

Monday, January 3, 2011

"What if imagination and art are not frosting at all, but the fountainhead of human experience"

Rollo May
The Courage to Create

It is appropriate that Siena College, with its' charism of non-violence, should offer a course called "Peacebuilding through the Arts".

I know of no other college offering an intergenerational course from such a unique perspective. There is no doubt we learned from each other as well as enjoyed the company of each other. For my part, I was sorry to see it end. I know we did not resolved the great question of peace (who could) but I know we looked at it through many prisms both personally and globally. If we believe conflict is best resolved through discussion than it would seem such a course could conceivably lead to greater understanding. I know I have a greater respect and understanding of those working in whatever way for the betterment of humankind. I thank Mahmood and Siena college for providing such a forum. Mahmood brought to the course his vast experience in theatre and shared with us his own personal stories while never losing site of our reason for being there..

As a retired teacher, I was particularly interested in his teaching style. He was warm, friendly, and encouraging. He constantly invited members of the class to participate . He was successful more often then not
Would that all teachers had that amount of empathy.

It was a joy to be part of an intergenerational class. I was particularly impressed of how highly the college students spoke of their Siena experience. My husband was a graduate of Siena in 1958 and for years we have had season tickets to the basketball games so I am somewhat familiar with Siena traditions ; I was already a cheerleader but for some of my peers ,new to Siena , talked enthusiastically about the campus and all the college had to offer. Certainly a positive unintended consequence.

Siena is on to something . May it continue for many years to come.

Deine Marcil

DC MARCIL
18 EAST MOUNT DR
SLINGERLANDS, NY
12159

International Festival of Poetry

K R I T Y A 2 0 1 1

*Expressions & Realizations
Of Gender In Poetry*

19th, 20th & 21st January 2011

Women's Education Society's
Lady Amritbai Daga College For Women of Arts, Commerce
& Science and Smt. Ratnadevi Purohit College of Home
Science & Home Science Technology
Shankar Nagar, Nagpur - 440 010 (M.S.), India
and
Justice M. L. Pendse School of Languages & Media Studies
Shankar Nagar, Nagpur - 440 010 (M.S.), India

L. A. D. College for Women, Nagpur.

Begging From Here To An Acacia Tree Is A Dangerous Path

Stand up.

We must welcome the one arriving.

We must hurry

to show our admiration.

We must worship

the ultimatum

of the acacia's perfume.

We must free ourselves

from the present

by the power of memory.

Certainly,

the sultan of love

was a worried ruler.

Mahmood Karimi-Hakak

Session II-12.15 PM to 1.30 PM

Poetry Readings

H.S. Shiva Prakash (India, Kannada)
Gabriella Gutierrez Muhs (USA)
Bishnu N. Mohapatra (India, Oriya)
Sharron Hass (Israel)
Zingonia Zingone (Italy)
Marc Carver (USA)

Break 1.30PM to 2.30 PM

Session III- 2.35 PM to 4.45 PM

Poetry Readings

A Group

Hariom Rajoriya
Rakesh Shreemal
Basant Tripathi
Hemant Divate
Amit Kalla
Dushyant

B Group

Jaswir Chawala
Ashok Kumar Pande
Ila Kumar
Aparna Manoj
Jaya Prakash Manas
Kiran Meshram

Session IV -5.00 PM to 6.00 PM

Poetry reading- Young Voice-LAD

Session VI - 7.30PM to 8.30 PM

Short films on poetry - From Norway , Turkey and Iran

Day III, Friday, 21st January 2011

Session I -10.00 AM to 1-30 PM

Marathi Poetry Sessions

A Group

Prabha Ganorkar
Vasant Abaji Dahake
Shripad Bhalchandra Joshi
Suchitra Katarkar
Shridhar Shanware
Yashvant Manohar

Aruna Pawar

Narayan Kulkarni Kavthekar
Krishna Choudhari

B Group

Jyoti Lanjewar
Suchitra Katarkar
Sunita Zade
Swati Surangaikar
Leena Rastogi
Pradnya Pawar
Loknath Yashvant
Ashok Thorat
Sunil Avchar
Mangesh Bansod
Seshrao Dhande

Session III - 2.30pm to 4-30pm

Poetry Readings

Rira Abbasi (Iran)
Mindy Zhang (China)
Hanane Add (Lebanon)
Monalisa Jena (India, Oriya)
Vimala (India, Telugu)
Yeshim Agaoglu (Turkey)
Maryam Ala Amjadi (Iran)

Closing Ceremony

OUR SPONSORS

Justice M.L.Pendse

Meghe Group
of Industries.

Printed at Akshara Offset, Ph. 0271 2471174

**कृत्य
& KRITYA**

&

Lady Amritbai Daga College

Present

AN
**INTERNATIONAL
POETRY
FESTIVAL OF
KRITYA
2011**

19th, 20th & 21st January 2011

Nagpur - India

INVITATION

KRITYA

&

LADY AMRITBAI DAGA COLLEGE

Invite you to the sixth annual
INTERNATIONAL FESTIVAL OF POETRY
KRITYA 2011

to be held on

19th, 20th & 21st January 2011

Inauguration function will be graced by

Shri Ashok Vajpeyi and Shri Javed Akhtar

Eminent Poets, Artists and Poetry-film makers from around the world will converge to celebrate another season of poetry, Poetry-films, Painting workshops and Photo-Poetry exhibition on the theme of -

'Expressions, Realizations of Gender in / through Poetry'

KRITYA

Festival Director

Dr. Rati Saxena

L A D

Host Director

Dr. Panna Akhiani

Organising Chairperson

Mrs. Varsha Manohar

KRITYA

Trust Registration No. 23/2007
KP IX/624, Vijayant, Chettikunnu
Medical College PO.,

Trivandrum 695011, Kerala
India

+91 471 2446243

+91 9497011105

www.kritya.org

www.kritya.in

WOMEN'S EDUCATION SOCIETY'S

Lady Amritbai Daga College for

Women of Arts,

Commerce & Science and

Smt. Ratnadevi Purohit College of Home

Science & Home Science Technology,

Shankar Nagar, Nagpur and

Justice M.L. Pendse School of Languages &

Media Studies

Ph: +91 712 6464146

+91 712 2247192

PROGRAMME

Kritya2011

Day -I, Wednesday, 19th January 2011

(Venue- Shri Sai Sabha Gruha, Rashtra Bhasha Sankul, Nagpur-10)

Inaugural Session – 10.00AM to 11.30 AM

- 10.00 - 10.03 : Prayer
10.04 - 10.15 : Opening Speech by Rati Saxena,
Director, KRITYA 2011
10.15 - 10.20 : Inauguration
10.20 - 10.40 : Speech by Shri Ashok Vajpeyi
10.40 - 11.00 : Speech by Shri Javed Akhtar
11.00 - 11.10 : Inauguration of Painting -Workshop
by Basoli group, Photo- Poetry
exhibition by Norway, Turkey, India
11.10 - 11.20 : Speech by - Dr. Panna Akhiani,
Host Director KRITYA 2011
11.20 - 11.30 : Closing speech by Mrs. Varsha Manohar
Organizing Chair Person, KRITYA 2011

Poetry Readings

(Venue - Niyogi Hall, LAD College, Nagpur-10)

Session I – 12.00 PM to 1.30 PM

Ashok Vajpeyi (India, Hindi)
Gabriel Rosenstock (Ireland)
Anna Lombardo (Italy)
Saroop Y. Dhruv MS (India, Gujarati)
Ahmed al-Shahawi (Egypt)

Books release Kritya2011

Parallel activity - Painting Workshop for 100 children in
collaboration with Basoli group - Under artistic guidance of
Chandrakant Chenne and his team, Basoli Group, Nagpur

Break -1.30 pm to 2.30pm

Session II-2.35 PM to 4-00 PM

Book release of;

Ballistic by Odvig Klylve (Hindi Translation)

Poetry at Midnight by Ayyappa Paniker

Poetry Readings

Ramesh Chandra Shah (India, Hindi)
Odvig Klylve (Norway)
Leeladhar Mandloi (India, Hindi)

Vishva Ranjan (India, Hindi)
Osvaldo Sauma (Costa Rica, Spanish)

Break

Session III- 4.15 PM to 4.40 PM

Poetry Performance

Rati Saxena and Kritya Team
Peter Waugh –Austria /England

Session IV- 4.45 PM to 6.30 PM

Poetry Readings

K. Satchidanandan (India, Malayalam)
Bill Wolak (USA)
Annelisa Addolorato (Italy)
Eeva Park (Estonia)
Rajesh Joshi- India (India, Hindi)
Sampurna Chattarji (India, English)

Session V – 7.00 PM to 8.30 PM

Poetry films by Sadho-Poetry to People

Day II, Thursday, 20th January 2011

Session I- 10.00 AM to 12.00 PM

(Venue - Niyogi Hall, LAD College, Nagpur-10)

Poetry Readings

Alok Dhanwa (India, Hindi)
Dilip Jhaveri (India, English)
Kumar Ambuj (India, Hindi)
Rajendra Patel (India, Gujarati)
Mary Krane Derr (USA)
Mahmood Karimi-Hakak (Iran/USA)
Triini Soomets (Estonia)

Parallel Session I- 10.00 AM to 12.00 PM

Symposium

Rira Abbasi
Mindy Zhang
Monalisa Jena
Vimala
Yeshim Agaoglu
Maryam Ala Amjadi
Saroop Y. Dhruv MS
Sabina Shikhlinskaya
Anna Lombardo & others

KANTO GAKUIN UNIVERSITY

(MABIE MEMORIAL SCHOOL)

KANAZAWAHAKKEI CAMPUS : 1-50-1 MUTSUURA-HIGASHI, KANAZAWA-KU, YOKOHAMA. 236-8501, JAPAN
KANAZAWABUNKO CAMPUS : 3-22-1 KAMARIYA-MINAMI, KANAZAWA-KU, YOKOHAMA. 236-8502, JAPAN
ODAWARA CAMPUS : 1162-2 OGIKUBO, ODAWARA. 250-0042, JAPAN

February 3, 2011

Dear Sirs:

This is to confirm the invitation to Dr. Mahmood Karimi-Hakak by Kanto Gakuin University's Department of English for Thursday, April 21, 2011. Dr. Karimi-Hakak is scheduled to give a campus-wide lecture/presentation entitled "We must be the change we wish to see in the world": A Cross-Cultural Workshop & Talk by Dr. Mahmood Karimi-Hakak and Mr. William Wolak.

This campus-wide lecture/presentation will be attended by students at our Kamariya campus in Yokohama, Japan, which is composed of three faculties: the Department of Literature, the Department of Comparative Cultures, and the Department of Sociology. Members of the local community will also be invited to attend.

The budget allocated by the Department of English, confirmed today, includes: Lecture fee: ¥50,000 and one-night hotel accomodation: ¥10,000.

In addition, Dr. Mahmood Karimi-Hakak, along with Mr. William Wolak, is scheduled to give a reading on the evening of April 23rd at Gallery Happy Go Lucky, in Kamakura, Kanagawa, Japan.

These two aforementioned events can be confirmed as of today. We look forward to Dr. Karimi-Hakak's visit in April to Japan.

Yours sincerely,

AlanBotsford

Associate Professor

Department of English

FEBRUARY 18, 2011

GLOBAL BRANDEIS 2.0

A collaborative space for Brandeis University's international engagement

You are here: [Home](#) / [Blogs](#) / Iran and the 'Age of Acceptance'

Iran and the 'Age of Acceptance'

February 17, 2011 By [Bryan McAllister-Grande](#) [Leave a Comment](#)

We are fortunate to have access to a lot of different speakers and guests at Brandeis. Some of them surprise us with their candor and honesty, and this was especially the case yesterday when the Iranian theater director, filmmaker, and poet Mahmood Karimi-Hakak visited campus for the day. Mr. Karimi-Hakak was a guest of the [Peacebuilding and the Arts Program](#) at Brandeis, and his stay included a class visit, poetry reading, and film screening.

I attended the class, [PAX250: The Arts of Building Peace](#), with a few other staff and faculty guests. The class was intended to be a seminar discussion of the documentary "The Dream Interrupted," about Mr. Karimi-Hakak's shocking experiences trying to stage Shakespeare's *Midsummer Night's Dream* in Iran. In 1999, after five years of planning and intense rehearsals, the play was shut down

by Iranian censorship authorities who remain mysterious to this day. It is a truly disturbing story, and I highly recommend viewing the film if you can get a hold of it (it's available in the Brandeis Library Reserve until the end of February, and then in ASAC 327 after).

But the class itself went in surprising directions. Instead of recapping the experience of staging and trying to save the play, Karimi-Hakak gave the class a mini history lesson in Iranian politics and Iranian-American relations. This history was refreshingly devoid of cliches or platitudes, told from the distinct perspective of a proud, liberal-thinking Iranian and artist. Karimi-Hakak explained how this history of mistrust and backroom deals ultimately led to the culture of lies that contributed to the shutting down of his play. A play by Shakespeare, no less, and not one that was meant to be subversive or re-interpreted!

While I want to keep an open mind about Karimi-Hakak's own interpretation of the history and issues, I found this talk to be an example of a perfect class: one that shows the connections between current events, history, and personal journey.

Karimi-Hakak drew connections to his struggles, and the struggles of his colleagues and countrymen and women, to the current uprisings in Tunisia and Egypt. He also had some interesting things to say about modern technology and the connection between technology and social change — he called our epoch the “age of acceptance,” one where common people are trying to manage the tensions between personal communication and online media, between privacy and public display, and between communal protest and self-survival.

Filed Under: [Blogs](#), [Bryan McAllister-Grande](#), [Global Campus](#), [Middle East](#), [Regions](#), [Staff](#)

About Bryan McAllister-Grande

Bryan is associate director of the Office of Global Affairs (OGA) at Brandeis University. The OGA works to develop a vision and strategy for the university's global engagement and support international programs and projects. Bryan holds a M.Ed. from the Harvard Graduate School of Education and is an active leader in NAFSA: Association of International Educators.

Siena College Creative Arts Department and Stage III
Present

Hamlet IRAN

Directed by
Mahmood Karimi-Hakak

Written by
William Shakespeare

March 30-April 2
April 6-9 @ 8PM
April 3 & 10 @ 2PM

Beaudoin Theatre
Foy Hall

Adults \$10
Non-Siena Students
and Seniors \$8
Siena Community \$2

For Tickets and Information Please Call (518) 783-4242

Director's Note

"To be or not to be!" That is no longer the question of our times. What seems to engage us today is rather "to act or not to act." Is it nobler to act against injustice and inhumanity, or do we remain complacent and obedient? To resist or not to resist? To view human history and, by learning, to refrain from repeating it, or blindly to follow those whose greed is fed by the creation of crisis after crisis?

In a society where 98% of the media is owned by three corporations, where the wealth of some 400 individuals exceeds that of half of the population, where decisions about war or peace are based on half truths and misperceptions, we must decide whether to stand against this "sea of troubles" or to maintain our sleeplike existence. How can we support the cause of those whose human rights, dignities and freedoms are bought and sold according to the price of oil?

There is indeed something "rotten" in this state of human affairs. And yet, and yet: there is hope. These words of the Iranian poet Sa'di are engraved in a portal at the United Nations building in New York:

*Human beings are members of a whole,
in creation of one essence and soul.
If one member is afflicted with pain,
other members uneasy will remain.*

"What a piece of work is a man," says Hamlet. "The beauty of the world, the paragon of animals." This is what we can be, if we choose it—and now is the time to choose. We may seek for salvation from the next leader--or the next--or we may take our collective fate into our own hands.

"The days of kings and monarchs now are past," concludes Horatio at the end of our play as he echoes Hamlet's final words: "Speak this to those who need to see what comes: each vote, each citizen, has my dying voice." We, along with Hamlet, must defy augury and prepare ourselves for a future which will demand much of us. "If it be not now, yet it will come: the readiness is all."

Cast

Hamlet.....	Jessica Rupert
Horatio.....	Marah Chabot
Claudius.....	John Daley
Gertrude.....	Hannah Blasting
Ophelia.....	Jen Cullen
Laertes.....	Kelsea Dineen
Polonius.....	Will Frenzel
Marcellus/Rosencrantz.....	Gladys Veloz
Bernardo/Guildenstern.....	Melissa Rao
Ghost/Gravedigger/Player King.....	Sean Baldwin
Ghost/Lucianus/Messenger.....	Ashley Moyett
Ghost/Player Queen/Osric.....	Julie Feeny

CREATIVE ARTS

The Creative Arts Department engages students with works of the creative imagination in the visual arts, theater, music, and broadcasting, and prepares them for future personal, academic and professional work in the arts. Students gain invaluable skills that they can apply to other courses, their careers and their lives.

Dean of the School of Liberal Arts: Ralph Blasting, PhD

Chair: Patricia Trutty-Coohill, PhD

Professor: Mahmood Karimi-Hakak, MFA, SED

Associate Professor: Paul Konye, PhD

Assistant Professors: Denise Massman, MFA; Amanda Green, MFA;
Paul Ricciardi, MFA; Scott Foster, MFA

Visiting Professors: Dow Smith, MA

Artistic & Production Staff

Director/Producer.....	Mahmood Karimi-Hakak
Stage Manager.....	Mark Doherty
Associate Stage Manager.....	Kierian Cochran
Assistant Stage Managers.....	Caitlin Flaherty & Matt Crowley
Technical Director.....	Jason Cross
Sets and Costume Designer.....	Mahmood Karimi-Hakak & Denise Massman
Assistant Scenic Designer.....	Meaghan Hickey
Music Designer.....	Zorki Nelson
Lighting Designer.....	Lily Fossner
Sound Designer.....	Felix Marcuccio
Video Designer.....	Brian Massman
Documentary Filmmaker.....	Liz Richards
Assistant Documentary Filmmaker.....	Bryan Faas
Costume Shop Director.....	Karin Mason
Dramaturge.....	Ralph Blasting
Fight Choreographer.....	David Bunce
Vocal Coach.....	Paul Ricciardi
Property Master.....	Alexander Walker
Assistant Property Master.....	Chris Sheppard
House Manager.....	Jenna Konyak
Marketing.....	Joseph Kim
Program Editor.....	Ashley Franc

سیاسی اقتصادی اجتماعی فرهنگی تصویر آرشیو پیوندها

ترویج نماینده آیت الله سیستانی در شهر کرمان با سلاح های بی صدا

ZVI Migration Resitment
 کدام گزینه و
 به کانا
 برای با
 مناسب تر

تاریخ انتشار: ۲۲ فروردین ۱۳۹۰، ساعت ۵:۲۸

شاهزاده‌ی السینور هم به جنبش سبز پیوست

فاطمه کشاورز

داستان نامکر عشق، آشنایی، و پویش برای رهائی پنهان نمی‌ماند و به همه‌ی زبان‌ها شیرین و گفتنی است.

درگنجینه‌ی ادبیات انگلیسی گوهری به درخشش شکسپیر کم است. بنوبه‌ی خود، شکسپیر کمتر شخصیتی به جذابیت هملت شاهزاده‌ی السینور خلق کرده. هملت که پدرش قربانی حرص و قدرت طلبی عمویش شده، اکنون مادر خود را نیز در همسری این فرمانروای غاصب می‌یابد و درد این بی‌عدالتی را با پوست و گوشت خود احساس می‌کند. با این همه او فقط قصد انتقام جوئی ندارد، بلکه می‌خواهد معنای این خیانت را بفهمد و بیان کند - یعنی هم شاعر است، هم فیلسوف، و هم حق‌طلبی از جان گذشته. درحالی‌که با روح رخ‌میدیده پدر سخن می‌گوید و خواهان احقاق حق اوست، بیخردی، تملق و چاپلوسی را هم به باد استهزا می‌گیرد. درعین حال، تمایل به گریز از مرز نامرئی میان بودن و نبودن را نیز می‌شکافد. اما، در نهایت، شاهزاده‌ی دانمارک بیش از هر چیز خواهان برقراری عدالت و رسوائی ظلم و تیرگی است.

به نوعی می‌شود گفت شکسپیر بی‌شابهت به لسان الغیب خودمان نیست که هر کلامش بیت‌الغزل معرفت است و حتی غزل‌هایی از او را که سالهاست از حفظ داریم می‌توانیم هر روز و هر شب بخوانیم بی آنکه هرگز از آنها سیر بشویم. عصر حافظ هرگز بسر نخواهد آمد چرا که آیندگان او را به صورتهای جدید خواهند شناخت و به زبانهای تازه روایت خواهند کرد. شکسپیر نیز چنین است. برخی از نمایشنامه‌هایش بارها باز خوانی شده و با روایتی جدید بر صحنه رفته و پس از این نیز خواهد رفت. بطورخاص، هملت موضوع صدها بازخوانی متفاوت در زبانها و فرهنگهای مختلف جهان بوده است.

اکنون به یمن هنر و اندیشه‌ی محقق برجسته‌ی تئاتر، و کارگردان خلاق ایرانی دکتر محمود کریمی حکاک خوانشی دیگر ازین نمایش پرارزش شکسپیر درسنا کالج در شهر آلبانی نیویورک بر صحنه آمده و تحسین دوستان هنر تئاتر را برانگیخته است. درین خوانش لطیف ویویا، که توجه دانشجویان و اساتید دانشگاه را به خود جلب کرده، محمود کریمی حکاک سرنوشت ایران، جنبش سبز، و هملت را بهم گره میزند و اسطوره‌ی جدیدی از عدالت جوئی و حرکت بسوی روشنائی می‌آفریند.

ست از سه صحنه‌ی مختلف درسه گوشه‌ی سن تشکیل شده که باریکه‌ی روشن آبی را مثل نگین انگشتری دربر می‌گیرند. پرده‌ی ای درکار نیست و تماشاگران خود ضلع چهارم صحنه‌اند. خوب که به آب نگاه کنی از میان نقشه‌ی ایران می‌گذرد و آن را به (دانمارک کشوری که هملت در آن زندگی می‌کند) و زمانها و مکانهای مختلف جهان وصل می‌کند. در پشت هرکدام از صحنه‌ها - آنچه در ابتدا دیوار ساده‌ی ای بنظر می‌رسد - درمواقع خاص به پرده‌ی ای عظیم برای تصاویر کامپیوتری تبدیل می‌شود. این تصاویر جزئی‌جانشینی از داستانتند و لحظه‌هایی آشنا و پرمعنا از تاریخ امروز ایران را با آنچه بر هملت می‌گذرد درهم می‌آمیزند.

وقتی روح پدر هملت داستان خدعه‌ی منجر به نابودی خود را باز می‌گوید، چهره‌ی محمد مصدق براین پرده نقش می‌بندد و وقتی خشونت حوادث افلیا را بسوی مرگ می‌رانند، بربرده‌ی بزرگ ندا آقا سلطان بخاک و خون می‌غلطد. حضور و عدالت خواهی سبزها، عدم گرایششان به خشونت بارها با نشان دادن صحنه‌هایی از اعتراضات صلح‌آمیز خیابانی شان از برابر چشم می‌گذرد و دعای دروغین کلادیوس با نمازجمعه‌ی سلطه‌طلبان بهم می‌آمیزد. شاید این اولین بار باشد که یک کارگردان با چنین شهامت و اعتماد بنفسی هملت را به جهان نور، تصویر، استعاره و تکنولوژی می‌برد تا از زبان او داستان قهرمانیهای مردم مشرق زمین - آنهم درفضای سیاسی امروز را روایت کند. مهمتر از همه اینکه این اعتماد بنفس بی‌دلیل نیست. تماشاگر هیچوقت از خود نمی‌پرسد که چهره‌ی مصدق درین میان چه می‌کند یا هجومر بسجی‌ها به مردم ایران در تابستان ۲۰۰۹ به ماجرای شاهزاده‌ی السینور در قرن شانزدهم چه ربطی دارد. روشنائی، موسیقی، و انسانیت ساده‌ی ای که گوئی از باریکه‌ی روشن آب درمیان صحنه متضاد می‌شوند، به دردها و آرمانهای آدمهای جهان رنگی از آشنائی و همگونی می‌زنند.

اگر به یقین نمی‌دانستم که بازیگران این نمایش دانشجویان هفده تا بیست و یکی دوساله‌ی کالج سینا هستند که هیچ تجربه و آموزش خاصی در بازیگری نیز ندارند باورکردن این نکته بسیار دشوار می‌شد. آنچه این بازیگران جوان ارائه می‌دهند، ترکیبی از استعداد، تمرینهای پیگیر، علاقمندی و کنجکاوی نسبت متن نمایشنامه‌ی هملت، بعلاوه‌ی شوق آموختن درباره‌ی آرمانهای آزادیخواهانه‌ی مردم ایران در قرن بیست و یکم است. انگار این دانشجویان می‌بینند که استاد ایرانی تئاتر دانشگاهشان در آن واحد دری دربرابریان گشوده که هم به گنجینه‌ی آرزوییهای متن ناآشنای شکسپیر و هم به جهان دانش در باره‌ی مردم ایران و آزادی خواهی و حق‌طلبیشان راه دارد. حالا که ازین آستانه گذشته‌اند، درخود توان رساندن صدای مردم ایران را به گوش تمام جهان احساس می‌کنند - آنهم با زبان موسیقائی و پر صلابت شکسپیر. در طول راه آماده شدن برای اجرای نمایش راز بزرگی را کشف کرده‌اند: قدرت واقعی در حواله دادن باتوم وشلیک گلوله به سر و صورت مردم بی‌دفاع نیست، در شناختن مردم گوناگون جهانست و در روایت حماسه‌های انسانیشان برای کسانی که نمی‌دانند. درین راه آموختن یک آواز زیبا به زبان فارسی تجربه‌ی ای دلنشین و قدمی بسیارکوچک است: <http://www.youtube.com/watch?v=DkixyZCVBg>

درحقیقت رمز واقعی موفقیت دکتر محمود کریمی حکاک - بغیر از ارائه‌ی این شاهکار شناخته شده‌ی تئاتر مغرب زمین درخوانشی کاملاً تازه و بسیار موثر- بازکردن درهای کالج سینا بروی این فصل سبز است. در دانشگاهی که در آن سطح آشنائی با حرکت‌های مردمی درجستجوی حرمت و آزادی از حد چند تیر خبری ناقص فراتر نمی‌رفت، اکنون جوانها، آموختن درباره‌ی فرهنگ کهن ایران زمین، دنبال کردن اخبار مربوط به ایران، ساختن وب سایت‌های جدید برای آگاه کردن دیگران، و البته پوشیدن مح بند سبز را در دستور کار روزمره قرارداده‌اند.

داستان نامکر عشق، آشنائی، و پویش برای رهائی پنهان نمی‌ماند و به همه‌ی زبانها شیرین و گفتنی است. بقول حافظ خودمان:

سرخداکه عارف سالک به کس نگفت // درحیرتم که باده فروش از کجا شنید

*نظرات وارده در یادداشت‌ها لزوماً دیدگاه جرس نیست.

↑ بازگشت به بالا

جاب این مطلب

ارسال این مطلب برای یک دوست

Share 15

2 0

4 retweet

ارسال به :

ارسال نظر

Theater: HamletIRAN

by STEPHEN KINZER
10 APR 2011 18:28

[review] In one of the first scenes in Shakespeare's *Hamlet*, the troubled prince recalls his noble father by saying simply, "He was a man, take him for all in all, I shall not look upon his like again." Soon afterward, the dead king's ghost appears, a symbol of the majesty that has been lost in a nation now ruled by intrigue, corruption, and violence.

Few scenes in the history of drama have been acted as often as this one. In a production recently staged at Siena College, however, the ghost is not portrayed as a medieval Dane, but as the late Iranian leader Mohammad Mosaddegh. Later in the play, when Hamlet is cursing his mother for marrying an immoral tyrant, an image of President Mahmoud Ahmadinejad flashes on a giant video screen.

Like other Shakespeare plays, *Hamlet* can be set in any time or place. This production, called *HamletIRAN*, may be the first to place it in modern Iran. Characters sing Persian folk songs, courtiers wear turbans, and an image of Mount Damavand crowns the closing scene. The stage is centered around a pool like those around which traditional Persian gardens were built.

The tormented hero is portrayed as representing the Green Movement that emerged to protest the apparent vote fraud with which Ahmadinejad was reelected in 2009. He sees that "something is rotten" in his country and wants "to set it right." Yet he shrinks from violence. He loves his country despite recognizing the corruption of its leaders. It is up to him to bring about change, but he fears that if he acts rashly, the country will fall into chaos and become an easy target for foreign enemies.

Other characters are also shaped as reflecting aspects of today's Iran. Polonius, chief adviser to the new king, is usually portrayed as either a comic bumbler or a crafty manipulator. In this production he is a mullah willing to say whatever will keep him in favor. This gives a new meaning to the scene in which he agrees with Hamlet that a cloud passing overhead resembles a camel, then agrees that it resembles a whale, and finally a weasel. Keeping himself in favor matters more than honesty.

Most jarring is what happens after the tragic death of Hamlet's beloved Ophelia, who drowns after being driven mad by the violence that surrounds her. At the moment her death is announced, the stage erupts with images of [Neda Agha Soltan](#), the young protester who was shot dead during a Green Movement protest in Tehran. Both women symbolize the death of innocence, and embody the tragic fate of those who find themselves victimized by forces they cannot control or even influence.

Ophelia "represents the Iranian exiles who left Iran in 2009-10," explained the director of this remarkable production, Mahmood Karimi-Hakak. "Upon her death, Ophelia walks into the water, leaving her shawl in it as the lasting effect of her innocent death on the country and beyond. She is drowned in the waterway connecting the Caspian to the Gulf. The future of Iran may be drowned within the country, but its action to rise against dictators is now spread throughout the world."

Karimi-Hakak is an Iranian American who has devoted his life to theater. In Iran he is famous, or infamous, for a production of *A Midsummer Night's Dream* that he staged in Tehran in 1999. The opening performances were packed, but before the first week of the run was finished, thugs stormed the stage. The show was closed, and Karimi-Hakak was charged with one of the world's more bizarre-sounding crimes: raping the public's innocence. It was the era of the terrifying "[chain killings](#)" of intellectuals in Tehran, and after receiving vivid threats, Karimi-Hakak fled his homeland.

He had been educated in the United States and taught theater in Maryland, and found a new home at Siena College, near Albany, New York. There is no theater program at Siena. "All of my actors are biology majors or business majors," he said with a smile before a recent performance.

One of his innovations is to cast women in most of the roles, including that of the conflicted hero. "This is to signify the important and ever-growing role of Iranian women in the struggle against the regime, and for justice and freedom for all Iranians," he explained.

HamletIRAN will have its final performances [this weekend](#). After one of last week's shows, the young actors and a handful of other students heard the reaction of an insightful critic of the Tehran regime, Mansour Farhang, who was the Islamic Republic's first ambassador to the United Nations and quit to protest its leaders' refusal to release American hostages seized in the U.S. Embassy takeover. He congratulated the actors for their "magnificent" work, and told them that Shakespeare intended this play to be "about legitimacy, about what happens when leaders lose their moral right to rule."

The play, which is the longest in the Shakespeare canon, has been compressed to two hours. Set against the background of contemporary Iran, its lines take on new meaning. Hamlet might well be talking about political change in Iran when he says: "If it be now, 'tis not to come; if it be not to come, it will be now; if it be not now, yet it will come: the readiness is all."

Stephen Kinzer is an award-winning foreign correspondent and the author of "All the Shah's Men" and "Reset: Iran, Turkey, and America's Future." Photos via Flickr.

Copyright © 2011 Tehran Bureau

هنگام آزادی

جنش راه

(جرس)

سیاسی اقتصادی اجتماعی فرهنگی تصویر آرشيو پیوندها

تاریخ انتشار: ۰۸ اردیبهشت ۱۳۹۰، ساعت ۱۴:۰۳

پیوند میان ذهن شکسپیر و ذهن جوانان سبز در گفتگو با محمود کریمی حکاک

نیلوفر زارع

جرس: هنر سبز مفهومی است که توامان با زایش جنش سبز در ایران معنا پیدا یافته و از شعر و داستان و موسیقی گرفته تا فیلم های روانی و مستند و تئاترهای حرفه ای و خیابانی را دربرمی گیرد. این هنر بازتاب دهنده روح ناآرام و ملتهب جامعه ایران است که در گذاری دشوار برای برآوردن مطالبه بنیادی حق تعیین سرنوشت دغدغه هایش را در شکل های متنوع منجلی می کند. خالفان هنر سبز هم هنرمندان آماتور هستند که شوق به آینده ای بهتر را در آثارشان بازتاب می دهند و هم هنرمندان حرفه ای که آرمان های جنش دموکراسی خواهانه ایران را در جای جای جهان و برای مخاطبانی از ملت های دیگر روایت می کنند.

دکتر "محمود کریمی حکاک" استاد تئاتر دانشگاه "سی پنک" نیویورک در زمره این هنرمندان است. وی به تازگی تئاتری با نام "هملت- ایران" را به زبان انگلیسی روی صحنه برده که در نوع خود اتفاقی نادر محسوب می شود. او در این نمایش با برقراری پیوندهای استعاری میان شخصیت های نمایشنامه شکسپیر و تحولات اجتماعی امروز ایران، ذهن مخاطب را به این نکته کلیدی دعوت می کند که خون به نایق ریخته شده هملت و خون به نایق ریخته شده جوانان ایرانی منادی آگاهی و پایداری است. با دکتر حکاک درباره این نمایش و تعریف اش از هنر سبز گفتگو کردیم:

افای دکترا! پس از ظهور جنش سبز شاهد تولیدات هنری خیره کننده ای بوده ایم که عنوان "هنر سبز" به آن اطلاق می شود. هنری که در عرصه های مختلف ظهور و بروز پیدا کرده و نه فقط هنرمندان نام آشنا بلکه گروهی گسترده از هنرمندان گمنام دست اندرکار تولید آن هستند. ارزیابی شما از این پدیده چیست؟

نسل جوانی که ما اکنون در ایران شاهد آن هستیم یک نسل استثنایی است. نسلی با قابلیت های باور نکردنی برای به کرسی نشاندن حرف و سخن خود. نسلی که هر درکی را رویش ببندند از درکی دیگر وارد می شود. تیغ تحمل و سانسور بر آن کارایی ندارد و این بزرگترین خصلت نسل حاضر است. طبیعی است هنری که از ذهن این نسل زاییده می شود هم هنری خاص باشد. من این خاص بودن را در آنچه از آن به عنوان "هنر سبز" یاد می شود به وضوح دیده ام. خاص بودن صرفا مربوط به جنبه سیاسی آن نیست بلکه از جنبه هنری نیز تولیداتی که در پیوند با تحولات اخیر ایران انجام شده، خاص هستند. البته متأسفانه در زمینه هایی هم تولیدات به اندازه کافی نبوده است. من در حوزه کاری خودم یعنی تئاتر شاهد این مساله هستم. در ایران بدلیل فضای سانسور برای هنرمندان امکان تولید مستقل در این زمینه وجود ندارد و در خارج از کشور هم کارهای تئاتری قابل توجهی انجام نشده است. البته کارهایی برای مخاطبان فارسی زبان تولید شده اما تئاتر حرفه ای با موضوع جنش سبز که به زبان انگلیسی باشد و در صد جذب مخاطب غیر ایرانی برآیند واقعا کم بوده است.

پس شما به واسطه این نیاز در صدد کارگردانی تئاتر "هملت ایران" برآمدید؟

برای من بسیار مهم است با زبانی جهانی، مخاطبان را درباره مسایل ایران آگاه کنم. همان طور که می دانید من در یک دانشگاه آمریکایی تدریس می کنم و تمام دانشجویان و همکاران من آمریکایی هستند. چند هفته قبل از روی صحنه بردن تئاتر با بازیگران و سایر عوامل صحنه جلساتی را برگزار کردم و اولین هدفم این بود که به آنها درباره جنش سبز در ایران بگویم. در واقع شروع این تئاتر به شیوه کلاسی بود. کلاس هایی که من در آن تاریخ یکصد ساله اخیر ایران را مرور می کردم. برای آنها از اتفاق های نظیر انقلاب مشروطه، انتخاب مصدق و کودتای ۲۸ مرداد صحبت می کردم و وقتی دانشجویان با سیر حوادث آشنا می شدند راحت تر می توانستند شرایط امروز ایران را تحلیل کنند. آنها حتی در ذهن خود به برخی معماها و سوال ها پاسخ می دادند. مثلا وقتی درباره طرح ریزی کودتای ۲۸ مرداد توسط سازمان سیا می گفتم، به این نتیجه می رسیدند که تسخیر سفارت آمریکا در سال ۱۳۵۸ یک اتفاق آبی و لحظه ای نبوده بلکه واکنشی به وقایع تاریخی پیش از آن بوده است. مساله مهم دیگری که در کلاس به آن پرداختم حوادث سی ساله گذشته بود. در واقع توضیح می دادم که چرا حکومت ایران مدعی برگزاری انتخابات صد در صد آزاد است و در عین حال شهروندان ایرانی به صورت گسترده نسبت به برگزاری انتخابات اعتراض دارند. از آنجا که من در یک محیط دانشگاهی کار می کنم هدفم فضاوت درباره این رویدادها نبود. بلکه دانشجویان را ترغیب کردم که درباره این مسایل تحقیق کنند. به شخصه مطمئن بودم حقانیت جنش سبز تثبیت شده است و هر چقدر بیشتر درباره آن تحقیق شود حقانیت آن آشکارتر و مسجل تر می شود.

مراحل اولیه آماده سازی برای به صحنه بردن تئاتر چه قدر طول کشید؟

نزدیک یک ماه دانشجویان و همکارانم در این زمینه تحقیق کردند و بعد نتایج تحقیق را با من در میان می گذاشتند و درباره آن بحث می کردم. وقتی به یک درک مشترکی درباره ماهیت و مطالبات جنش سبز در ایران رسیدیم کار روی نمایشنامه آغاز شد. اینجا بود که باید بین ایران ۲۰۰۹ و هملت شکسپیر ۱۶۰۱ پیوند برقرار می کردیم.

هملت جوانی است که حدود ۳۰ سال سن دارد و فکر می کند پدرش که پادشاه کشور بوده را کشته اند. بنابراین مرصود آن است که کشور را از قائل پدرش که انسانی بیرون بیرون و آن را به فردی با خصوصیات شمی پدرش واگذار کند. هملت در همان اول نمایشنامه در توصیف برانگیخته دارد. او می گوید: "پدرم یک جوانمرد بود." با این حال در تمام نمایشنامه سعی بنیمم که هملت بخواهد ماجرا را به انتقام گیری از این ماجرا مطمئن شود. در اینجا است که می توان یک پدرش به او گفته عمویش قائل است و جنش سبز برقرار کردم من فکر کردم ریتارین، بنیامین، اوگوست افواری که به خیابان می روند یا دانش نظام پیوند مهم مات هملت و جنش سبز برقرار کردم من فکر کردم ریتارین، بنیامین، اوگوست افواری که به خیابان می روند یا دانش آگاهی عمومی و دانش شهروندان از تحولات سیاسی و اجتماعی است. تکریب افواری که به خیابان می روند یا دانش شخصی و علم به مخاطبانش اقامت به این کار می کنند و آگاهانه یا کسی که ظالم و خجالت کار است برخورد می کنند. جنس حاکم بر جنش سبز حسن انتقام جوئی نیست و بارها دیده ام وقتی گروهی از نیروهای امنیتی در محاصره هواپازان جنش سبز قرار گرفتند با آنها رفتار مسالمت آمیز شده و مردم حاضر به مقابله به مثل نبوده اند.

این پیوند را چگونه برقرار کردید؟

علاوه بر وجوه تشابه، شما چه تفاوت عمده ای میان نمایشنامه شکسپیر با وضعیت کنونی ایران دیدید؟

تفاوتی که میان وضعیت ما با هملت شکسپیر وجود دارد تفاوت زمانی است. شاید این نکته جالب باشد که من طول این نمایش 4 ساعته تنها 10 خط را تغییر دادم تا آن را با مسایل امروز ایران همخوان کنم. در نمایشنامه ای که ما، هملت جوانی است که در طی 30 سال به این باور رسیده است که حکومت های تک نفره جواوگویی جامعه نیست. فرقی هم نمی کند که حاکم وقت آدم خوبی باشد یا آدم بدی. فرقی نمی کند که این فرد به خاطر مردم برخاسته باشد یا علیه مردم. ما در تاریخ یکصد ساله اخیر بسیاری از حاکمان را دیده ایم که در ابتدای حکومت، آدمهای مصلحتی به نظر می رسیدند ولی پس از کسب قدرت تبدیل به حاکمانی خبیث شدند. بهترین مثال برای این مدعا، ایران است. حکومتی که خودش برآمده از یک قیام ضد استبدادی بود عملاً تبدیل به یک حکومت استبدادی حتی بدتر از نظام سابق شد. حالا ما در نمایشنامه "هملت- ایران"، هملت را جوانی در نظر گرفتیم که طی 30 سال به این نتیجه رسیده است که دوران حکومت های تک نفره به پایان رسیده است. در صحنه آخر نمایش، وقتی که هملت در حال مرگ است به "هوراشیو" که دوست و دستیارش است می گوید: "من در حال مرگ هستم هوراشیو. ولی تو این پیام را به مردم بده. به مردمی که اینجا نبودند. به آنها بگو که هر رای، هر انسان، هر شهروند، صدای من است." بعد از این صحنه، هوراشیو با مردم صحبت می کند و می گوید: "کسانی که فدای این نهضت شدند به ما این درس را دادند که دیگر حکومت های تک نفره پاسخگویی نیاز جامعه نیست. در نتیجه این وظیفه فرد فرد ماست که با شناخت، با پذیرش تفاوت ها، اراده جمعی را تقویت کنیم و به آینده جامعه ببانیدشیم." هوراشیو در این صحنه همچنین خطاب به مردم می گوید: "زمانی بود که ما برای بهتر شدن جامعه خود از پشتیبانی خارجی ها سود می جستیم اما حالا به این نتیجه رسیده ایم که دیگر هیچ کسی از بیرون نمی تواند به ما کمک کند. مساله ما، مساله ماست و مساله ما فقط در صورتی حل می شود که ما بتوانیم همدیگر را بپذیریم. با همدیگر باشیم و با هم به سوی پیشبرد آینده کشورمان پیش برویم." این فضایی است که من در جنبش سبز می بینم. جنبش سبز منادی تنوع عقاید و احترام گذاشتن به باورهای دیگران است.

صحنه نمایش در این تئاتر به چه صورت بود؟ آیا میان شخصیت های نمایشنامه شکسپیر با شخصیت های ایرانی نیز همانندسازی کردید؟

نقشه ایران کف زمین طراحی شده بود. سه ضلع شرق، غرب و شمال ایران را تبدیل کرده بودیم به جایگاه هایی که در آن بازیگران ایفای نقش می کردند. یک راه آب هم درست کرده بودیم که دریای خزر را به خلیج فارس متصل می کرد. یکی از اتفاق هایی که در طول نمایش در مسیر این آبراه می افتد مرگ "اوفلیا" است که از نظر من مرگ بیگناهی است. وقتی که اوفلیا در این صحنه غرق می شود تصویر ندا آقا سلطان روی پرده پشت نمایش می آید تا بیگناهی و معصومیت در نمایشنامه شکسپیر با بیگناهی و معصومیت در جنبش سبز پیوند بخورد. این ابراهی که در نقشه ایران، خزر را به خلیج فارس متصل می کند گویای این استعاره نیز هست که حق طلبی خون های ریخته شده از طریق خلیج فارس به همه خاورمیانه سرایت پیدا می کند. پیوند دیگری که میان شکسپیر هملت و جنبش سبز برقرار کردم جایگزینی تصویر دکتر مصدق با روح پدر هملت بود. در نمایش شکسپیر این روح پدر هملت است که با او صحبت می کند و در نمایش "هملت ایران" هنگامی که دیالوگ های مربوط به این بخش گفته می شود تصویری از دکتر مصدق روی پرده نمایش قرار می گیرد و به جای "کلادیوس" نیز عکس آقاي احمدی نژاد نمایش داده می شود. به این ترتیب کشور ایران هم در این نمایشنامه معرف مادر هملت است. در نمایشنامه هملت یک صحنه ای است که او به اتاق مادرش می رود و به او می گوید که خجالت نکشیدی از همسری این مرد به همسری این مرد درآمدی. هنگام اجرای این صحنه هم تصویر مصدق و هم تصویر احمدی نژاد روی پرده بود. به جرات می توانم بگویم که حدود هشتاد درصد از تماشاچیان آمریکایی بعد از پایان نمایش می گفتند که ما در همین صحنه به اندازه کافی داریم تاریخ ایران را می بینیم. نقش "لیرتیس" که در نمایشنامه هملت فردی فرصت طلب و لاپروایی است نیز در نمایش "هملت- ایران" معرف لباس شخصی ها و آن گروه از بسیجی ها بود. یا "پولونیوس" که در نمایش شکسپیر وزیر کلادیوس است و نقشه های مزورانه ای برای بقای حکومت می کشد در نمایش "هملت- ایران" معرف چهره ای مانند "احمد خاتمی" است که از دین برای مقاصد سیاسی استفاده ابزاری می کنند.

آقاي دکتر آیا می توان برای این گونه تولیدات هنری از تعبیر "هنر متعدد" استفاده کرد؟

وقتی شما یک اثری را در ارتباط با جامعه خلق می کنید این به معنای تعهد است اما باید پرسید که این هنر متعدد چه تعهدی را بازگو می کند؟ کسانی که در ایران با فعالیت هایشان عملاً به دستگاه پروپاگاندا حکومت کمک می کنند هم ممکن است متعدد خوانده شوند. منتها تعهد از نظر من این است که چطور آینده را ببینیم، یعنی به سرنوشت جامعه ای که درباره آن خلق اثر می کنیم متعدد باشیم. من همیشه از خودم این سوال را پرسیده ام که آیا کار هنری من باعث می شود که مشعل درک و آگاهی مخاطبان روشن تر شود؟

تجربه شخصی هنرمندانی که در ارتباط با مسایل سیاسی و تحولات اجتماعی دست به تولید اثری می زنند چقدر در ساخت این آثار اهمیت دارد. این را به ویژه از این جهت می پرسیم که شما به عنوان یک هنرمند خارج از ایران چطور با تحولات کنونی ایران پیوند برقرار می کنید؟

هنرمند چیزی جز برآیند تجربه هایش نیست. بعضی ها دوست دارند بعد از پشت سر گذاشتن یک تجربه تلخ آن را فراموش کنند و دچار محافظه کاری می شوند. بعضی هم دوست دارند که بیشتر و بیشتر تجربه کنند. من جزء این دسته دوم هستم. از هر تجربه ای که چیزی به من یاد می دهد بیشتر مایل به یادگرفتن چیزهای تازه تر می شوم. مثلاً در نمایش "روای شب نیمه تابستان" که من در سال 1379 در تهران روی صحنه بردم و به واسطه کارگردانی آن دادگاهی شدم واقعا هیچ حرف عجیب و غریبی دیده نمی شد. حرف، حرف شکسپیر بود. در آخرین صحنه نمایش "پاک" که قهرمان نمایش هست می گوید: "این زمان غرش شیر گرسنه است و زمان زوزه گرگان به سوی ماه/ مرد بزرگ ز رنج روز فرسوده/ خسته و خرخرکنان خوش می بخسبد خواب آسوده/ تکه های هیزم خاکستری رنگ درخشان توکی آتشدان/ جغد شوم تیره دل با ناله اش آواز سرداده/ بیهوش زن مردش کنارش مرده، دستش تنگ وامانده/ این همان وقت است شب را تار/ قبرها یک یک شکسته، مردگان بیدار/ در پسین راه میان مسجد و بازار/ هر یک از ارواح درگیر گناهی/ می گریزد از در و دیوار..."

تنها کلمه ای که من این قسمت تغییر دادم بودم جایگزینی واژه مسجد به جای کلیسا بود اما می بیند که اینقدر واژه های شکسپیر با ایران امروز ما مطابقت دارد که برای این نمایش مانع تراشی کردند و من به واسطه آن دادگاهی شدم. این تجربه شخصی من را برای تجربه هایی تازه تر جسور کرد.

آیا هنری که به واسطه یک اتفاق خاص سیاسی و اجتماعی تولید می شود قابلیت ماندگاری دارد یا ارزش آن صرفاً محدود به دوره زمانی در جریان بودن آن تحول است؟

به نظر من هنر در هر شکل خود ماندنی است. مثلاً خنای ها می گویند که "تئاتر هنری است فانی". من با این گزاره هم مخالفم. از نظر من تئاتر آن چیزی است که در ذهن تماشاچی هنگام خروج از سالن نمایش اتفاق می افتد. شما به شعر و نمایش هم نگاه کنید جلوه های ماندگاری روشن آنها را می بیند. اصلاً چه فرق می کند که حافظ هفتصد سال پیش سروده باشد که "در میخانه بستند خدایا مستند در خانه تویر و ریا بگشایند" یا امروز این را گفته باشد. این سخن جاودانه ای است. بیکاسو برای ما جاودانه است. موزرات جاودانه است. جنس هنر جاودانگی است.

با تشکر از فرصتی که در اختیار حرس گذاشتید.

در دانشگاهی که من تدریس می‌کنم یکی از وظایفم این است که هر سال یک کار روی صحنه ببرم. امسال قرار شد کار «هملت» را انجام دهم، منتها تمام کارهایی که من انجام می‌دهم معمولاً باید رابطه‌ای با خودم داشته باشد و چون من ایرانی هستم رابطه‌ای با ایران پیدا می‌کند.

وقتی به «هملت» رسیدیم و نمایش را برای اجرا خواندم، دیدم خیلی از ماجراهایی که در هملت اتفاق می‌افتد می‌تواند مسایلی باشد که در ایران امروز هم بازسازی می‌شود.

دکتر محمود کریمی حکاک

طبق نوشته شکسپیر هملت جوانی است که علیه دیکتاتوری بلند می‌شود. در دوران شکسپیر هدف هملت انتقام مرگ پدر بود، ولی در دنیای امروز این مسئله بیشتر باز شده است. من هملت را به صورت جوانی دیدم که در ۲۰ سالگی که از وقوع یک انقلاب می‌گذرد، رشد اخلاقی و فرهنگی به این حد رسیده که دیگر معتقد نیست حکومت‌های تک‌نفره می‌تواند راهگشای آینده انسان‌ها باشد.

تفاوت این نمایش با اصل متن، در آخرین صحنه است که هوراشیو، دوست هملت، پس از مرگ او می‌کند. در نمایشنامه هملت همه در آخرین لحظه می‌میرند. در نمایش ما هملت در آخرین صحنه خود با هوراشیو می‌گوید من به این درک رسیدم که حکومت تک نفره نمی‌تواند باعث خوشبختی مردم شود و می‌خواهم بدانی که هر صدایی، هر رأی و هر انسانی احساس و صدای مرا دارد و تو این را برای مردم بازگو کن که باید آینده خودشان را در دست بگیرند.

نمایش در اینجا پایان می‌گیرد و تمام بازیگران بلند می‌شوند و شعر معروف «همراه شو عزیز» را به فارسی می‌خوانند.

از عوامل کار پرایمان بگوئید و این که چه کسانی در این تئاتر با شما همکاری کردند؟

همه دانشجویان دانشگاه سی‌ی‌ا هستند، یعنی جایی که من تدریس می‌کنم و همه آمریکایی‌اند و جوان‌هایی بین سنین ۱۹ تا ۲۱ سال. غیر از طراحی و کارگردانی که توسط من انجام شده بقیه کارها توسط دانشجویان انجام می‌شود.

زبان نمایش انگلیسی است به استثنای سه قسمت فارسی در نمایش. اول زمانی که بازیگرانی که در طول نمایش قرار است بازی را در حضور کلادیوس انجام دهند وقتی وارد می‌شوند یک شعر فارسی می‌خوانند که همان «یار دبستانی من» است. دوم مونوگ «بودن یا نبودن» به زبان فارسی از بلندگوها پخش می‌شود در حالی که به زبان انگلیسی توسط بازیگر هملت گفته می‌شود.

این دانشجویان آمریکایی چطور به فارسی شعر می‌خوانند؟

اتفاقاً دیشب از یکی از بازیگران نمایش پرسیدم سخت‌ترین قسمت کار برای تو چه بود؟ گفت تلفظ حرف خ به فارسی.

بچه‌ها بسیار پر انرژی و پر کار هستند و خیلی زیاد تمرین کردند. همه بچه‌ها این شعر را از یوتیوب گرفتند و در طول دو ماه مدام تکرار کردند به طوری که اکنون وقتی این شعر را می‌خوانند، دوستان ایرانی من که نمایش را دیدند تعجب می‌کنند و می‌گویند مگر اینها فارسی بلد هستند.

شما در سال‌های نور یک تجربه تلخ در ایران داشتید؛ اجزایی در سالن مجموعه آزادی که توقیف شد. در سال گذشته هم تئاتر «هدا گلپلر» کار وحید رهبانی توقیف شد. از سوی دیگر تئاتر ایران گروه‌های دیگری را معرفی کرده که در سطح بین‌المللی اجراهای خیلی موفقی دارند. شما تئاتر امروز ایران را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

در این که به خصوص نسل جوان ما استعداد و دانش بسیار خوبی در زمینه تئاتر دارند شکی نیست. این طبیعی است که ما انتظار داشته باشیم همان طور که سینمای ایران در جهان مطرح است تئاتر ما هم در جهان مطرح باشد و البته هست.

اتفاقی که برای تئاتر «رویای نیمه شب تابستان» افتاد این بود که ما در آن نمایش حاضر نبودیم به ایدئولوژی حاکم تن دهیم. طبیعی است وقتی انسان نخواهد این کار را انجام دهد ایدئولوژی هم با او مهربان نخواهد بود و سعی می‌کند جلوی کارش را بگیرد.

بسیاری از نمایش‌های زیبایی که در خارج از کشور مطرح شده و کارهای خوب بچه‌های ایرانی است، نمایش‌هایی است که از این گونه کنایه‌های اجتماعی دور بوده یا کنایه‌های اجتماعی در حد قابل تحمیلی برای ایدئولوژی حاکم در کشور بوده است.

تصمیم دارید به ایران بروید و آنجا کار کنید؟

در هر لحظه زندگی‌ام بوی ایران و خاک کوچه پس کوچه‌های ایران وجود دارد و همیشه آرزویم این است که آنجا باشم و کار انجام دهم. خیلی دلم می‌خواهد در ایران کار کنم اما در شرایطی حاضرم این کار را انجام دهم که مطمئن باشم رفتن من به ایران فقط به یک سفر تفریحی ختم نخواهد شد و مجبور به درپوزه‌گری ایدئولوژی حاکم نباشم. در این صورت با کمال میل همین امروز به ایران می‌روم.

فرهنگ و هنر / فرهنگ و هنر ایران / «هملت-ایران»؛ روایت محمود کریمی حکاک از رخداد‌های پس از انتخابات

۱۳۹۰/۰۱/۳۰
مهدیا محمودی

دکتر محمود کریمی حکاک نویسنده، مترجم، کارگردان تئاتر و استاد دانشگاه سی‌ی‌ای نیویورک، به تازگی نمایشی را به روی صحنه برده است به نام: «هملت-ایران».

این نمایش برگرفته از وقایع بعد از انتخابات ریاست جمهوری دهم در ایران است و اقتباسی است از هملت، یکی از بزرگترین تراژدی‌های تاریخ تئاتر جهان که در قرن شانزدهم توسط شکسپیر به رشته تحریر درآمده است.

آقای کریمی حکاک در گفت‌وگو با رادیو فردا به پرسش‌هایی در این باره پاسخ داده است.

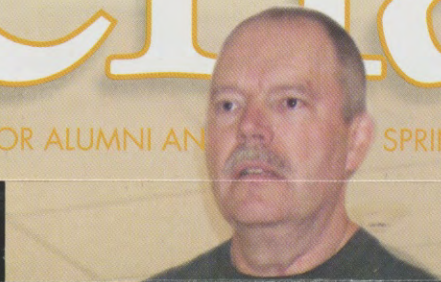
radiofarda.com

01000007000000

Sienna

SIENA NEWS • A MAGAZINE FOR ALUMNI AND FRIENDS • SPRING 2011

*Hamlet*IRAN

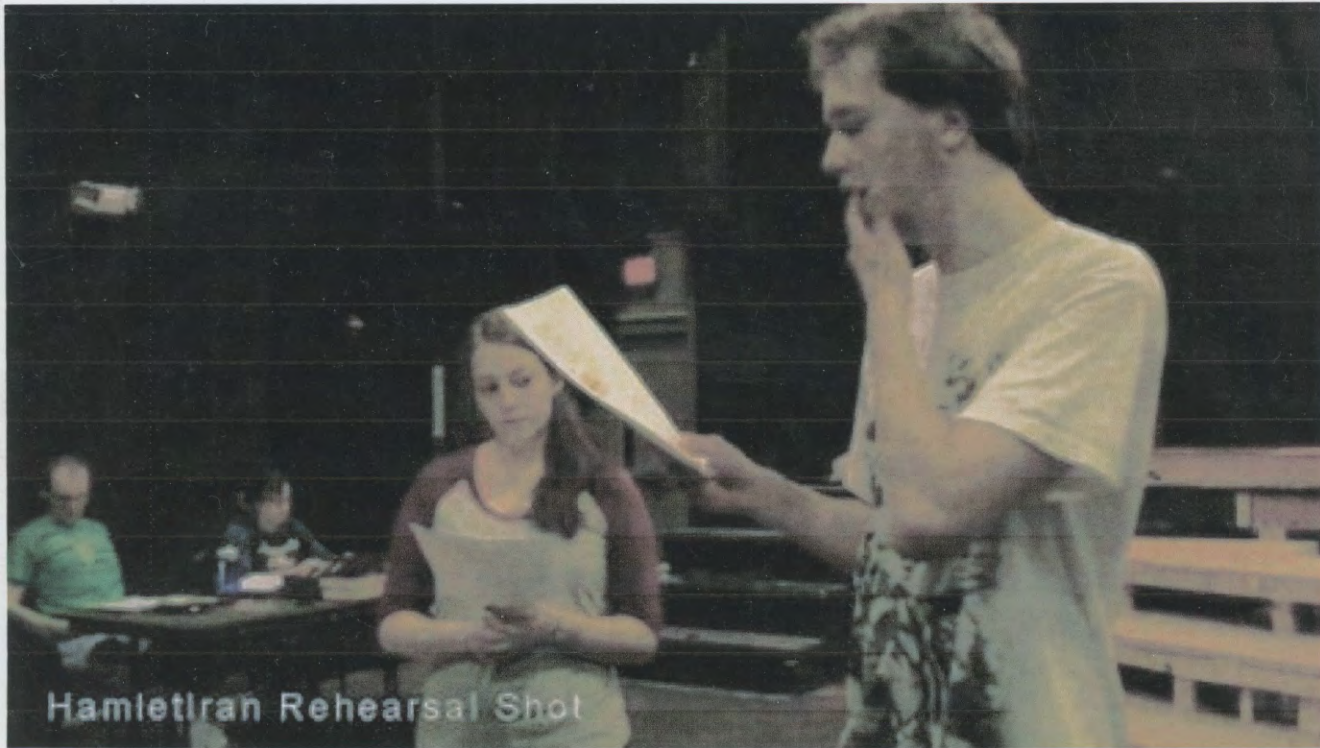
The Creative Arts department and Stage III production this spring was an adaptation of the classic play that draws on parallels between actual events in Iran and Shakespeare's magnificent poetry. The story follows a young person's growth to maturity as he learns and reacts to the realities of a time of turmoil in his beloved country. In this production, *Hamlet* is placed within the Iranian Green Movement which formed during the protests following the 2009 elections.

اجرای نمایش «هملت ایران» درباره «جنبش سبز» در دانشگاه سی‌ینای نیویورک

1.04.11

از: فیروزه خطیبی

HamletIran Rehearsal Shot

در شهر Ciena College «بخش هنرهای خلاق کالج» سی‌ینا «لودونویل» نیویورک از شب گذشته نمایشنامه‌ای به نام «هملت ایران» برداشتی است از اثر معروف ویلیام HamletIran «ایران شکسپیر و توسط «محمود کریمی حکاک» استاد هنر این دانشگاه کارگردانی شده را به زبان انگلیسی بر روی صحنه برده است.

در این نمایشنامه، داستان شاهزاده دانمارکی به صورتی تازه در دل ماجراها و وقایع اخیر «جنبش سبز» گنجانده و به زبانی امروزی بازگو شده است و ماجرای رشد معنوی و به کمال رسیدن جوانی است که از درون یک واقعیت تلخ به عمق دوران آشفته‌ای که در آن زندگی می‌کند و پریشانی که وطنش را در خود فروبرده پی می‌برد و در نتیجه به آن عکس العمل نشان میدهد.

هملت ایران» نشان‌پردازی است از «جنبش سبز» و رهبران آن در ایران و بیش از هر چیز نمادگر» زندگی کسانی است که تحت حکومت یک رژیم سفاک و سرکوب‌گر زندگی می‌کنند. افرادی که به تدریج متوجه می‌شوند که انتخابات ریاست جمهوری هم چیزی جز یک دروغ بزرگ نبوده است.

نمایش «هملت ایران» فرصتی به دست می‌دهد تا تماشاگر آمریکایی یا غیرایرانی با وقایع تاریخ مدرن ایران از نزدیک آشنا شود. در طول نمایش، تماشاگر به اندرونه وقایع سیاسی اخیر در ایران پی می‌برد، ابعاد وسیع آن را تجربه می‌کند و به محرومیت‌ها و نومیدی‌های ناشی از این آشفتگی‌های سیاسی پی می‌برد و حس کنجکاوی تازه‌ای درباره مسائل کنونی مربوط به خاورمیانه پیدا می‌کند.

شبکه های اجتماعی

بالاترین

دنیاله

Digg

del.icio.us

Yahoo Buzz

Facebook

StumbleUpon

توانم خود را متهم به آن چنان خصائصی کنم که با شنیدن آن شاید بهتر می بود شخص هرگز از مادرش «زاده نمی شد»

محمود کریمی حکاک که علاوه بر کارگردانی نمایش «هملت ایران» کار طراحی صحنه و لباس بازیگران را نیز برعهده داشته است، یک شاعر، فیلمساز، هنرمند هنرهای نمایشی به ویژه تئاتر و یک مترجم برجسته است که خلاق بیش از ۵۰ اثر هنری روی صحنه و فیلم در آمریکا، اروپا و ایران بوده است و برنده چهار جایزه بین المللی از جمله جایزه «فولبریج» ۲۰۰۹ بوده است.

محمود کریمی حکاک هم چنین خالق سه کتاب شعر، ۶ نمایشنامه و ده ها مقاله و نوشتارهای مختلف به دوزبان انگلیسی و فارسی است.

محمود کریمی حکاک به صدای آمریکا می گوید: «هملت داستان پرجذبه ای است که بازگو کننده نیرنگ و فریب و حس انتقامی است که در نتیجه آن بوجود می آید. همان چیزهایی که ما در رژیم های دیکتاتوری «خاورمیانه ای به ویژه در ایران شاهد آن بوده و هستیم»

کریمی حکاک که نمایش شکسپیر را با ایجاد ۳۰ درصد تغییرات برای این اجرای تازه بازنویسی کرده است می گوید: «بخش های دیگر این نمایش هم از اصل اثر شکسپیر برداشت شده و یا جملاتی است که ادیتورها به آن اضافه کرده اند تا بتوانند تفهیم موضوع را آسان تر کنند. فضای داستان نمایش ما فضای «ایران کنونی است و وقایع آن در دوران پس از انتخابات ۲۰۰۹ در داخل مملکت اتفاق می افتد»

محمود کریمی حکاک می گوید: «تمرکز ما بیش از هر چیز بر روی مسائل سیاسی بوده است و از همان دیدگاه هم به نمایش نگاه کرده ایم. شعار جنبش سبز ایران «رای من کجاست؟» بوده است اما همین مسئله در مورد افغانستان، آفریقا، برخی از کشورهای عربی، بلاروس و بسیاری از کشورهای دیگر نیز صدق «می کند»

کریمی حکاک در هملت ایران نشان می دهد که چگونه مردم به دنبال خوشبختی برای همه هستند اما دولت ها به دنبال کامیابی و موفقیت تعداد انگشت شماری از گروه های مشخص بر روی خواست های آن ها پا می گذارند. اما آیا این همان دنیای «اوتوپی» هملت است؟

محمود کریمی حکاک می گوید: «هملت نمودار همان جنبش مردمی است. او به وطنش عشق می ورزد و می خواهد شاهد کامیابی مردم خود باشد اما در عوض شاهد مرگ تدریجی مملکتی است که رهبران ریاکار و متظاهر و دروغگو آن را به فساد و به ورطه نابودی کشانده اند. او آرزوی بازگشت به دوران پدرش را دارد (دوران کوروش بزرگ و یا مصدق؟) اما تهدیدهای ترساننده و نفوذگر نیروهای خارجی «را هم انکار نمی کند»

هملت کریمی حکاک، به دنبال استقلال برای مردم مملکتش و به دنبال آزادی، عدالت و احیای حقوق بشر است. اما آیا اودر این راه کشته و تبدیل به یک قهرمان اسطوره ای می شود؟ آیا چنانچه به رهبری دست یافت می تواند در راه درست و رسیدن به ایده آلی که در خیالش شکل گرفته است قدم بگذارد و یا اینکه او هم اسیر وسوسه های قدرت خواهد شد؟ این ها پرسش هایی هستند که قهرمان «هملت ایران» با آن ها کشمکش دارد.

محمود کریمی حکاک می گوید: «هملت این نمایش هم رهبری است با استعداد های پنهانی برای گرایش به استبداد! درست مانند رهبران دیگری چون «لنین»، «فیدل کاسترو»، «ناپلئون»... و درجایی در

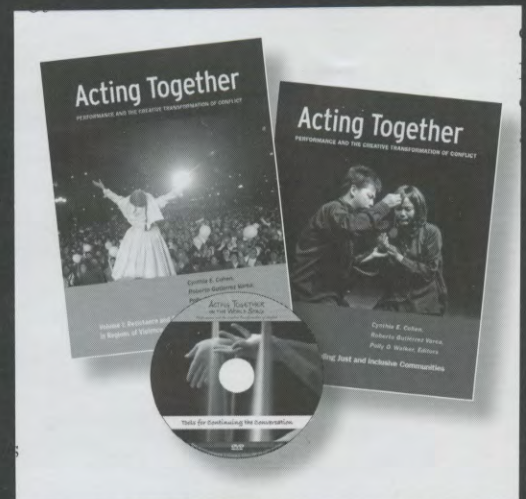
نمایشنامه «... گمراهی» من خودم هستم خونسرد، صادق، بخشنده و در عین حال...

Ethics Central

News from The International
Center for Ethics, Justice
and Public Life
at Brandeis University

SUMMER/FALL 2011

Vol. 14, No.2

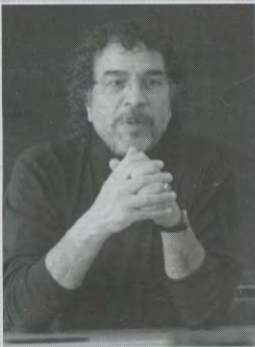

Iranian Theater Artist, Poet and Educator Visits Brandeis

Poet, author, translator and theater and filmmaker Mahmood Karimi-Hakak, originally from Iran, was hosted at Brandeis by the Program in Peacebuilding and the Arts for a one-day residency in February. He led a seminar on censorship in Iran, based on his attempts to stage *A Midsummer Night's Dream* (after five years of seeking government permission, the production was shut down by censors during the fourth performance); led a Persian/English poetry reading; and screened a documentary he began while on a Fulbright grant in Israel, about the wall/fence that Israel has constructed and its impact on creativity and collaboration among Israeli and Palestinian theater artists.

Note: Karimi-Hakak is the narrator of the Acting Together on the World Stage documentary. (See page 1.)

Photo: David J. Weinstein

Iran and the 'Age of Acceptance'

February 17, 2011 By [Bryan McAllister-Grande](#) [1 Comment](#)

We are fortunate to have access to a lot of different speakers and guests at Brandeis. Some of them surprise us with their candor and honesty, and this was especially the case yesterday when the Iranian theater director, filmmaker, and poet Mahmood Karimi-Hakak visited campus for the day. Mr. Karimi-Hakak was a guest of the [Peacebuilding and the Arts Program](#) at Brandeis, and his stay included a class visit, poetry reading, and film screening.

I attended the class, [PAX250: The Arts of Building Peace](#), with a few other staff and faculty guests. The class was intended to be a seminar discussion of the documentary "The Dream Interrupted," about Mr. Karimi-Hakak's shocking experiences trying to stage Shakespeare's *Midsummer Night's Dream* in Iran. In 1999, after five years of planning and intense rehearsals, the play was shut down by Iranian censorship authorities who remain mysterious to this day. It is a truly disturbing story, and I highly recommend viewing the film if you can get a hold of it (it's available in the Brandeis Library Reserve until the end of February, and then in ASAC 327 after). But the class itself went in surprising directions. Instead of recapping the experience of staging and trying to save the play, Karimi-Hakak gave the class a mini history lesson in Iranian politics and Iranian-American relations. This history was refreshingly devoid of cliches or platitudes, told from the distinct perspective of a proud, liberal-thinking Iranian and artist. Karimi-Hakak explained how this history of mistrust and backroom deals ultimately led to the culture of lies that contributed to the shutting down of his play. A play by Shakespeare, no less, and not one that was meant to be subversive or re-interpreted!

While I want to keep an open mind about Karimi-Hakak's own interpretation of the history and issues, I found this talk to be an example of a perfect class: one that shows the connections between current events, history, and personal journey. Karimi-Hakak drew connections to his struggles, and the struggles of his colleagues and countrymen and women, to the current uprisings in Tunisia and Egypt. He also had some interesting things to say about modern technology and the connection between technology and social change — he called our epoch the "age of acceptance," one where common people are trying to manage the tensions between personal communication and online media, between privacy and public display, and between communal protest and self-survival.

CONVORBIRI LITERARE

FONDATĂ DE SOCIETATEA JUNIMEA DIN IAȘI, LA 1 MARTIE 1867

MAHMOOD KARIMI-HAKAK

Poet, scriitor, traducător, scenograf, producător de filme. Opera lui literară include cinci piese de teatru, două cărți de versuri, câteva traduceri, numeroase articole și interviuri în engleză și persană. Acesta valorifică piesa de teatru ca regizor dar și ca actor; iubește dansul pe care îl ridică pe culmi nebănuite și, ca producător, își cultivă dragostea pentru film. Recunoașterea valorii operei sale complexe nu a întârziat să apară: a fost invitat la festivaluri naționale și internaționale (în America, Europa și Iran, țara lui de origine) unde a fost premiat (*Best Director, Outstanding Foreign Film* și *Critics' Choice*). Realizările în plan universitar sînt și ele grăitoare pentru acest spirit căutător și nestăvilat (*Raymond C. Kennedy Award* în 2005, și *Fulbright Award* în 2009). Ca profesor a desfășurat o activitate susținută la diverse universități (*CUNY Towson, and Southern Methodist universities in America, universities in Belgium and Iran*). În prezent predă la catedra de *Creative Arts* din cadrul Colegiului Siena din New York.

NEVOIE OARBĂ DE IUBIRE

Sunt copac singuratic
crescut
într-un pustiu mistuit de arșiță
– în astă țară –
iar tu
ești uragan neștiut venit de departe.

Învăluie-mă în ploaia dezlănțuită
a degetelor tale.
În mine,
ea zămislește
culorile îndrăgostiților.

Sunt curcubeu orbitor,
cuibărit între sîinii tăi,
ca săgeata scăpată din areul războinicului,
lumina ta veghează întocmai ca paleta unui artist,
tot înflorind
cu încîntare
tot zămislind.

Lasă-mă să îți sorb frumusețea
și
sub apăsarea ispitei
să aprind cu flacăra dragostei
sufletele acestor ființe

și îndrăgostite
să reverse
lumina ta lucind
ca mătasea tăinuitoare a trupului,
ca prisma amurgului,
ca pădurea în zori :

Violet
– sub mîngîierile mele sîinii tăi se fac precum purpura

Indigo
– urmele dinților mei
pe pielea ta

Albastru
– ochii tăi înlăcrimați
(în mintea mea)
în clipa despărțirii

Verde
– singurătatea mea nestăpînită
în inima ta

Galben
– obrazii tăi întîmpinînd
soarele în amurg

Portocaliu
– pîntecele tău fierbinte
precum focul în
noaptea bîntuită de furtună
e loc de tihnă
pentru mîinile mele

și Roșu
– cînd buzele tale le caută pe ale mele,
sărutîndu-le sălbatic
precum albina îmbătată
de polenul unei margarete.

Muzica vestește nevoia oarbă de iubire
din dansul nostru tînjind după sărbătoare,
și sub elanul vieții picioarele tale
rămîn locul de taină
al revenirii mele.

Din volumul *LOVE EMERGENCIES*. Poeme în engleză și persană de Bill Wolak & Mahmood Karimi-Hakak. *Cross-Cultural Communications*. Merrick, New York, 2010.

Traduceri de Olimpia IACOB

The Emergency of Love
Translated into Romanian by Olimpia Iacob

love emergencies

Bill Wolak and Mahmood Karimi-Hakak
In English and Persian

عسقی
ضرورت

\$20.00
ISBN 978-0-89304-481-7
5 2000 >
9 780893 044817

A Cross-Cultural
Communications Edition
Printed in the USA

محمود کریمی حکاک و بیل والک
به فارسی و انگلیسی

سال سوم - شماره ۱۴۹
پنجشنبه ۵ خرداد ۱۳۹۰ - ۲۶ مه ۲۰۱۱
بها: ۲/۵۰ دلار / در مونترال رایگان

شب شعر، معرفی کتاب با حضور شاعران، محمود کریمی حکاک و بیل ولاک

• با معرفی ویدئویی تئاتر موفق **HamletIran** در مکیک

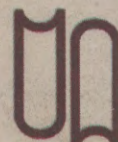
Friday, May 27 2011
From 19:00-21:00

4438, rue de la Roche
514-373-5777

An evening of Love Poetry
Bilingual (Persian & English)

READING AND BOOK SIGNING
Featuring poet and translators

Mahmood Karimi-Hakak & Bill Wolak

MEKIC

The Harpur Dean's Office and the Creative Writing Program at Binghamton University
in Collaboration with Cross-Cultural Communications Press
present

CROSSROADS

2nd Binghamton International Literature Festival

Bangladesh

USA

Turkey

Iran

Nigeria

Cuba

Italy

Peru

Bulgaria

Saturday, March 24, 2012
2-6PM

POETS AND WRITERS

Tomorrow

English translation by: Mahmood Karimi-Hakak and Bill Wolak

What will happen to you tomorrow?

Tomorrow when my friends and comrades

go with love
to decorate the cold earth
with their warm blood once again,

tomorrow when you paint your face

with blood from "those who walk the path of love"*
so the eyes of betrayal and ignorance
do not glimpse fear
seeing your pale face,

tomorrow when my country's dry earth

will be quenched
with the blood of its people,

tomorrow when again the hand of lies, deceit, and vanity
stretches out

of the senile, ugly, old man's sleeve
to squeeze
shamelessly and unabashedly
your smooth, delicate throat,

tomorrow when in every back alleyway

men, women, young, old,
with heads bent to the ground
weeping tears of lost memories,

tomorrow at dawn without a doubt

from the alleyways of my childhood
blood will flood seeping all the way to the desert.

Tomorrow

will my brothers and sisters
executed long ago
awaken from twenty years of sleep
to receive your innocent bodies
in their embrace?

Mahmood Karimi-Hakak, is a poet, author, translator, theatre and film artist who has created 50 stage and screen plays in U.S., Europe and his native Iran. He is the recipient of a number of awards including *Outstanding Foreign Film* (Fort Lauderdale International Film Festival, 1995), *Critics' Choice* (Fajr International Theatre Festival, 1999), Fulbright (2009-10) and Raymond Kennedy (2005). His literary credits include five plays, two books of poetry, numerous articles, interviews and translations in both English and Persian, including *Your Lover's Beloved: 51 Ghazals by Hafez and Love Emergencies* (both with Bill Wolak). His latest Film, *The Glass Wall* documents a desired dialogue between Palestinian and Israeli artists. A Professor of Creative Arts at Siena College, Karimi-Hakak has taught at CCNY, SMU and TU as well as at universities in Europe and Iran. mhakak@siena.edu

MAHMOOD KARIMI-HAKAK **"An attack on Iran will lead to World War 3"**

Mahmood Karimi-Hakak

Is a professor of theater and film at Siena College and the president and artistic director of the Festival Cinema Invisible in Montreal [\[Less\]](#)

There is a proverb in the Persian language that can be loosely translated thus:

As a person who knows Iran, its culture and its people, and as an individual who opposes the Iranian regime with every bone in his body, I have repeatedly spoken with my American and Israeli friends and colleagues, and clearly expressed what I believe will be the result of war with Iran. Yet there are some, both in Israel and in the US, who think they know my country and my people better than I do. Well, "let them fall and see the fruits of their ignorance!"

I've been growing tired of trying to help my Israeli friends and colleagues, as well as my fellow Americans, to stay alive, live in peace, and raise their children in a "safe" world. How can you help someone who does not want to help himself?

The correct path is not to attack Iran, but to help those of us who are fighting teeth and nail to get rid of this tyrant regime and change this government peacefully and with minimal bloodshed. To help us achieve the dignity we deserve and the democracy we have worked so hard to attain during the past 100 years. And if they cannot help, they must at least try not to obstruct our attempts at achieving democracy and human rights for our people, as they have repeatedly done ([witness the 1953 overthrow of Mosaddegh](#)).

Comparing Iran to Germany in relation to Israel proves a complete lack of historical knowledge and understanding of people and cultures. It is the same kind of ignorance and arrogance that we witnessed with George Bush's so-called "Global War on Terror." And I don't need to remind anyone of the outcome of that campaign of ignorance and arrogance.

Let me state, in the interest of history and for the record, that attacking Iran will lead to the destruction of Israel much faster than a nuclear Iran would. Bombing Iran, by Israel and/or the US, poses a far more serious "existential threat" for Israel than a nuclear armed Iran.

Following is a message I recently sent to a dear American friend who innocently echoed the voice of a certain group of warmongers:

Although I am in absolute opposition to the Iranian regime, I don't consider an extension of what we experienced in Iraq and Afghanistan a viable course of action for changing a regime that kills its own citizen and promotes hate.

I, like the great majority of Iranians, do not want Iran to develop nuclear weapons. We don't need it, don't want it, and don't desire it. But like my countrymen (as well as other citizens of this world), I believe nuclear energy to be the right of every nation.

I am amazed that such intelligent friends like yourself do not see Israel's existing stockpile of over 240 nuclear warheads as a threat to peace, both in the region and worldwide. Yet you promote a "preemptive" war against a people that has not aggressed against another nation for two centuries. A nation that has been the only one in the region to have *helped* the Jewish people when they were being prosecuted and murdered. A nation that was among the very first to recognize the state of Israel. And a people whose nuclear ambitions have not yet been proven by the international inspectors to include weapons. This is truly a shame.

A decade ago, Americans trusted their elected officials when they lied that Iraq was in possession of weapons of mass destruction. The result was the deaths of thousands of American and hundred of thousands of Iraqis and Afghans. Now *you* are falling into the same trap and promoting another war?

Let me state here, for the record, and for future students of history, the results of an attack on Iran, by Israel and/or the US.

In the short term, an attack will:

1. Strengthen the present regime in Tehran. That is why they are doing everything they can to promote such a war.
2. Result in the death of thousands, perhaps millions, of Iranians, Israelis and Americans, as well as others.
3. Destroy regional stability — the little that exist now.
4. Drive the price of oil sky-high.

But it will make the richest half percent in the US richer, and it will bring warmongers like Bush back into the office.

In the long term, an attack will:

1. Crush for good any opposition to the Iranian regime inside and outside the country.
2. Raise the number of terrorist attacks against targets in the US, Israel, and around the world.
3. Bring hardline theocratic regimes into power all over the Middle East.
4. Destroy Israel, causing a Jewish massacre far worse than any in history thus far.
5. Reduce American dominance in the region and around the world.
6. Help China become the next global empire.

But worst of all, it will cause a much-feared third world war, which none of our children will survive.

blogs.timesofisrael.com/an-attack-on-iran-will-lead-to-world-war-3/ 1/2

1/3/14 An attack on Iran will lead to World War 3 | Mahmood Karimi-Hakak | Ops & Blogs | The Times of Israel

Iranian director and poet Mahmood Karimi-Hakak has been living in exile since 1999, when the regime accused him of "raping the public's innocence" following a production of William Shakespeare's "Midsummer Night's Dream."

This piece was written as a response to "Iran: Shadowboxing vs. a rationally genocidal regime," an op-ed by Elihu D. Richter and Yael Stein that was published on The Times of Israel on March 25, 2012.

- [Home](#)

Artist, Immigrant: Mahmood Karimi-Hakak

by [Marcy Arlin](#)

in [Artistry.Global Citizenship.Interviews](#)

(To learn more about Marcy Arlin's Artist, Immigrant blog series, [click here.](#))

Mahmood Karimi-Hakak is a colleague of mine in Theatre Without Borders and I've heard great things about an amazing project he did; where he, Motti Lerner, Roberta Levitow and Torange Yeghiazarian told each other stories. Motti then wrote a play from the group creative team, using historical stories and events to explore the U.S., Iranian, and Israeli perspective on a possible bombing of Iran.

1. What do you love about theatre in the U.S. for yourself and in general?

Like everything else in this country it is the variety that attracts me. The fact that there are so many styles, genre, methods of presenting theatre excites me. Also the freedom to produce the kind of productions one is interested in draws many of us who come from more oppressive societies to the American (and European) stage. Having said that one must also keep in mind that approaching theatre as "business" does not allow for much variety of artistic expression. What I mean is when one has to rely on the box office for his/her work to continue that creates a dependency, which limits artistic creativity, especially in a society where theatre is viewed as entertainment by a majority of its people. I am in theatre because I believe in its power to educate. I believe artists have a responsibility to enlighten their society, to present to the audience "what is" and "what could/should be." I have decided to remain within the academic arena where presentation of the work is less dependent on box office returns and where the audiences are youth; the future. And where I could use my art to help the future generation see what my generation did not achieve, and think in creative ways to facilitate its achievement for/in the future!

2. What do you miss about working in your homeland?

The audience! In Iran, my audience presented a challenge to my art. That is to say, the majority of the people

who came to see my work were informed and educated, about social and political issues and about literature and the art, all of which are questions I address in theatre. Therefore, the performance became a dialogue between the stage and the house, where, even though one side remained respectful and quiet while the other side presented its case, once the performance was over the house became the stage and the audience, the actors. As a person who believes in responsibility of artist as change agent, I welcome a challenging dialogue with an informed audience. I feel it is the audience that paves the path of growth for the performance. In Iran we almost always faced a lively discussion after performances and in talkbacks, a debate that helped my company and I learn what could improve in our work. That I miss here.

3. How have your combined, in your work, both country's theatre training and culture?

Yes, always. I am the product of both cultures, and my work is the product of me. Therefore what I do comes from and combines both my experiences and trainings in Iran as well as my experiences and trainings in the U.S. My work in theatre has been categorized as Contemporizing Classics, which may be defined as bridging the issues of the past to the events of the present. Every play I have directed is either based on, or interpreted in light of the culture I was born in. Most my productions are bilingual (and often multi-lingual) and all my productions are bi-cultural. A few examples are *Seven Stages* (Edinburgh Fringe 1991) created as a dialogue between late Iranian woman poet, Forough Farrokhzad and the American youth, *Rumi's Mathnavi* (LaMaMa 2000) based on Rumi's poetry, where seven languages were spoken on stage simultaneously, and *Persians* (Siena 2008) presented in the style of Iranian Taziyeh, and most recently the 2011 production of *HamletIRAN*, where the Danish prince took the character of an Iranian youth within the Green Movement who was born three decades ago at the dawn of the 1979 revolution.

4. How do you see yourself/identify yourself as an artist in terms of being an immigrant? Does it matter to you?

As an individual who has been driven out of his birth country, where he can no longer live and work, I try to adjust to the life in diaspora, and there is much to learn and much to adapt to. But as an artist I don't consider myself an immigrant. I think artists do not belong to a certain society or country. The work of an artist in my view is universal, and if honest and true, it will touch humanity wherever it is presented. Therefore I can neither claim success, nor failure on the account that I am an immigrant artist. In another words, there has been no exception made for my arts, and no additional support is given to my work because it is the work of an immigrant artist. Having said that, I must admit that I have had to work much harder than many of my American artist friends to gain the same recognition and respect as them. But I don't like to attribute that to my status as an immigrant, rather I feel that is simply because of the kind of theatre I have chosen to produce, both in content and style.

4. How does it affect your getting work? (accent, ethnicity, etc.)

I presently teach at a college where my worked is judged with the same measure as my American colleagues, and I am treated equally. However, I have taught at some very reputable institutions where I was repeatedly judged as an outsider, and indirectly blamed for what/how the Iranian government and/or its agents say/act. Again, I blame this on the ignorance and witlessness of those administrators and colleagues who did not have the decency to treat individuals by the content of their character or their ability to perform their duties; nor did they have the foresight to distinguish between one's nationality, one's country, and those who rule that country even at the cost of suppressing their own people. Nonetheless we all have witnessed, and still do, such discrimination against the citizens of this country as well. Therefore, once again, I have a hard time contributing these behaviors to my status as an immigrant. In fact, facing such biases have strengthen my determination both as artist and educator to actively help raise consciousness among my audience and students, as well as attempt to educate my friends and colleagues about such prejudices. To this end, I have

developed and teach a “Peacebuilding Through the Arts” course at Siena College, where participants include other colleagues and community members as well as undergraduate students, thus providing for a lively cross-generational discussions of this age old dilemma. As mentioned before, I also try to challenge these behavioral patterns in my theatre and film productions.

6. Can you tell me a theatre short story/anecdote about when you first came here? A more recent story?

Well, there are many. But let me tell you one that testifies to my own ignorance, and one that affirms the intelligence of audiences.

I arrived in the U.S. in January 1976, landed in the small town of Tarkio, at the corner of Nebraska, Iowa and Missouri. Why there? That is an interesting story in itself that exceeds the endurance of this short interview. I attended Tarkio College where I had planned to finish my undergraduate studies within one year. During that summer, in order to accumulate enough credits to achieve my goal, I agreed to work on their summer season, presented by the college’s theatre program at a venue called Mule Barn Theatre. I was overexcited when I heard that the actors and directors were all selected through a scrutinizing audition and interview process from New York City. Having heard/read so much about theatre in NYC, I was ecstatic to be able to witness first hand, and from such close distance, the work of these master theatre artists, and to be part of plays they produce. Well, the summer was a huge disappointment. The five plays we worked on included *1776*, *No No Nanette*, *Carousel*, and *Funny Girl*, all insufficiently directed and badly acted. Thinking that THIS is what the New York theatre, and the American theatre, is about, I made a decision that I should immediately return to Iran where I had worked on and seen much better plays and productions. Needless to say, I realized how wrong I was shortly after graduation, and thus remained here and continued my education.

The more recent story involves my 2011 production of *HamletIRAN*, where we assumed Hamlet as an Iranian youth, born three decades ago, who experiences all the turmoil the country has faced since the revolution of 1979. Dedicated to promoting democracy and human rights within his country, he joins a movement that argued against the official results of the 2009 Presidential Election when Mr. Ahmadinejad was declared the winner by a landslide. At his deathbed Hamlet tells his friend Horatio,

“I cannot live to hear the word of the people;

But I do prophesy that election shall be theirs.

So speak this to those who need to see what comes:

Each vote, each citizen, has my dying voice.”

My colleagues and I had long discussions regarding the communicability of this message to the rural American audience who, by and large, are not informed, nor interested in the affairs of other countries. We were pleasantly surprised when during talkbacks we learned how effectively the message had been received by our audience.

Experiencing this, I was pleased about my decision to not leave the U.S. after my summer *1776* experience!

7. What is your residency/citizenship/visa status? How does it affect your life as an artist?

I am presently a U.S. citizen, and that in itself has had no bearing in my life as artist and/or educator one way or another.

8. Anything else you want to add?

Given the fact that America is in fact a nation of immigrants, I would like to thank my American friends for having received me openly within their community and their lives, and urge all of us to allow for the continuation of this openness. I sincerely believe that we have but to gain from close, respectful and fair exchange of ideas and cultures with all with whom we differ.

Mahmood Karimi-Hakak, is a poet, author, translator, theatre and film artist who has created over 50 stage and screen plays in U.S., Europe and his native Iran. He is the recipient of number of awards including *Outstanding Foreign Film* (Fort Lauderdale International Film Festival, 1995), *Critics' Choice* (Fajr International Theatre Festival, 1999 and Fulbright (2009)). His literary credits include five plays, two books of poetry, numerous articles, interviews and translations in both English and Persian, including *Your Lover's Beloved: 51 Ghazals by Hafez* and *Love Emergencies* (both with Bill Wolak). His upcoming book, *Shakespeare in Tehran* is a memoir of seven years ('92-'99) living in Iran. His latest film, *The Glass Wall* documents a desired dialogue between Palestinian and Israeli artists. A Professor of Creative Arts at Siena College, Karimi-Hakak has taught at CCNY, SMU and Towson University as well as universities in Europe and Iran. mhakak@siena.edu

Marcy Arlin is Artistic Director of the OBIE-winning [Immigrants' Theatre Project](#). Member: Lincoln Center Theater Directors Lab, Theatre without Borders, League of Professional Theatre Women, No Passport, and Fulbright Scholar to Romania and the Czech Republic. She curates *Eastern European Playwrights: Women Write the New*. Her project *East/West/East: Vietnam Immigrants Out of War*, is a binational, Vietnamese/Czech/English theatre project based on interviews with American and Czech Vietnamese. She created Journey Theatre with survivors of war and torture. Directing venues: 59E59, QTIP, LaMama, MESTC, Vineyard, Oddfellows Playhouse, Artheater/Köln, Nat'l Theatre of Romania. Co-Editor *Czech Plays: 7 New Works*. Teaches theatre at CUNY, community-based theatre at Yale, Immigrant Theatre at University of Chicago (her alma mater) and Prague Quadrennial, Brown, and NYU.

Like

Be the first of your friends to like this.

0

Tweet 5

0

Share

0

Like

Add New Comment

[Login](#)

Cross-Cultural Communications

—presents a new addition to its—

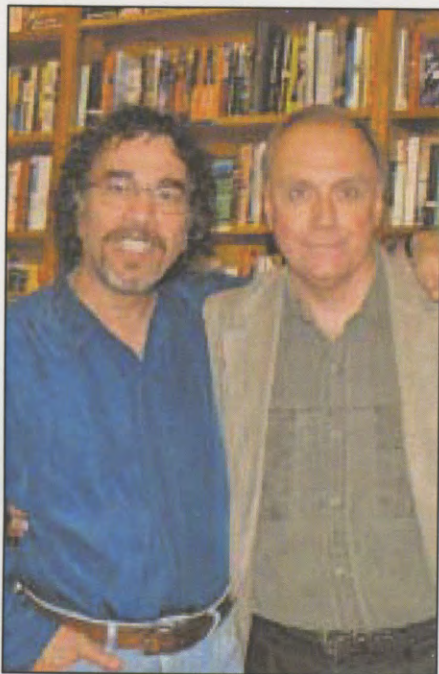
BILINGUAL POETRY SERIES (ENGLISH-PERSIAN/PERSIAN-ENGLISH)

Celebrating 40 Years of Publishing in 2011

Winner of the 1996 Poor Richard's Award "for a quarter century of high quality publishing"

Recipient of the Creative Arts Department at Siena College 2011 Award

"in sincere appreciation of 40 years of success in the art of publishing"

PHOTOGRAPH BY MARIA BENNETT

LOVE EMERGENCIES

by Bill Wolak & Mahmood Karimi-Hakak

Translated by Mahmood Karimi-Hakak and Bill Wolak

Cover Art by Sefan Jamiolkowski

"Love Emergencies evolved as an experiment in translation in which we sought to communicate our most intimate thoughts and feelings across language and culture without footnotes . . . Although sealed in language on the page, these poems are seldom content to yield to their own limitations. Instead, they are always straining to reach beyond language into the turmoil of actual experience, where, as in a real emergency, when everything is at stake, language gets left behind and the body takes over—waving goodbye, touching a hand, opening into an embrace."

—Bill Wolak & Mahmood Karimi-Hakak

32 pp, \$20.00 paper/ISBN 978-0-89304-481-7; \$40.00 cloth/ISBN 978-0-89304-480-0

Publication date: September 2010

Shipping: \$5.00 U.S./\$8.00 Foreign; add 50¢/\$1.00 each additional copy. NYS residents 8 5/8% sales tax.

Cross-Cultural Communications

239 Wynsum Avenue
Merrick, NY 11566-4725

Tel: (516) 868-5635 • Fax: (516) 379-1901

www.cross-culturalcommunications.com

E-mail: cccpoetry@aol.com

CCC Profile: www.thedrunkenboat.com (Summer 2002 Issue)

Certificate of Appreciation

Mahmood Karimi-Hakak

Thank you for "planting seeds of change" as a mentor to a Siena College AmeriCorps*VISTA Fellow. Your time and dedication to help guide and support your VISTA Fellow this year has helped strengthen their connection with the Siena College community, increase their capacity to fight poverty in the Capital Region of New York, and develop a better direction for their future endeavors.

Victoria Malaney

Victoria Malaney, AmeriCorps*VISTA, Leader

4/30/12

Date

Festival Cinema Invisible

17-20 Mai 2012

De Sève Cinema, 1400 De Maisonneuve Ouest., LB-125, Montréal, QC H4G 1M8

جستواره سینمای نهیمن

Info: 514-787-8840 & 518-466-4151 ■ www.cinemainvisible.ca

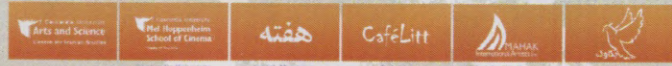
Design : Farshid Saffari

Festival Cinema Invisible

17-20 Mai 2012

حضور سینمای نهیمن

De Sève Cinema, 1400 De Maisonneuve Ouest,
LB-125, Montréal, QC H4G 1M8

Info: 514-787-8840 & 518-466-4151
www.cinemainvisible.ca

Day 1 - Festival Opening
 Thursday May 17, 2012, 18:00 - 21:30 pm
 19:00-19:45

**A duet with Santoor by Saber Jalilzadehand
 And Tonbak by Hessam Dadafarin**

Welcome note : Khosro Shemiranic, president of Chacavac Cultural Centre

**Introduction: Dr. Richard Foltz,
 Founder and director of Centre for Iranian Studies at Concordia university**

**Introducing Keynote Speaker: Dr. Mahmood Karimi-Hakak,
 president of Festival Cinema Invisible
 19:45 - 20:30**

**Keynote Speech: Dr. Peter Rist,
 Professor at Mel Hoppenheim school of Cinema**

**Iranian Cinem[ani]a in Montreal: A personal response
 20:30 - 21:00
 Reception**

Day 2
 Friday May 18, 2012, 17:30 - 21:30pm

**Session One
 Documentaries**

Name of film	Director	Time/min
Roozgar-e Farrokh	Saeed Nori	74

18:00 - 19:30

Break
 19:30 - 19:45

**Session Two
 Documentaries Continue**

Dream Interrupted	Saeed Noori	39
Hamlet's Green Evolution	Liz Richards (English)	30

19:45 - 21:00

Day 3
 Saturday May 19, 2012, 12:00-22:00

**Session One
 12:15 - 14:00**

Documentaries Continue

Wind and Fire	Vahid Vahidian	19
Building Benedictus	Brian Massman (English)	28
The Empty Cluster of Those Days	Sohrab Akhavan	23
Diaspora Iranians: 2 nd Generation	Mahmood Karimi-Hakak	24

Break
 14:00 - 14:15

**Session Two
 14:15 - 16:30**

Short

Mysteries of little fish	Pouria Jahanshad	10
Easy cooking in 5 minutes	S. Farahani	05
A perfect dinner	Pouria Jahanshad	08
The Familiar Frame	Pouria Jahanshad	3
Taste of coffee	Kaveh Ghahreman	05
Incomplete Moon	Pouria Jahanshad	9
Bulshits	Sadaf Ahmadi	08
Impossible Duality	Pouria Jahanshad	5

Café 469
 Look at Me
 Puzzle
 Unexpectedly TV
 Woman of Burnt City

Atefeh Khademalreza 06
 Pouria Jahanshad 8
 Saeed Nori 16
 Saeed Nori 12
 Vahid Vahidian 25

Dinner Break
 16:30 - 17:30

Session Three
 17:30 - 20:00

Shorts Continue

Under the line of Morse	Atefeh Khademalreza	12
It can be without a name	Kaveh Ghahreman	17
Born in Iran	Banafcheh Hejazi & Jeanne Pope	18
Dream of Dragon	Atefeh Khademalreza	21
The role of an image	Farshid Azari	15
Faraway	Kaveh Ghahreman	16
Agol	Majid Movaseghi	20
Ugliest angel of the world	Atefeh Khademalreza	23

Session Four
 20:00 - 22:00

12 + 1	Khatereh Khodaie	30
Someone's Got to Talk	Farzad Kiafar	39
Fear of a penalty	Ayat Najafi	34
The letter	Majid Movaseghi	21

Day 4
 Sunday May 20, 2012, 14:00 - 20:30

Feature Films

(Each film will follow with discussion and Audience Talk back)

Session One
 14:00 - 16:00

A bird confined	Saeed Nori	85
-----------------	------------	----

Break
 16:00 - 16:30

Session Two
 16:15 - 18:15

Common Plight	Maleknasr	88
---------------	-----------	----

Dinner Break
 18:15 - 19:15

Audience Votes
 19:30 - 20:00

Break

20:30 - 21:00
 Closing Comments
 and Announcement of Awards

Our sponsors:
 Mel Hoppenheim School of Cinema at Concordia University
 Centre for Iranian Studies at Concordia University
 Chacavac Cultural Centre / Montreal
 Mahak / New York
 Cafelitt / Montreal

۱۹۷

هفتته

سال چهارم - شماره ۱۹۷
پنجشنبه ۲۱ اردیبهشت ۱۳۹۱ - ۱۰ می ۲۰۱۲
بها: ۲/۵۰ دلار / در مونتreal رایگان

www.HafteH.ca

۲۱ پرونده هفته / آتوسا اخوان

اولین دوره جشنواره سینمای پنهان با تمرکز بر ایران
از ۱۷ تا ۲۰ مه ۲۰۱۲

گفتوگو با محمود کریمی حکاک، رئیس فستیوال

این ایده بر اساس فعالیت‌های سینماگران گمنامی به وجود آمده که در ایران و کشورهای دیگر جهان فعالیت می‌کنند و فیلم‌های خود را به آن سوی مرزهای خود می‌رسانند، با این امید که هنرشان مرزها را درنوردد و بیننده‌های بیشتر پیدا کند، مخاطبی که اگرچه شاید در کشورشان نباشد، اما پنجره اندیشه‌اش همواره به سوی سرزمین مادری باز است و هوای فرهنگ دیار خود را تنفس می‌کند.

جشنواره
سینمای پنهان
با تمرکز بر ایران
۱۷ تا ۲۰ می ۲۰۱۲

هدف ارائه‌ی سینمایی‌ست
که فرصت جلوه‌گری نداشته است

گفتوگو با محمود کریمی حکاک، رئیس فستیوال

Festival Cinema Invisible
www.cinemainvisible.ca
فستیوال فیلم‌های اکران نشده ایرانی

اولین دوره «فستیوال سینمای پنهان» در مونتreal با تمرکز بر ایران آغاز به کار خواهد کرد.
از پنجشنبه ۱۷ تا یکشنبه ۲۰ ماه مه ۲۰۱۲
محل نمایش فیلم‌ها Cinema de Seve دانشگاه کنکوردیا

Hafte H

Un hebdomadaire pour la communauté iranienne de Montréal
A weekly Magazine for the Iranian Community in Montreal
Vol.4 - No.197 - Thursday May 10, 2012

www.HafteH.ca

1396 Ste Catherine St. West Suite # 306, Montreal QC H3G 1P9

Tel: (514) 787-8848 info@HafteH.ca

Convention du service Poste-Publications NO 41740020

ISSN 1918-4379 HafteH

جشنواره سینمای پنهان، از پنجشنبه ۷۱ مه در مونترال

«جشنواره سینمای پنهان» از روز پنجشنبه ۱۷ مه مه کار خود را در مونترال آغاز خواهد کرد. این جشنواره که از سوی کانون فرهنگی چکاوک، مجله هفته، مرکز ایران‌شناسی کنگوردیا و هم‌چنین دپارتمان سینماشناسی دانشگاه کنگوردیا و کافه‌لیت حمایت می‌شود، طی چهار روز از پنجشنبه ۱۷ تا یکشنبه ۲۰ ماه می ۲۰۱۲، بیش از سی فیلم کوتاه و بلند را به نمایش می‌گذارد. وجه مشترک تمام این فیلم‌ها این است که تا کنون پخش حرفه‌ای نداشته‌اند. محل نمایش فیلم‌ها Cinema De Save دانشگاه کنگوردیا است. این جشنواره با تمرکز بر روی ایران، دوره اول خود را آغاز می‌کند. در این فستیوال بسیاری از فیلم‌های کوتاه و مستندی که اجازه اکران در ایران را نیافته‌اند نیز به

اولین دوره جشنواره سینمای پنهان با تمرکز بر ایران

هدف ارائه‌ی سینمایی‌ست که فرصت جلوه‌گری نداشته است گفت‌وگو با محمود کریمی حکاک، رئیس فستیوال

■ آتوسا اخوان

فیلم‌های ایرانی زیرنویس هم دارند؟ یکی از ویژگی‌های بارز شهر مونترال در این است که شهروندان علاوه بر زبان و فرهنگ اولیه خود اکثراً به دو زبان فرانسه و انگلیسی آشنایی دارند. در نتیجه قادر خواهند بود که ارتباط بیشتری با هنری برقرار کنند که ممکن است با فرهنگ بومی آنها فاصله داشته باشد. همه فیلم‌هایی که در این دوره از فستیوال سینمای پنهان عرضه می‌شوند دارای زیرنویس هستند، البته اگر زبان اصلی فیلمی انگلیسی یا فرانسه نباشد. بعضی از فیلم‌ها زیرنویس فرانسه دارند و بعضی زیرنویس انگلیسی. بدیهی است که چون امکانات مالی ما بسیار محدود است، نمی‌توانیم از فیلم‌سازی که خود نیز احتمالاً امکانات مالی محدودی دارد بخواهیم که فیلم‌اش را به هر دو زبان زیرنویسی کند. از آنجا که زبان انگلیسی در محافل و مجامع هنری جهان بیشتر رایج است، تعداد بیشتری از فیلم‌های این دوره فستیوال زیرنویس انگلیسی دارند.

در فستیوال بخش اهدای جوایز هم گنجانده شده؟ منظورم جوایز نقدی است. با عرض معذرت اجازه بدهید در جواب شما به یکی از ضرب‌المثل‌های قدیمی

آقای دکتر حکاک، آیا برای انتخاب فیلم‌های این فستیوال تم خاصی مورد نظرتان بوده؟ بیشتر فیلم‌های بلند داستانی یا کوتاه هستند؟ تم اصلی فستیوال امسال، «ایران» است، به این معنا که یا فیلم ساخته یک فیلم‌ساز ایرانی است، یا در مورد موضوعی در ارتباط با ایران ساخته شده، یا کار یک فیلم‌ساز ایرانی‌تبار مقیم خارج از ایران است. همانند دیگر فستیوال‌های فیلم، فستیوال سینمای پنهان انواع مختلف فیلم را ارائه می‌دهد، چه از نظر طول زمانی فیلم و چه از نظر نوع فیلم. در طول فستیوال فیلم‌های مختلف نشان داده می‌شود: کوتاه، داستانی، مستند و مستند داستانی. این فیلم‌ها به بخش‌های مختلف با توجه به زمان فیلم و نوع آن تقسیم شده‌اند. این تقسیم‌بندی شامل فیلم‌های داستانی بلند، داستانی کوتاه، مستند بلند، مستند کوتاه و مستند داستانی است. در نتیجه تماشاچی در بخش‌های مختلف فستیوال سینمای پنهان می‌تواند از فیلم کوتاه ۵ دقیقه‌ای داستانی یا مستند تا فیلم بلند ۸۵ دقیقه‌ای را ببیند. برنامه‌ی کامل فستیوال در Website فستیوال موجود است و علاقه‌مندان می‌توانند با مراجعه به www.CinemaInvisible.ca تمامی برنامه را مشاهده کنند.

برنامه اکران فیلم‌ها را در صفحه 36 بخوانید

شهر خودم، مشهد اشاره کنم. می‌گوید: «من می‌گم نره، تو می‌گی بدوش؟» از مزاح که بگذریم انتظار نداشتیم بعد از اینکه من چندین بار به ناتوانی مالی و عدم امکانات اشاره کردم شما هنوز سؤالی در مورد «جوایز نقدی» بفرمایید. نه! ما امکان ارائه جوایز نقدی نداریم. این فستیوال عملاً بدون پشتوانه مالی شروع شده است و تا امروز هم کلیه مخارج مربوط به این فستیوال از طرف چند نفر علاقه‌مند و گردانندگان آن تهیه شده است، در نتیجه حتی اندیشه جایزه نقدی هم در توان ذهن ما نیست. از سوی دیگر از آنجا که استقلال فکری و هنری این جشنواره مهم است، ما نخواسته‌ایم که تجاری عمل کنیم و تبلیغ بپذیریم. اما صدا البته که ارزش هنری فیلم‌ها برای ما بسیار مهم است، در نتیجه در هر بخش از فستیوال یک فیلم به عنوان بهترین انتخاب خواهد شد و از سازنده آن تقدیر به عمل خواهد آمد. اما دوباره عرض می‌کنم که این تقدیر تنها در حد سپاس است و قدردانی، نه ارائه جایزه نقدی.

اسپانسرهای فستیوال چه کسانی هستند؟ همان‌طور که عرض کردم، حداقل در این مرحله این جشنواره حامیان مالی بسیاری نداریم. البته ما از حمایت فکری، فرهنگی و انسانی دوستانی که داوطلب همکاری شده‌اند برخورداریم. مجله هفته و کانون فرهنگی چکاوک بیشترین کمک را کرده‌اند. دپارتمان فیلم و مرکز ایران‌شناسی دانشگاه کنکور دیا پشتیبانی فکری و فرهنگی کرده‌اند، همچنین مؤسسه کافلیت و مجموعه بین‌المللی هنرمندان محک. امید این جشنواره این است که در آینده از کمک و حمایت بیشتر متخصصان هنردوست و سازمان‌های اقتصادی، فرهنگی و هنری جامعه خاورمیانه و آفریقای شمالی به‌خصوص هم‌میهنان ایرانی بهره‌مند شود که همواره پیش‌تاز هنر و فرهنگ هستند.

مصاحبه مطبوعاتی یا جلسه با مهمانان جشنواره بعد از اکران فیلم‌ها، در برنامه گنجانده شده است؟

در مورد دعوت از فیلم‌سازان و سایر مهمانان جشنواره باز به دلیل محدودیت امکانات مالی این دعوت انجام نشده است. البته به کلیه فیلم‌سازان و دیگر دست‌اندرکاران که علاقه‌مند شرکت در جشنواره هستند اطلاع داده شده که می‌توانند در طول جشنواره مهمان برگزارکنندگان این فستیوال باشند. به این معنا که دوستانی که در مونترال زندگی می‌کنند حاضرند از این مهمانان در خانه خودشان پذیرایی کنند. اما مسئولیت و سفر

سینمای پنهان، فراتر از مرزها

■ محمود کریمی حکاک

و بیننده‌های بیشتر پیدا کند، مخاطبی که اگرچه شاید در کشورشان نباشد، اما پنجره اندیشه‌اش همواره به سوی سرزمین مادری باز است و هوای فرهنگ دیار خود را تنفس می‌کند، و از آن مهم‌تر هم‌دل کردن بینندگان دیگری که پنجره‌شان به سمت‌های دیگری گشوده می‌شود. اما پرسش این بود: چگونه می‌شود این فیلم‌ها را به جامعه بزرگتری ارائه کرد و مخاطبان، از همه‌ی جوامع و فرهنگ‌ها را به تماشای این فیلم‌ها خواند. به عنوان اولین پیشنهاد صحبت از امکان ارائه تعداد محدودی از این فیلم‌ها در برخی مراکز فرهنگی ایرانی مانند گالری مک‌کیک بود که همواره حامی ارائه هنر ایران و ایرانی است، اما بالاخره دامنه این فکر، به تلاش برای پایه‌گذاری فستیوالی رسید که در آن بتوان تعداد بیشتری از این فیلم‌ها را عرضه کرد و به گونه‌ای تازه، تلاش سینماگران داخل را به جهانیان معرفی کرد.

هدف اولیه از ایجاد چنین فستیوالی در مونترال، به چندفرهنگی بودن آن برمی‌گردد. شهر مونترال یکی از نمونه شهرهای آمریکای شمالی است که فرهنگ‌های مختلف جهان در آن دیده می‌شود. آمیزه‌ی این فرهنگ‌ها جلوه‌ای خاصی به این شهر می‌دهد که در زندگی خصوصی و عمومی شهروندان این شهر به خوبی مشهود است و همین‌طور در ارائه هنر، می‌توان این شهر را تا حد زیادی نمودار همان دهکده جهانی دانست که بالاجبار از برخورد پیشینه‌های مختلف تاریخی و فرهنگی، تنوعی خاص یافته و این همان پدیده‌ای است که برگزارکنندگان این فستیوال امیدوارند در طول

امسال اولین دوره فستیوال سینمای پنهان Cinema Invisible به مدت چهار روز، از ۱۷ تا ۲۱ می، در مونترال برگزار می‌شود که دکتر محمود کریمی حکاک، مسئولیت آن را بر عهده دارد. دکتر حکاک استاد تئاتر و فیلم در دانشگاه Siena در ایالت نیویورک است.

فکر برگزاری این فستیوال در تابستان گذشته در مونترال و در نشست دکتر کریمی حکاک، خسرو شمیرانی، سردبیر نشریه هفته مونترال و پاشا جوادی، مسئول کافلیت شکل گرفت؛ ایده‌ای که بر اساس فعالیت‌های سینماگران کمترآشنا و گمنامی به وجود آمده که در ایران و کشورهای دیگر جهان فعالیت می‌کنند و فیلم‌های خود را به آن سوی مرزهای خود می‌رسانند، با این امید که هنرشان مرزها را درنوردد

به مونترال تنها به عهده خود آن شخص است. در زمینه مصاحبه مطبوعاتی و جلسات گفت و شنود، ما از هر فرصتی استقبال خواهیم کرد. حتماً مصاحبه‌های مطبوعاتی وجود خواهد داشت و سعی خواهد شد جلسات رسمی یا غیررسمی گفت‌وگو با علاقه‌مندان، فیلم‌سازان و سایر بینندگان تشکیل گردد تا بتوانیم از نظریات ایشان سود ببریم و برنامه‌های آینده را منسجم‌تر و پربارتر ارائه دهیم.

برای تبلیغ این فستیوال چه کرده‌اید؟ یا اگر قرار باشد یک شعار یا هدف را برای این فستیوال نام ببرید، کدام از همه بهتر است؟

این سؤال شما مرا به یاد جمله‌ی معروفی از گاندی می‌اندازد. او می‌گوید: «We must be the change we wish to see in the world». که به فارسی می‌شود: «ما باید خود همان تغییری باشیم که امیدواریم در جهان ببینیم.» به عنوان هنرمند و فرهنگ‌دوست اغلب ما امیدواریم که جهان به هنر و فرهنگ آنانی توجه کند که از نعمت روابط عمومی و آشنایی با آدم‌های بزرگ برخوردار نیستند و به نوعی هنر و فرهنگشان «پنهان» مانده

صحنه‌ای از فیلم «دوگانگی غیرممکن»

صحنه‌ای از «هاملت ایران»، از کارهای محمود کریمی حکاک که بازتابی گسترده ایجاد کرد

است. خوب پس چرا خودمان این کار را نکنیم. وقتی ما می‌دانیم که حجم فراوانی از کارهای هنری، مثلاً فیلم، تقریباً نادیده می‌ماند، حداقل می‌توانیم در ارائه بیشتر این حجم کمک کنیم. پس این جشنواره می‌تواند قدمی در این راه باشد. چه شعاری بهتر از نام خود فستیوال: «جشنواره سینمای پنهان».

هیأت داوران فستیوال از چه کسانی تشکیل شده است؟

اجازه بدهید که اسم کسی را نگویم تا فیلم‌ها دیده بشوند. فقط این را عرض می‌کنم که اکثریت افراد هیأت داوران غیرایرانی هستند، غیرایرانیانی که سینما را به خوبی می‌شناسند و با سینمای ایران آشنایی کامل دارند. البته باید تذکر بدهم که برای ما که مسئولیت گرداندگی این جشنواره را پذیرفته‌ایم، هیأت داوران واقعی همان تماشاچیان ما هستند، چرا که سینما، مانند هر هنر دیگری، در نهایت باید با تماشاچی خود ارتباط برقرار کند. پس مهمترین و باارزش‌ترین قاضی هنر، بیننده آگاه است.

نقش جشنواره‌ها را در معرفی فیلم‌ها و فیلم‌سازان چگونه ارزیابی می‌کنید؟

نقش یک جشنواره سینمایی در معرفی فیلم و فیلم‌ساز از نقش بازار قالی‌فروش‌ها در معرفی قالی و قالی‌باف دور نیست. یک جشنواره باید در نهایت سعی کند که فیلم دریافت‌شده را به مناسب‌ترین شکل ممکن ارائه کند و به این ترتیب بیننده را در جریان بهترین‌ها و تازه‌های سینما قرار دهد. همان‌طور که تاجر فرش خریدار را با بهترین و مرغوب‌ترین کالا آشنا می‌کند. طبیعی است که همان‌گونه که در یک نمایشگاه فرش دلالاتی هم حضور دارند که ممکن است به ارائه گسترده‌تر نوعی از آن کالا کمک کنند، در یک جشنواره فیلم هم پخش‌کنندگان و نمایندگان حضور پیدا می‌کنند که در صورت جذب شدن به فیلم خاصی در عرضه گسترده آن دست خواهند داشت، و باز در نهایت این به محبوبیت و مشهوریت فیلم‌ساز یاری خواهد داد.

پیش‌بینی شما از استقبال مردم مونترال از این فستیوال چیست؟

من در آمریکا زندگی می‌کنم و در نتیجه آشنایی من با مونترال در حد همان چند دیدار سالانه‌ای است که دست می‌دهد. اما در همین دیدارها با عده بسیاری از مهاجران ایرانی مقیم مونترال آشنا شده‌ام و بر اساس این آشنایی و سطح علاقه‌ای که در میان ایشان به هنر و فرهنگ ایران دیده‌ام، گمان می‌کنم که استقبال شایانی از این جشنواره بشود و باز با توجه به تجمع فرهنگ‌های گوناگون در این شهر، امیدوارم این استقبال تنها به دوستان ایرانی خلاصه نشود و جنبه‌ای عمومی‌تر و چند فرهنگی‌تر دربرگیرد.

◀◀ ادامه در صفحه ۳۵

خوب پس چرا خودمان این کار را نکنیم. وقتی ما می‌دانیم که حجم فراوانی از کارهای هنری، مثلاً فیلم، تقریباً نادیده می‌ماند، حداقل می‌توانیم در ارائه بیشتر این حجم کمک کنیم. پس این جشنواره می‌تواند قدمی در این راه باشد. چه شعاری بهتر از نام خود فستیوال: «جشنواره سینمای پنهان».

ویژگی فیلم‌های ایرانی را در چه می‌بینید؟

لازم نیست من یادآور این حقیقت بشوم که کشور ما دارای فرهنگ و هنری بسیار پویا و قوی است. سینمای ما هم از این واقعیت به دور نیست. فیلم‌سازان ما، چه پنهان و چه آشکار، از خلاقیت ویژه‌ای برخوردارند که از همان پشته‌های قوی فرهنگی سرچشمه می‌گیرد. در چند دهه اخیر به دلایل گوناگونی از جمله سرخوردگی و نارضایتی از حکومت حاکم از یک‌سو و آشنایی با تکنیک‌های جهانی از سوی دیگر، این پشته‌های قوی فرهنگی با دانش معاصر جهانی پیوند خورده و باعث درخشش کم‌سابقه‌ای در زمینه‌های هنر شده است. در نتیجه ما شاهد شکوفایی جوانان کشورمان در زمینه‌های مختلف از موسیقی، تئاتر و سینما گرفته تا آگاهی سیاسی و اجتماعی بوده و هستیم، و چون سینما، به‌خصوص سینمای پنهان، با دسترسی نسبتاً آسان به ابزارهای تکنیکی (مثلاً مونتاز کامپیوتری) توانسته از دستبرد حاکمان به دور بماند، این دانش و خلاقیت فرصت بروز پیدا کرده، و فیلم‌هایی را به گنجینه‌ی سینمایی کشورمان افزوده، که هر چند کمتر فرصت ارائه عمومی به آنها داده شده، اما در اکران‌های خصوصی جایگاه مقتدری یافته‌اند و باز وجود جشنواره‌هایی مانند Cinema Invisible قدمی در عمومی‌کردن این اکران‌های خصوصی است.

از سوی دیگر، بخش عمومی‌تر این سینما نیز به دلیل استفاده تبلیغاتی که حکومت می‌تواند از آن بکند، مورد تقدیر سیاست‌مداران قرار گرفته و به بازارهای جهانی عرضه شده است. هر چند این عرضه جهانی، در مواردی ممکن است با اهداف درون‌کشوری حکومت سازگار نباشد، اما استفاده تبلیغاتی که می‌شود از آن کرد، این ناسازگاری را توجیه می‌کند. صدالبته که همه ما، چه در داخل و چه در خارج از موقعیت فیلمی چون «جدایی نادر از سیمین» شادان و سرافرازیم که با قرار دادن تماشاچی در جایگاه قاضی اصلی و ارائه آئینه‌ای در مقابل او به پیچیدگی‌های یک خانواده و یک جامعه عمومی‌تری جهانی می‌دهد، و امیدواریم که با توجه بیشتر جامعه هنری جهان

قرن حاضر در سراسر جهان فراگیر شود. در زمینه هنر اما بیشتر به ارائه آن بخش از هنر این فرهنگ پرداخته می‌شود که به نوعی قبلاً جهانی شده است، یعنی در فستیوال‌های مختلف جایگاهی پیدا کرده است. هدف فستیوال سینمای پنهان است، اما نیت نهایی ارائه آن گوشه از فرهنگ سینمایی است که تا به حال به هر دلیل فرصتی برای جلوه در صحنه‌های بین‌المللی پیدا نکرده است، و از آنجا که امکان ارائه نمونه‌های سینمای کشف‌نشده سراسر جهان کاری بزرگ است که نیاز به توان بسیار دارد، و برای شروع، شاید کمی سنگین به نظر می‌رسید، تصمیم بر این شد که فستیوال را فقط به سینمای کمتر دیده‌شده خاور میانه و آفریقای شمالی اختصاص بدهیم و باز با توجه به اینکه حتی سینمای پنهان این مجموعه فرهنگی نیز صخره‌ای بلند و پابرجا را تشکیل می‌دهد و از آنجا که قبول باری گران بر دوش کم‌توان و امکانات مختصر برگزارکنندگان، رسیدن به مقصد را بسیار دشوار می‌کند، موافقت شد که هر سال تمرکز فستیوال سینمای پنهان بر ارائه فیلم‌های کمتر دیده‌شده یک کشور و فرهنگ خاص باشد، و چون همه دست‌اندرکاران فستیوال، ایرانی هستند و آشنایی بیشتری با فرهنگ ایران دارند، سال اول این فستیوال، به عرضه سینمای کمتر دیده‌شده ایران اختصاص پیدا کرده است.

برگزارکنندگان امیدوارند با جلب همکاری فرهنگیان و فرهنگ‌دوستان کشورهای دیگر منطقه، در سال‌های آینده بتوانند هر سال تمرکز اصلی فستیوال را بر سینمای پنهان یکی از کشورها و فرهنگ‌های خاور میانه و آفریقای شمالی قرار دهند.

قاب آشنا

صحنه‌ای از «هاملت ایران»

شما استاد تئاتر هستید. برای ما جالب است بدانیم چطور به سمت سینما جلب شده‌اید؟ درست است که تحصیلات و تخصص من در زمینه تئاتر است، اما این دلیل نمی‌شود که آشنایی من با هنر نیز به تئاتر محدود باشد. علاقه من به تئاتر و سینما چندان جدا از ارادت من به شعر و ادبیات نیست. هنر به طور کلی ابزاری برای بیان مفهومی درونی و شخصی برای گروهی عمومی و بیرون از دایره شخصی است. چگونه می‌شود در تئاتر زندگی کرد و از سینما یا موسیقی بی‌خبر بود؟ البته در زمینه سینما، همان‌طور که می‌دانید من تجربه‌هایی هم دارم که خود به این کشش کمک می‌کند. من تئاتر کار می‌کنم چون فکر می‌کنم تئاتر سکویی برای آموزش زنده و مستقیم در اختیارم می‌گذارد. حال این آموزش، اگرچه بازنده و غیرمستقیم، اما بسیار فرآگیرتر می‌تواند از طریق سینما ایجاد شود. ببینید، همه ما به نوعی برخورد فرهنگی میان جوامع مختلف معتقدیم و فکر نمی‌کنیم چنین برخورد فرهنگی می‌تواند به ایجاد نوعی درک و هارمونی بین مردم این جهان کوچک کمک کند، و از این طریق شاید بتوان از دشمنی، جنگ و نابودی جلوگیری کرد. وظیفه ایجاد این هم‌بستگی و هارمونی در گذشته بر عهده سیاست‌مداران و دولت‌مدان قرار گرفته بود. در یکی دو قرن گذشته، آموزگاران، روشنفکران و دانشگاهیان نیز خود را در این تجربه آزموده‌اند. شاید، قرن بیست و یکم وظیفه ایجاد این هم‌آهنگی را به دوش هنرمندان گذاشته باشد، و شاید این ما هنرمندان هستیم که باید برای آینده فرزندانمان دل بسوزانیم و در ایجاد جهانی صالح‌طلب و پذیرا بکوشیم و شاید سینما و تئاتر، سکوی بلندتری در ایجاد این هم‌بستگی و آموزش، آن به عموم در اختیار ما بگذارند.

کند، یعنی اجازه انتخاب به او نمی‌دهند ولی در تئاتر بیننده به هر جایی که خواست می‌تواند نگاه کند، سقف، زمین، ساعت مچی‌اش، یا بازیگر. پس این‌که بازیگر بتواند با اجرای خوب خود بیننده را جذب کند خیلی مهم است.

ماه ناتمام

به نظر شما چرا فیلم‌سازان ایرانی در خارج زیاد موفق نیستند، درحالی‌که در زمینه‌های دیگر، هم‌وطنان موفق بسیاری داریم؟ فیلم ساختن کار بسیار پرهزینه‌ای است، مثلاً امیر نادری که فیلم‌ساز موفقی است، در نیویورک فیلم «منهتن از روی شماره» را ساخته با هزاران مشکل. برای ساختن فیلم در آمریکا شاید باید ۱۰ سال دنبال یک تهیه‌کننده بگردید! تعداد فیلم بسیار بالاست و فیلم‌های ایرانیان با آنها سنجیده می‌شود. آن‌جا مثل ایران نیست که بعضی‌ها خیلی راحت می‌توانند فیلم بسازند. از طرف دیگر ما خیلی نمی‌توانیم کار گروهی کنیم، ایرانیها تک تک موفق‌ترند. برای همین کم‌تر می‌توانیم در کار گروهی، ایرانی موفق داشته باشیم. سینما و تئاتر کارهای گروهی هستند، بنابراین برای موفقیت در این عرصه‌ها باید ما روحیه کار گروهی را داشته باشیم.

شما شخصاً چه نوع ژانر سینمایی را می‌پسندید؟ باید بگویم برای من فرق نمی‌کند چه ژانری باشد. من هم ژانر لوک گدار، هم الیا کازان و هم استیون اسپیلبرگ را دوست دارم که می‌دانید کارهایشان با هم خیلی فرق می‌کند. برای من نوع نگرش و نوجویی مهم است که در کار باشد. یعنی اگر در هنری ریسک نباشد، ارزشی برایش قائل نیستم.

این نظر شخصی من است. کار باید اوریژینال باشد. لازمه نوگرایی ریسک کردن است، فیلم‌هایی که در کمال امنیت ساخته بشوند، حتی اگر فروش بالا باشد و همه خوششان بیاید، دلیل این نمی‌شود که حتماً ارزشمند هستند. مثلاً «همشهری کین» اورسون ولز کاری است که در جهان ماندنی شده، با وجودی که در ابتدا کسی فکر نمی‌کرد فیلم موفقی باشد. یا در تئاتر کشور خودمان نمایش «مرگ یزدگرد» آقای بیضایی جاودانه شد، کاری که در ۳۰ سال گذشته با وجود انواع مخالفت‌ها برای همیشه باقی خواهد ماند. در تاریخ هنر و همین‌طور علوم، نوجویی و نوگرایی به جرأت و جسارت نیاز دارد. البته با توجه به این‌که این جرأت و جسارت را به وضوح در نسل جوان ایران دید و چون این نسل آگاهی و دانش لازم را نیز کسب کرده من به آینده هنر ایران بسیار امیدوارم.

چقدر به آینده کارگردانان ایرانی امیدوارید؟ خیلی زیاد. کارگردانان ایرانی نسل جوان ما، نسل بعد از انقلاب، بسیار پویا و با پشتوانه دانش فراوان هستند. یعنی همین‌جوری نمی‌شود موفق بود. نسل جوان ما در زمینه سینما، موسیقی، تئاتر و نقاشی و گرافیک واقعا کم‌نظیر است. حتی در زمینه خطاطی که بیشتر هنری متعلق به پدران ما بود، می‌بینیم چقدر خلاق هستند. آدم واقعا به وجود آنها افتخار می‌کند. من عمیقاً امیدوارم که پویایی این نسل را در آینده هر چه بیشتر ببینم، نسلی که مراحل شاعرگونه را پشت سر گذاشته. در گذشته مثالی بود که می‌گفتند فلانی شور سیاسی‌اش به عرش می‌رسد، اما شعور هنری‌اش به فرش. حالا خوشبختانه این جوانان ما دارند ثابت می‌کنند که هم شور سیاسی‌شان به عرش می‌رسد هم شعور فرهنگی‌شان.

حرف ناگفته‌ای باقی مانده است؟ اجازه بدهید یک بار دیگر تأکید کنم که امید بسیاری به نسل جوان دارم. امیدوارم که آنها اشتباهات نسل ما را تکرار نکنند و جامعه را به شکوفایی برسانند.

می‌دانم که غزلیات حافظ را به همراه آقای بیل والاک به انگلیسی ترجمه کرده‌اید. به عنوان حسن ختام این گفت‌وگو کدام بیت از اشعار حافظ را انتخاب می‌کنید؟

می‌خور که شیخ و حافظ و مفتی و محتسب چون نیک بنگری همه تزویر می‌کنند

دکتر محمود کریمی حکاک، از شما سپاسگزاریم.

گفت‌وگو با دکتر محمود کریمی حکاک، توسط آتوسا اخوان در تاریخ ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۱ برای انتشار در هفته‌نامه انجام شده‌است.

زمان اکران فیلم‌ها در جشنواره سینمای پنهان مونترال

روز اول: پنج‌شنبه ۱۷ مه ۲۰۱۲

ساعت ۱۹:۰۰:

- گشایش فستیوال همراه با سخنرانی پرفیسور پیتر ریست، استاد سینماتشناسی در دانشگاه کنکوردیا
- اکران درد مشترک، به کارگردانی یاسمین ملک‌نصر

روز دوم: جمعه ۱۸ مه ۲۰۱۲

بخش فیلم‌های مستند

ساعت ۱۷:۳۰ تا ۱۹:۰۰:

- روزگار فرخ، به کارگردانی سعید نوری (۵۰ دقیقه)
- آتش و باد، به کارگردانی وحید وحیدیان (۱۹ دقیقه)

ساعت ۱۹:۱۵ تا ۲۱:۳۰:

- رویای قطع‌شده، به کارگردانی سعید نوری (۳۹ دقیقه به انگلیسی)
- تحول سبز هاملت، به کارگردانی Liz Richards (۳۰ دقیقه به انگلیسی)

روز سوم: شنبه ۱۹ مه ۲۰۱۲

بخش اول: فیلم‌های کوتاه کوتاه (کوتاه‌تر از ۱۱ دقیقه)

ساعت ۱۲:۰۰ تا ۱۴:۰۰

- افسانه ماهی کوچولو، به کارگردانی پوریا جهان‌شاد (۱۰ دقیقه)
- آشپزی ساده در پنج دقیقه، به کارگردانی س. فراهانی (۵ دقیقه)
- شامی کامل، به کارگردانی پوریا جهان‌شاد (۸ دقیقه)
- قاب آشنا، به کارگردانی پوریا جهان‌شاد (۳ دقیقه)
- مزه قهوه، به کارگردانی کاوه قهرمان (۵ دقیقه)
- ماه ناتمام، به کارگردانی پوریا جهان‌شاد (۹ دقیقه)
- چرندیات، به کارگردانی صدف احمدی (۸ دقیقه)
- دوگانگی غیرممکن، به کارگردانی پوریا جهان‌شاد (۵ دقیقه)
- کافه ۴۶۹، به کارگردانی عاطفه خادم‌الرضا (۶ دقیقه)
- به من نگاه کن، به کارگردانی پوریا جهان‌شاد (۸ دقیقه)

بخش دوم: فیلم‌های کوتاه (۱۲ تا ۲۵ دقیقه)

ساعت ۱۴:۱۵ تا ۱۶:۴۵

- پیوندهای دوباره Reattachments، به کارگردانی سعید نوری (۱۲ دقیقه)
- زیر خط مورس، به کارگردانی عاطفه خادم‌الرضا (۱۲ دقیقه)
- می‌تواند بدون نام باشد، به کارگردانی کاوه قهرمان (۱۷ دقیقه)
- پازل، به کارگردانی سعید نوری (۱۶ دقیقه)
- دوردست، به کارگردانی کاوه قهرمان (۱۶ دقیقه)
- نقش یک تصویر، به کارگردانی فرشید آذری (۱۵ دقیقه)
- آگول، به کارگردانی کاوه قهرمان (۲۰ دقیقه)
- متولد ایران، به کارگردانی بنفشه حجازی و Jeanne Pope (۱۸ دقیقه)

استراحت: ۱۶:۴۵ تا ۱۷:۴۵

بخش فیلم‌های کوتاه بلند (بلندتر از ۲۵ دقیقه)

- دوازده به علاوه یک، به کارگردانی خاطره خدایی (۳۰ دقیقه)
- یکی باید حرف بزنه، به کارگردانی فرزاد کیافر (۳۹ دقیقه)
- ناگهان تلویزیون، به کارگردانی سعید نوری (۳۵ دقیقه)
- ترس از ضربه پنالتی، به کارگردانی آیت نجفی (۳۴ دقیقه)

بخش فیلم‌های کوتاه بلند (بلندتر از ۲۵ دقیقه) / ادامه

ساعت ۲۰:۳۰ تا ۲۲:۰۰

- زن شهر سوخته، به کارگردانی وحید وحیدیان (۲۵ دقیقه)
- زشت‌ترین فرشته جهان، به کارگردانی عاطفه خادم‌الرضا (۲۳ دقیقه)
- نامه، به کارگردانی مجید موثقی (۲۱ دقیقه)

روز چهارم: یک‌شنبه ۲۰ مه ۲۰۱۲

بخش فیلم‌های طولانی (بلندتر از ۴۰ دقیقه)

ساعت ۱۴:۰۰ تا ۱۶:۰۰

- پرنده‌ای در قفس، به کارگردانی سعید نوری (۸۵ دقیقه)

هفته

۱۹۸

سال چهارم - شماره ۱۹۸

پنجشنبه ۲۸ اردیبهشت ۱۳۹۱ - ۱۷ می ۲۰۱۲

بها: ۲/۵۰ دلار / در مونترال رایگان

www.HafteH.ca

امروز، پنجشنبه: گشایش
جشنواره سینمای پنهان

امروز پنجشنبه ۱۷ مه ۲۰۱۲ ساعت ۱۹ غروب، مونترال شاهد آغاز اولین دوره جشنواره سینمای پنهان خواهد بود. در این جشنواره دهها فیلم ایرانی یا در رابطه با ایران به نمایش درمی آید. این فیلمها آثار کارگردانان جوانی هستند که تا به حال اکران عمومی نداشتهاند. در برنامه گشایش فستیوال، پروفیسور پیتر ریست، سخنران میهمان است. پیتر ریست که از استادان ارشد دانشکده سینماشناسی دانشگاه کنکوردیا است، درباره سینمای ایران صحبت می کند. این جشنواره علاوه بر دانشکده فیلمشناسی دانشگاه کنکوردیا، توسط مرکز ایرانشناسی این دانشگاه نیز حمایت شده است و پروفیسور ریچارد فولتز نیز در برنامه آغازین صحبت خواهد کرد. دیگر سخنران برنامه، دکتر محمود کریمی حکاک، استاد تئاتر در دانشگاه سیبنا در ایالت نیویورک است که ریاست این فستیوال را به عهده دارد.

پخش موسیقی زنده و پذیرایی با نوشیدنی گرم و سرد و غذای سرد بخش دیگری از برنامه خواهد بود.

پشتیبانان جشنواره سینمای پنهان در مونترال

جشنواره سینمای پنهان توسط کانون فرهنگی چکاوک، مرکز مطالعات ایرانشناسی دانشگاه کنکوردیا، مؤسسه محک، مجله هفته و کافه لیت حمایت می شود.

گشایش جشنواره
سینمای پنهان

امروز پنجشنبه
ساعت ۱۹:۰۰ در

De Seve Cinema

توضیح بیشتر در صفحه های داخل

امروز، پنج‌شنبه ۱۷ می، ساعت ۷ شب مراسم افتتاحیه «جشنواره سینمای پنهان»

با سخنرانی: پیتر ریست،
استاد ارشد فعلی و رئیس سابق
دانشکده سینمای دانشگاه کنکوردیا
درباره سینمای ایران

روز پنج‌شنبه ۱۷ مه ۲۰۱۲، اولین دوره «جشنواره سینمای پنهان» در مونترال شروع به کار می‌کند. در این فستیوال بیش از ۳۰ فیلم کوتاه و بلند نمایش داده خواهد شد. وجه مشترک فیلم‌های فستیوال سینمای پنهان این است که تا به حال پخش گسترده نداشته‌اند. با این معیار دست‌اندرکاران جشنواره می‌خواهند امکانی ایجاد کنند تا تولیدات سینمایی که شانس کمتری برای پخش گسترده داشته‌اند مورد بازدید قرار بگیرند.

روز پنج‌شنبه ساعت ۱۹:۰۰ افتتاحیه جشنواره شروع می‌شود. سخنران اصلی برنامه پروفیسور پیتر ریست، استاد ارشد مدرسه عالی سینمای دانشگاه کنکوردیا است که برای هشت سال ریاست این دانشکده را به عهده داشته است. پروفیسور ریست درباره سینمای ایران سخنرانی می‌کند. پروفیسور ریچارد فولتز سخنران دیگر این برنامه است. ریچارد فولتز مدیر و بنیان‌گذار مرکز مطالعات ایرانی‌شناسی دانشگاه کنکوردیا است.

دکتر محمود کریمی حکاک سخنران دیگر این برنامه است که به عنوان رئیس جشنواره صحبت می‌کند.

در آغاز برنامه موسیقی زیبای ایرانی توسط صابر جلیل‌زاده و حسام دادآفرین و در پایان آن پذیرایی با نوشیدنی گرم و سرد و غذای مختصر ارائه می‌شود.

Opening Ceremony Festival Cinema Invisible
Keynote Speech: Dr. Peter Rist
Iranian Cinem[ani]a in Montreal: A personal response
Thursday May 17 2012 / 19:00 h
De Seve Cinema at Concordia University
1400 de Maisonneuve West

هفتتانه

www.HafteH.ca

سال چهارم - شماره ۱۹۹
پنجشنبه ۴ خرداد ۱۳۹۱ - ۲۴ می ۲۰۱۲
بها: ۲/۵۰ دلار / در مونتreal رایگان

◀ گزارش تصویری
چهار روز با «جشنواره سینمای
پنهان» در مونتreal
مهدیه مصطفایی
Lorraine Goh

قدردانی دارد. ما شرکت‌کنندگان در این مراسم و گره‌م‌آیی‌ها نیز باید با شناختی که از جامعه مونتreal داریم غیرایرانی‌ها را نیز برای تماشای هنر هنرمندان سرزمینمان تشویق کنیم.

بعد از سخنرانی دوساعته توسط مهمانان بود که مراسم پذیرایی از آنها صورت گرفت و مهمانان با نوشیدنی گرم و سرد و غذای سرد محل برگزاری مراسم را ترک کردند.

روز دوم و سوم با اکران فیلم‌های کوتاه و بلند ادامه یافت و علاقه‌مندان ایرانی و غیرایرانی، برای دیدن فیلم‌های کارگردانان جوان در محل برگزاری این مراسم حضور یافتند. در بین فیلم‌ها، در زمانی که مدت کوتاهی برای رفع خستگی در نظر گرفته شده بود، هر یک از شرکت‌کنندگان نظرهای خود را درباره فیلم‌های نمایش داده شده بیان می‌کردند و به نقد و بررسی آنها می‌پرداختند. نکته جالب در این خصوص این بود که شرکت‌کنندگان هر یک تحت تأثیر فیلم‌های نمایش داده شده قرار گرفته بودند و این خود نشان می‌داد که کارگردان هر فیلم تا چه اندازه در ارائه کارش موفق بوده است. در این مراسم افشین کتانچی، یکی از بازیگران مطرح تئاتر و تلویزیون ایران نیز حضور داشت که در روز ۱۹ مه یکی از فیلم‌های او به نام «یکی باید سخن بگوید»، با حضور کارگردان بر روی پرده اکران رفت و با استقبال خوبی از سوی تماشاگران نیز روبه‌رو شد.

روز یکشنبه ۲۰ مه نیز دو فیلم بلند از ساعت ۳۰ و ۱۴ به نمایش درآمد. دکتر محمود کریمی حکاک به هفته گفت: «امسال هیأت ژوری ما تماشاگران بودند که ده‌ها فرم از پیش آماده شده را پر کردند. برای معرفی فیلم‌های برگزیده باید فرم‌هایی که توسط بینندگان پر شده ارزیابی شود و به زودی سه فیلم برگزیده اعلام خواهد شد.»

دکتر حکاک همچنین به هفته گفت: «در این جشنواره افراد و مجموعه‌های فرهنگی زیادی همکاری کردند که بدون همیاری آنها این کار ممکن نمی‌شد. خانم فریده خوش عاطفه از شیرینی بی.بی، زحمت تدارک بوفه را تقبل کرد. دوستان شرکت KamNic که در رابطه با طراحی و به روز رسانی سایت همکاری کردند. دوستان زاگرس در تدارک روز اول جشنواره کمک بسیار کردند. آتوسا کثیرزاده، سعید خسروی راد، رضا داودی، مهدیه مصطفایی، حمیده غیاثوند، علی وکیلی، سمیرا قاسمی و بسیاری دیگر همیاری این جشنواره بودند.»

رئیس این جشنواره نوپا در پایان سخنان خود تأکید کرد: «باید از آقای فرشید صفاری که یکی از بهترین گرافیسیت‌های ایران است، یک سپاس ویژه به جای بیاوریم. فرشید صفاری با هنرمندی بسیار طراحی پوستر جشنواره را به عهده داشت که بازخوردهای مثبت فراوانی را جلب کرد.»

صداق مطهری، یکی از شرکت‌کنندگان در این جشنواره نیز درباره برگزاری این مراسم به خبرنگار ما گفت: پدیده سینمای پنهان و نمایش آن در محیط فرهنگی دانشگاه کنکورديا، راهی است برای آشنایی با عقاید و افکار نسل جدید فیلم‌سازان جوان ایرانی، که پیش از این‌ها به ورطه فراموشی سپرده می‌شدند. جشنواره حاضر بانی شد برای آشنایی با عقیده‌ها و نظرهای جدید این‌گونه فیلم‌سازان و پلی است برای برقراری ارتباط بین جوامع مختلف به خصوص جامعه ایرانی - کانادایی. مطمئن هستم که دست‌آورد این جشنواره بازتاب جهانی خواهد داشت و سینمای غرب و آمریکا را تحت تأثیر خود قرار خواهد داد.

همه چیز برای یک استقبال خوب آماده بود. سالن سینما دو سوو، De Seve Cinema عصر روز پنجشنبه ۱۷ مه ۲۰۱۲ میزبان مهمانانی بود که برای اولین بار، در فستیوال فیلم‌های پنهان شرکت می‌کردند، که از توسط کانون فرهنگی چکاوک، مرکز مطالعات ایران‌شناسی دانشگاه کنکورديا، سینماشناسی دانشگاه کنکورديا، مؤسسه محک، مجله هفته و کافه لیت حمایت می‌شد. ورودی سالن با پلاکارد و بروشورهای تبلیغاتی که از سوی برنامه‌گذاران تهیه شده بود، توجه رهگذران را به خود جلب می‌کرد. وارد راهروی سالن نمایش که می‌شدی، غرفه مجله هفته خودنمایی می‌کرد. کتاب‌ها و سی‌دی‌های تولید شده توسط مرکز زاگرس نیز در محل موجود بود.

همه چیز خوب پیش می‌رفت. عقربه‌های ساعت به ۷ بعدازظهر نزدیک می‌شد و مهمانان یکی بعد از دیگری برای حضور در افتتاحیه این فستیوال وارد سالن می‌شدند. مراسم با نوای سنتور صابر جلیل‌زاده و تنبک حسام دادآفرین آغاز شد. سپس خسرو شمیرانی، سردبیر نشریه هفته، به حاضران خوش‌آمد گفت. خانم نغمه ثابت میزبان برنامه بود. او سخنران اول برنامه، پروفیسور ریچارد فولتز را معرفی کرد و جایگاه را به وی سپرد. دکتر محمود کریمی حکاک، سخنران بعدی بود که به عنوان رئیس جشنواره سینمای پنهان سخن می‌گفت. او نیز بعد از معرفی سخنران بعدی، یعنی پروفیسور پیتر ریست، میکروفون را به وی سپرد. پروفیسور پیتر ریست که از استادان ارشد دانشکده سینماشناسی دانشگاه کنکورديا است، به سخنرانی پرداخت و از اهمیت کار کارگردانان ایرانی و هنر سینمای ایران سخن گفت.

در این برنامه دکتر محمود کریمی حکاک، استاد تئاتر در دانشگاه سی‌پنا در ایالت نیویورک گفت: استعدادهای زیادی در ایران وجود دارد که متأسفانه به دلیل محدودیت موجود در ایران توانایی شکوفایی ندارند و برگزاری مراسمی از این دست می‌تواند به نوعی برای این دسته از هنرمندان پشت‌گرمی بزرگی باشد. وی با اشاره به تاریخ فیلم‌های موجود در جشنواره گفت: این فیلم‌ها برای اولین بار است که به صورت عمومی اکران شده است. در این جشنواره ده‌ها فیلم ایرانی با در رابطه با ایران به نمایش درمی‌آید این فیلم‌ها آثار کارگردانان جوانی هست که تا به حال اکران عمومی نداشته‌اند. وی همچنین از کارگردانان جوان، که با محدودیت‌های خاص خود در ایران فیلم می‌سازند قدردانی کرد و گفت: این هنرمندان حرف تازه‌ای برای گفتن دارند و باید توسط ما حمایت شوند.

سیما که از دانشجویان دانشگاه مک‌گیل است و برای افتتاحیه در مراسم حضور داشت، درباره این فستیوال به هفته گفت: برگزاری این مراسم در مونتreal، قدم مثبتی برای شناختن سینمای هنرمندان جوان است. این هنرمندان درحالی‌که محدودیت دارند، برای بقای سینمای ایران تلاش می‌کنند و این کار آنها ستودنی است. از آن مهم‌تر اینکه کسانی در این سوی مرزها هستند که جوانان ایران را درک می‌کنند و تلاش دارند به هر ترتیبی که هست به آنها کمک کنند و این نکته هم جای

صابر جلیل زاده با نوای سنتور و حسام دادآفرین با ضرب زیبای تنبک جشنواره را آغاز کردند

خانم مهدیه مصطفایی از گروه داوطلبان سر میز استقبال از تازه واردان

پروفسور پیتر ریست، سخنران اصلی برنامه و رئیس سابق دپارتمان سیما در دانشگاه کنکوردیا

صحنه ای از میز بوفه که به همت خانم فریده خوش عاطفه آماده شده بود.

دکتر محمود کریمی حکاک، رئیس جشنواره سینمای پنهان

پروفسور ریچارد فولتز، رئیس مرکز مطالعات ایرانشناسی دانشگاه کنکوردیا

■ دکتر محمود کریمی حکاک*

باز هم خبر درگذشت عزیز دیگه، حمید سمندریان، استاد حمید سمندریان یکی از معدود آموزگاران ما که به راستی لایق صفت استادی بود.

حمید سمندریان که آخرین آرزویش به صحنه بردن نمایش گالیله بود.

گالیله ای که در محکمه تفتیش عقاید دیگری، در آنسوی زمین ما و بدور از زمان ما با شهادت اعلام کرد که حتی مدعیان نمایندگی خالق هم نمی‌توانند زمین را از گردش بیندازند و زمان را از چرخش.

گالیله‌ای که گفت، شکایت بی فایده است، باید کار کرد، آفرید و جلو رفت.

کار کردن، آفریدن و پیش رفتن شعار حمید سمندریان بود، همان‌گونه که شعر احمد شاملو. و چه خوش که این دو استاد هم اکنون در مکانی که این مکان نیست و زمانی که از این زمان فراتر است با هم نشسته اند و بر ما، که آن همه به ما آموختند، می‌نگرند.

آیا درگذشت این اساتید ما را یاد آور می‌شود درشان را، که «باید کار کرد، آفرید، و جلو رفت؟» روانشان شاد باد و جمعشان خوش و جایشان سبز.

* استاد دانشگاه و کارگردان تئاتر

روزنامه سینمایی

بازگشت

July 18 - 2012 ♦ Vol.9 ♦ No.2311

اعتقاد

ETEMAD | Wed | 18 July 2012 | vol.10 | No. 2446 | 16 Pages | 10000 Rials

محمود کریمی حکاک

از درس استاد تا مزد گورکن

باز هم خبر درگذشت عزیز دیگه، حمید سمندریان، استاد حمید سمندریان، یکی از معدود آموزگاران ما که به راستی شایسته صفت استادی بود. حمید سمندریان که آخرین آرزویش به صحنه بردن نمایش گالیله بود؛ گالیله‌یی که در محکمه تفتیش عقاید دیگری، در آن سوی زمین ما و به دور از زمان ما با شهادت اعلام کرد که حتی مدعیان نمایندگی خالق هم نمی‌توانند زمین را از گردش بیندازند و زمان را از چرخش. گالیله‌یی که گفت، شکایت بی فایده است، باید کار کرد، آفرید و جلو رفت. و کار کردن، آفریدن و پیش رفتن شعار حمید سمندریان بود، همان‌گونه که شعر احمد شاملو. و چه خوش که این دو استاد هم اکنون در مکانی که این مکان نیست، و زمانی که از این زمان فراتر است با هم نشسته اند و بر ما، که آن همه به ما آموختند، می‌نگرند. آیا درگذشت این اساتید ما را یاد آور می‌شود درشان را، که «باید کار کرد، آفرید، و جلو رفت؟» روانشان شاد باد و جمعشان خوش، و جایشان سبز.

شب شعر و فیلم

Emergency of Love In Age of Terror

ضرورت عشق در زمان ترور

دکتر محمود کریمی حاکاک

Mahmood Karimi-Hakak

Prof. of Theatre & Film at Siena College

بیل ولاک

Bill Wolak

Prof. of English at William Paterson University

Reading from

Love Emergencies

&

Your Lover's Beloved: 51 Ghazals by Hafez

As well as their upcoming collection

Tuesday July 31, 6:30 to 8:30 PM, Rm, A and B

Also Sponsored by *Cross-Cultural Communications Stanley H. Barkan, Publisher*

The Shakespeare Options, Iran & USA

Two Documentary Films

On Productions of Shakespeare in Iran and New York

دو فیلم مستند در مورد واکنش نمایش شکسپیردر ایران و امریکا

Wednesday Aug 1, 6:30 to 8:30 PM, Rm A

Richmond Hill Centre Library

1 Atkinson Richmond Hill, ON L4C 0H5, Canada

Yonge and Major Mackenzie Dr. E.

For Information Please Contact (647) 704-1566

بنیاد فرهنگی فروردین تقدیم می کند

Seyhoun Gallery

"The beauty of Art"

PRESENTS:

AN EVENING OF LOVE POETRY & MUSIC

THURSDAY JULY 7, 7:30PM

FEATURING POET AND TRANSLATOR
MAHMOOD KARIMI-HAKAK

Your Lover's Beloved

51 Ghazals by Hafez

Translated by Mahmood Karimi-Hakak and Bill Wotak

PUBLISHED BY CROSS CULTURAL COMMUNICATION

BILINGUAL (PERSIAN-ENGLISH)

READING & BOOK SIGNING

MUSIC BY
HEYRANEH

9007 MELROSE AVE
WEST HOLLYWOOD, CA 90069
PHONE: (310) 858 - 5984

THIS EVENT IS FREE & OPEN TO PUBLIC

EMERITUS CENTER CREATIVE SERIES

Fall 2012

The Artist and Society:

Patching the Quilt of Time Through Cross-Cultural Multimedial Dialogue

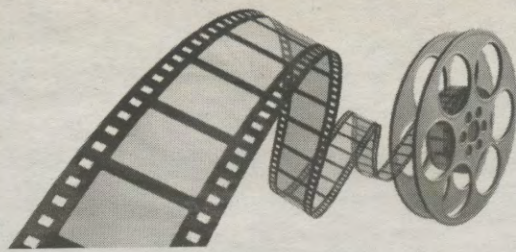
Mahmood Karimi-Hakak

University at Albany, Rm. 433

Mahmood Karimi-Hakak is a poet, author, translator, and film artist who has created over fifty stage and screen productions in the U.S., Europe, and his native Iran. He is presently Professor of Theater and Film at Siena College. *This Series* presents one artist's struggle to view past experiences in light of contemporary events in order to bridge our historical divide.

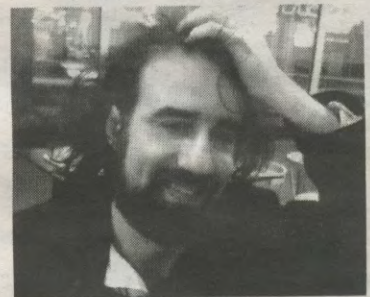
- **October 15. Artist and Censorship:** from Shakespeare's *Midsummer Night's Dream* to *Midwinter Night's Nightmare*. How do artists respond to an oppressive and authoritarian regime?
- **October 22. The Artist as Lover:** a theatrical excursion into the Sufi tradition. From *Seven Stages* to *Mathnavi*. Can artists promote love and unity in an age of individualism and greed?
- **October 29. Reality vs. Illusion:** Pirandello's *Six Characters in Search of an Author*. Are there different "realities" co-habiting the stage of our lives?
- **November 12. The War to Begin All Wars:** a long dirge of loss, destruction and disgrace. Euripides' *Iphigenia* and Aeschylus' *Persians*: warning the society about its unchecked, swaggering hubris.
- **November 19. We Are the World:** from *Hamlet IRAN* to Sophocles' *Antigone*, an artist's query on whether "to act or not to act."

سینما

مصاحبه با محمود کریمی حکاک

نادر دولتشاهی

محمود کریمی حکاک استاد هنرهای زیبا در کالج سینما در نیویورک - فیلمساز - شاعر - مترجم و کارگردان تاتر که بیش از ۵۰ کار تاتر و فیلم در آمریکا، اروپا و سرزمین مادری خود ایران انجام داده است. ایشان صاحب ۴ جایزه بین المللی بوده که شامل جایزه فولبرایت در سال ۲۰۰۹ می‌باشد. کارهای ادبی وی شامل سه کتاب، ۴ ترجمه و تعداد زیادی نقد، مصاحبه، مقاله و تالیف به زبانهای انگلیسی و فارسی است. آقای حکاک چندی پیش میهمان مادر مونترال بوده که فستیوال فیلم های پنهان را به همراه آقای خسرو شمیرانی عهده دار بودند

سوال یک: با توجه به اینکه شما در طول عرصه‌ی حرفه‌ای تئاتریتان بسیار سراغ متون شکسپیر رفته‌اید. چه چیزی هر بار بازم شما را به سمت انتخاب این متون می‌کشاند؟

شکسپیر بدون شک جامع‌ترین و جهانی‌ترین مجموعه آثار را از خود به جا گذاشته. این به تنهایی می‌تواند هر کارگردان تئاتر را به او جلب کند. اما آنچه برای من ویژه است، امکان تطبیق این آثار با حوادث جاری روز است. ببینید من بر این باورم که

ارائه مجدد یک کار هنری؛ بخصوص تئاتر، باید به نوعی خلق مجدد آن کار باشد. من به بازسازی نمایش همانطور که قبلا اجرا شده، معتقد نیستم. برای من نمایشنامه وقتی ارزش دارد که هر بار بتوان آنرا با گروه تازه، در جامعه‌ای تازه و با تماشاچی تازه دوباره خلق کرد و شکسپیر این قابلیت را دارد. مثلا مونولوگ تایتنیا در پرده دوم نمایشنامه رویای شب نیمه تابستان "...تفریحگاهها از گل آلوده است و گذرگاه عابران از قلت عبور انسانها غیر قابل تشخیص. مردم فصول بعدی زندگی خود را در اینجا می‌خواهند. دیگر شبها از صدای موسیقی و سرور خبری نیست. دیگر از شادبهای شبانه اثری نیست و ماه که فرمانروای آبهاست از خشم رنگ باخته و با باران مداوم و پیاپی هوای را می‌شوید و در نتیجه انواع بیماریهای حاصل از رطوبت زیاد شیوع پیدا کرده و مردم از شدت درد مفاصل دیگر یارای حرکت و جنب و جوش ندارند. به علت اینگونه اغتشاشات جوی می‌بینیم که فصول تغییر یافته اند. برف سفید بر سر سرخ گلی فرود می‌آید و بر تاج یخ بسته خدای زمستان، گلی از گلهای تابستانی به تمسخر می‌رود. بهار سر سبز و تابستان پر حرارت، پائیز پر برکت و زمستان سخت کوش همه جامه‌های معمولی خود را عوض کرده اند و گردون، گیج از جابه جایی محصول هر یک نمی‌داند که چه فصلی است. تمامی این بسی نظمی و فلاکت نتیجه نزاع و اختلاف ماست. چرا که ما مسبب و مولد آنهایم. ببینید چقدر این قطعه برای جامعه ما معاصر است. چقدر همین قطعه تشریح امروز جامعه آمریکا و اروپا است. پس اینگونه نمایش امکان معاصر سازی

رادر کارهای جاودانه می دهد و صد البته که شکسپیر پیش از این جاودانگی است.

سوال دو: اصولاً شما متون شکسپیر را با بازخوانی ای از دنیای معاصر همراه می کنید. زمان مکان را به امروز می آورید. خوانش مجدد شما از آثار او بر چه مبنایی صورت می گیرد که بتوانید هم همسوی ذهن امروزیتان و مخاطبتان عمل کنید و هم متعهد به نویسنده ای بمانید که کمتر کسی هست که او و آثارش را شناسد؟

بخشی از این سوال را در قسمت پیش جواب دادم. آنچه می ماند این است که چگونه می توان خوانش امروزی را با متن کهن همساز کرد. ببینید من معتقدم که هنرمند معلمی است که با ابزار هنر جامعه را بسوی آنچه تفکر معاصر ایجاب می کند سوق می دهد و تفکر معاصر در رابطه با حوادث و پیش آمدهای اجتماعی، سیاسی و انسانی یک جامعه شکل می گیرد. از سوی دیگر این تفکر معاصر بدون شک بر تجربیات گذشته پایه گذاری شده است. هر چند گاه این پایه گذاری جهتی ناخوشایند پیش می گیرد. پس انطباق حوادث درون یک نمایشنامه با رویدادهای معاصر جامعه در صورتی می تواند رخ دهد که آن نمایش بر پایه ای قوی از درک اجتماعی، سیاسی و انسانی هم عصر خودش نگارش یافته باشد. از آنجا که نمایش های شکسپیر بر مبنای درگیری های جهان بشری متکی است و چون این درگیری ها، مثل قدرت طلبی، حسادت، حرص، عشق، خشم، نفرت، کینه توزی و ... جلوه ای جهانی دارد و در تمام جوامع موجود است، پس می توان علاوه بر معاصر سازی آثار او به بسط مرزی و فرهنگی آنها نیز پرداخت. به این گونه است که مثلاً هاملت سال ۱۶۰۰ انگلیس با همان مسئله ای درگیر است که جوان فعال امروز ایران و یا جماعت تغییر طلب جنبش وال استریت در نیویورک. لذا فکر می کنم با چنین معاصر سازی در حقیقت به شکسپیر بیشتر نزدیک می شویم.

سوال سه: شما به تئاتر بدون مرز معتقدید. و همیشه در کارهایتان به دنبال جهانی انسانی هستید تا در اختیار تماشاگران قرار دهید. چه چیز در متون این نویسنده وجود دارد که به شما این قابلیت را می دهد

که آن را به شکل دوزبانه و دوفرهنگه اجرا کنید؟ باز فکر می کنم بخشی از این سوال در پاسخ قبلی گفته شد. اما اگر بخواهید بیشتر باز کنید باید بگویم که در جهانی که برای اقتصاد، سیاست و فلسفه دیگر مرزی وجود ندارد. نگرش محدود به مرز جغرافیایی برای ادبیات و تئاتر هم بی ارزش است. من در اجرای تقریباً تمام نمایش هایم حداقل از دوزبان و دو فرهنگ استفاده می کنم. البته در بعضی از کارهایم چند زبان و فرهنگ تلفیق شده اند. مثلاً در کار هفت مرحله که دیالوگی است بین مولوی و فروغ فرخزاد با نسل جوان آمریکا از شش زبان و در منتخبی از مثنوی مولوی از هفت زبان و فرهنگ و یاد در شاخه های سخن، اثری بر اساس اشعار حافظ، از چهار زبان و فرهنگ استفاده شده است. حال چرا حداقل دو فرهنگ و دوزبان؟ ببینید من برآیند حداقل دو فرهنگ و دوزبان هستم. زندگی من اگر آمیزه بیشتری از فرهنگها و زبانهای مختلف نباشد، دست کم محصول زندگی در آمریکا و ایران است. پس دوزبانه و دو فرهنگ بودن حداقلی است که من می توانم به تماشاجی خود ارائه بدهم به این امید که او را هم به سوی آشنایی با چند فرهنگ (که دست کم با یکی از آنها آشنایی دارد) سوق بدهم.

برگردیم به شکسپیر، نوشته های شاعری چون شکسپیر و یا مولوی و حافظ خودمان بیش از بسیاری نمایشنامه نویسان و شاعران دیگر مرزشکن است و جهان شمول. پس اجرای آنها نیز باید فراتر از مرز باشد و قابل دسترس در بیشتر از یک فرهنگ خاص و زبان ویژه. از سوی دیگر، بعنوان یکی از اولین همکاران تئاتر بدون مرز

Theatre Without Borders

بازیگر، کارگردان و تماشاجی فرهنگ های مختلف را با هم آشنا کرده و در تماس بگذاریم. و بالاخره از آنجا که معتقدم کارهای هنری هر هنرمند صادق و راستگوریشه در وجود شخصی او دارد و همواره قسمتی از وجود شخصی هنرمند است که در کار او جلوه می کند. شاید استفاده از فرهنگها و زبانهای مختلف در کارهای تئاتری من زیاد هم به اختیار و انتخاب من نبوده و به نوعی از درون من چند فرهنگه جوشیده و

بروز پیدا کرده است. و به این ترتیب همواره برای

تماشاجی من این سوال به وجود آمده و باعث ادامه دیالوگ داخل صحنه به گفتگوی خارج از صحنه شده و به این ترتیب امکان آشنایی و پذیرش زبانها و فرهنگهای دیگر را برای تماشاجی ایجاد کرده است.

سوال چهار: شما هم در ایران و هم در بسیاری از کشورها آثار شکسپیر را به صحنه برده اید. این جاودانگی ای که کارگردانی مثل شما را جذب می کند تا متنی مربوط به قرن هفده را بردارد و به صحنه تئاتر در دنیای معاصر ببرد در چیست؟

من معتقدم که شکسپیر، مولوی و حافظ و نظایر آنها معاصر ما هستند. شاید به این دلیل است که مولوی در نیمه اول دهه ۹۰ در آمریکا پر فروش ترین شاعر می شود. در مقدمه کتاب معشوق عشق تو: ۵۱ غزل از حافظ نیز ما (من و همکارم بیل والا ک) بخشی تحت عنوان حافظ، معاصر ما داریم که به بحث در همین موضوع پرداخته و صد البته که شکسپیر هم در ردیف و تراز شاعرانی چون حافظ و مولوی قرار دارد. بهمان اندازه که تفکر حافظ در میان عاشق و معشوق هیچ حایل نیست -/ تو خود حجاب خودی حافظ از میان برخیز به قرن چهاردهم میلادی محدود نمی شود، گفته های شکسپیر هم به قرن هفدهم محدود نبوده و همواره همزمان ماست. پس طبیعی است که من به این جاودانگی جلب بشوم و سعی بر این داشته باشم که انسان نسل امروز را نیز با اندیشه و تفکر این همیشه معاصر بودن آشنا بکنم. البته باید بگویم که برای من این تلاش تنها به شکسپیر خلاصه نمی شود، بلکه در بیش از سی سال که تئاتر کار کرده ام تلاشم همیشه در نوعی برداشت از متن بوده که به قول یکی از منتقدان می توان آن را معاصر سازی اسطوره Contemporing the Myth نام گذاشت. پس کارهای

من روی آثار شکسپیر و حافظ و مولوی و فروغ و سوفوکل هم از این قاعده جدا نیست.

سوال پنج: شما در دانشگاه‌های تئاتری بسیاری تدریس کرده‌اید. و هر سال در دانشگاه سینا در نیویورک یک تئاتر بر صحنه می‌برید. در اجرایی که از هملت بر صحنه بردید جز کارگردانی و طراحی همه‌ی دیگر کارها بر عهده‌ی دانشجویان بوده است.

اجرای آثار شکسپیر را چگونه ممکن می‌کنید؟
ادامه در صفحه ۱۶...

چه در کلاس‌ها و چه در تمرینها و اجراهای تئاتر تلاشم بر این است که برای دانشجوی سوال ایجاد کنم. سوالی که او مجبور باشد در مورد آن تحقیق کند و جواب خودش را بدست بیاورد. درست است که در این راه من تجربه‌ها و دانسته‌های خودم را با او شریک می‌شوم. اما این به این معنی نیست که او باید دنباله روی تجربه‌ها و دانسته‌های من باشد. بلکه او باید از این تجربه‌ها و دانسته‌ها استفاده کند تا به

از یکسال از این اجرامی گذرد، بسیاری از بحث‌ها و گفتگوهای حضوری و یا الکترونیکی را در مورد این اجرای خاص بوجود آورده و ادامه می‌دهد.

سوال شش: با توجه به تجربه‌ها بتان در زمینه‌ی اجراهای جهانی چه تفاوتی در اجرای آثار شکسپیر در تهران و نیویورک است؟ و مخاطبان شما چه تفاوتی باهم دارند؟

اگر بخواهم با ذکر جزئیات به این سوال شما پاسخ بدهم، ممکن است مانع چاپ کل این صحبت بشود. پس بگذارید فقط به این اشاره بکنم که تماشاچی در نیویورک این حق را دارد که کدام اجرای شکسپیر را ببیند. برای کدام اجرا هورا بکشد و کدام اجرا را بی ارزش بداند. ولی به تجربه شخصی من در ایران این حق به تماشاچی داده نمی‌شود (یا لاقلاً در مورد کار خود من داده نشد) که خودش انتخاب کند کدام نمایش، کار کدام کارگردان، اجرای کدام گروه را ببیند و تشویق کند و یا اعتراض. پس وقتی حق انتخاب شرکت در یک دیالوگ، چه روی صحنه و چه در خارج از آن و یا چه در بین صحنه و تماشاچی، داده نمی‌شود، چگونه می‌توان انتظار داشت که این دیالوگ روشن‌تر باشد و دیدگاه تازه‌ای را ارائه دهد و اجازه بحث در مورد آن دیدگاه داده بشود.

سوال هفت: هر ساله در دنیا در هر کشوری که یک سالن تئاتر داشته باشد. حتماً کاری از شکسپیر بر صحنه می‌رود. و این رویه همیشه ادامه داشته و دارد.

اما فقط چند متن هستند که اصولاً بر صحنه‌ها می‌درخشند. اما شما همیشه سراغ هملت و اتللو مکتب نرفته‌اید. در ایران رؤیای نیمه شب تابستان را به صحنه بردید و گروهی دانشجویان را گرد هم آوردید تا در ایران شکسپیر اجرا کنید. شما بر چه مبنایی در هر زمانی متنی از شکسپیر را انتخاب می‌کنید؟

اگر از گفته مولوی کمک بگیرم باید بگویم که هر کسی از ظن خود یار شکسپیر و یا هر نمایشنامه‌نویس و شاعر دیگری می‌شود. برای من این یارگیری بستگی به زمان و مکانی هم دارد که در آن قرار دارم. پس اگر می‌بینم رویای شب نیمه تابستان به گواهی همان گوشه‌ای از متن که قبلاً آمد، در ایران سال ۱۹۹۹ کارگر است، طبیعی است که به سراغ آن متن بروم. همینطور هملت ایران انتخابی است که در آن می‌توان تابستان ایرانی را به بهار عربی و

تجربه و دانش خودش نائل بشود. وقتی شکسپیر را کار می‌کنم (و یا هر کار دیگری) من مسئله‌ای را که شکسپیر مطرح می‌کند برای دانشجویان باز می‌کنم و از او می‌خواهم که سعی کند جواب آن را در محیط و زمان خودش بیابد. این کنکاش دانشجویان را نه تنها به شناخت بیشتر شکسپیر بلکه به نگرش دقیق‌تر به خود، زندگی خود و اجتماع اطراف خود می‌کشاند. مثلاً در نمایش هملت ایران من از دانشجویانم خواستم که با تحقیق در مورد ایران و جوانان ایران سعی کنند به این سوال هملت که "بودن یا نبودن" در چنان جامعه‌ای و چنان شرایطی چه معنی دارد، پاسخ دهند. یافته‌های این دانشجویان بود که ویژگی‌های آن نمایش خاص را ساخت و پرداخت، و همان ویژگی‌های ساخته و پرداخته در نمایش بود که شب بعد از شب، هفته بعد از هفته و حتی تا امروز که بیش

... ادامه از صفحه ۱۲

سینما

مصاحبه با محمود کریمی حکاک

وظیفه معلم تدریس است. اما این تدریس نباید به انتقال یک سری فرمول از معلم به دانشجو خلاصه شود. تدریس برای من نوعی زندگی است و زندگی من خود نوعی تدریس. پس هر کار من در کلاس و بیرون از کلاس جزئی از زندگی معلمی من است. از طرف دیگر وظیفه دانشجو نیز تنها این نیست که گفته‌های معلم را یاد بگیرد و یا متون کتب درسی را حفظ کند و پس بدهد. وظیفه دانشجو تحقیق است و جستجو و تطبیق و تقابل درس معلم با زندگی. من

زمستان امریکایی پیوند زد.

سوال هشت: نظرتون درباره‌ی اجراهایی که در طول این چند دهه فعالیتتون در زمینه‌ی تئاتر دیده‌اید چیست؟ آیا همه‌گی رسالت خود را در برابر این متون رعایت می‌کنند؟

من شاید بیش از ۱۵۰ اجرا از نمایشهای مختلف شکسپیر دیده‌ام. البته بعضی بسیار ضعیف و بد بوده و برخی هم بسیار قوی و تاثیر گذار. اما اکثریت در همان محدوده متوسط بازسازی و تکرار بوده است. من فکر نمی‌کنم که بتوان قسمت دوم سوال شما را جواب بدهم چرا که نه من نماینده آقای شکسپیر

هستم که بدانم رسالت مورد نظر ایشان چه بوده و نه متخصص ویژه‌ای در شکسپیر شناسی. من یک کارگردان تئاتر هستم که شکسپیر را هم مثل شاعران و نمایشنامه نویسان دیگر از ظن خودم می‌بینم و سعی می‌کنم این دیدگاه با موجودیت زمانی و مکانی که در آن زندگی می‌کنم تطبیق پیدا کند.

سوال نه: جذاب‌ترین اجرایی که از آثار شکسپیر بر صحنه‌های تئاتر دیده‌اید چیست؟ چرا؟

باز سوال دشواری کردید. خیلی سخت است که جذاب‌ترین را ذکر کنم. اما یکی از بیادماندنی‌ترین

ها اجرایی بود که در آن کاراکتر هملت یک مرد چاق بود که شغلش حسابداری در موسسه‌ای در وال استریت نیویورک بود. وقتی ضمن بیان مونولوگ بودن یا نبودن با هیجان به روی کلیدهای ماشین حساب می‌زد، واقعا آدم می‌توانست مسئله این کاراکتر را درک کند.

سوال ده: و سؤال آخر؛ آیا کاری از آثار شکسپیر در دنیا اجرا شده است که دیدنش را از دست داده باشید و حسرت خورده باشید؟ اگر آری آن اجرا به چه دلیلی متمایز بوده است؟

مطمئنم بسیار کارهایی از شکسپیر بوده که ندیده‌ام و حسرت ندیدنشان را می‌خورم. یکی از آنها اجرای نام آور (پیتر بروک) از رویای شب نیمه تابستان است که ای کاش بودم و می‌دیدم. البته باید این را هم گفت که چون ما این اجراها را از چشم دیگران می‌بینیم و یا می‌خوانیم و یا می‌شنویم به هیچ وجه تضمینی در این نیست که اگر خودمان آنرا دیده باشیم، همین اندازه مشتاق بمانیم.

این مصاحبه توسط خانم سامانه
احمدیان تهیه شده است

No. 266

23rd YEAR

November 2012

اولین نشریه فارسی زبان

مونتیرال و اتاوا

آبان و آذر ۱۳۹۱

شماره ۲۶۶

Siena College Creative Arts Department and Stage III
Present

ANTI GONE

WRITTEN BY SOPHOCLES

November 8-10 &
15-17 @ 8 PM
November 10 & 11
@ 2 PM

A
T
O
D
A
Y

Revised and Directed by
MAHMOOD KARIMI-HAKAK

Adults \$10
Seniors & Non-Siena Students \$8
Siena Community \$2

Beaudoin Theatre
Foy Hall

For Ticket and Information Please Call (518) 783-2527

Director's Note

"What melody can create
What lyrics can describe
the echo of foot steps of the one
approaching death fearlessly?
The echo of foot steps of the one
who choses mortality willingly?"

Antigone is the spirit of those among us who have not yet "sold themselves for money" or let their "ambition draw them to the lure of giddy desires." She is the spirit of those who stand up for what is right, even at the cost of their lives; those who "see no shame in having honored those things to which honor belongs;" those who are born to "uphold justice" and to "share their love not their hate."

A young girl defied the orders issued by the state, some 25 centuries ago, to do what was right. Today, she stands up for what matters in our lives: Democracy, the Environment and Human Rights. Is she to "go to the rock-hewn chamber of endless durance, in such a strange cold tomb, alone to linger?" or will we be the "friends who pursue her cause?"

A group of thespians perform her story, time and again, here and there, over and over in every corner of the universe. They are here, today. Are they reenacting her story "to be a lesson to those who dare defy such laws." Or are they here to teach us to "keep our necks under the yoke?"

We are at a cross-roads in our time, in our history, in our world where
"Three paths appear
Each marked with a signpost
describing what makes it
different from the others

First: the path of pleasure,
partying, and extravagance,
winding through disgrace and fraud,
but leading to wealth.

Second: the path
that mixes shame and fame.
If you rebel, you'll be broken,
if you submit, you'll advance.

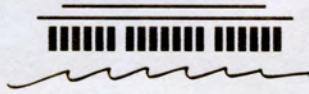
Third: the path of no return."

THE CAST

Sean Baldwin.....	Tiresias/Chorus
Brittany Bodmer.....	Chorus
Kristen Bossio.....	Guard/Chorus
Ashley Broady.....	Antigone
Shane Cronin.....	Chorus
Jennifer Cullen.....	Ismene/Chorus
Ryan Davis.....	Haemon/Chorus
Julie Feeney.....	Chorus
Rameen Hashemiyoona.....	Creon
Kristen Ippolitio.....	Guard/Chorus
Joseph (Felix) Marcuccio.....	Chorus
Joshua Mellor.....	Chorus
Kathleen Rotondo.....	Eurydice/Chorus
Audrey Sabatini.....	Messenger/Leader of Chorus

ARTISTIC & PRODUCTION STAFF

Producer/Director/Choreographer.....	Mahmood Karimi-Hakak
Costume Designer	Denise Massman
Acting and Voice Coach.....	Paul Ricciardi
Associate Set Designer	Christina Williams
Lighting Designer	Matthew Fick
Sound Designer	Daniel Hogan
Assistant Director	Dylan Lukowski
Poster Designer	Kayvan Asgari
Assistant Costume Designer	Jessica Sabin
Technical Director	Jason Cross
Costume Shop Director	Karin Mason
Stage Manager	Caitlin Flaherty
Lyrics by.....	Mehdi Akhavan Sales & Siavash Kasraie
Assistant Stage Manager	Marybeth Condon
Assistant Stage Manager/Fight Captain	Shayne Peris
Assistant Stage Manager	Andrew Vroman
Master Electrician	Brandon Curry
Assistant Master Electrician	Sarah Burr
Fight Choreographer	Paola J Gonzales
Properties Master	Christopher Sheppard
Make-up Artist	Christina Wiebe
Tech Crew	Joe Peck & Brian Valdin
Wardrobe	Ashley Morales

The Kennedy Center
THE JOHN F. KENNEDY CENTER FOR THE PERFORMING ARTS

Region 2

Certificate of Merit

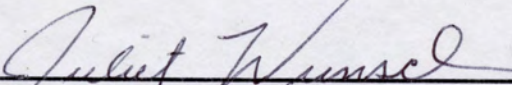
2012 - 2013

Mahmood Karimi-Hakak

Excellence in Direction

“Antigone Today”

Siena College

Juliet Wunsch, Region 2 Chair

در باره محمود کریمی حکاک

محمود کریمی حکاک، کارگردان هنری گروه بین المللی «محک»، مدیر «فستیوال سینمایی اینویزیبل» در مونترال کانادا، «هنر خلاق و تئاتر خیابانی» و «آنسامبل بین المللی فروغ» است. او به عنوان استاد رشته تئاتر در دانشگاه تهران، کالج آموزشی معلمان و «انستیتیو هنرهای سوره» در ایران، در دانشگاه ها و کالج هایی در بلژیک و شهرهای مختلف آمریکا از جمله دالاس و مریلند به تدریس اشتغال داشته است.

او در بیش از ۷۰ کار نمایشی، اجرایی و فیلم های کوتاه، بلند و مستند به عنوان نویسنده، کارگردان، طراح صحنه، طراح رقص و بازیگر شرکت داشته و آثار او در جشنواره های فیلم و تئاتر جهانی از جمله «فستیوال ادینبورگ»، لس آنجلس و جشنواره «فجر» در تهران شرکت داشته اند.

محمود کریمی حکاک برنده جوایز متعددی بوده است از جمله نمایش «بندیکتوس» نوشته موتی لرنر نمایشنامه نویس اسرائیلی تبار به کارگردانی او در سال ۲۰۰۷ جایزه نمایش برگزیده فستیوال تئاتر لس آنجلس را به دست آورد.

صفحه اصلی ایران افغانستان جهان فرهنگ و هنر ورزش اقتصاد دانش و فن صفحات ویژه

آنتیگونه، چاوشی اخوان و انتخابات آمریکا؛ گفتگو با محمود کریمی حکاک

فیروزه خطیبی

روزنامه‌نگار در لس آنجلس

به روز شده: 13:05 گریونچ - شنبه 10 نوامبر 2012 - 20 آبان 1391

Katria Foster

نمایی از تئاتر آنتیگونه: امروز

برداشت جدیدی از نمایشنامه «آنتیگونه» سوفکل به نام «آنتیگونه: امروز» بر اساس شعر «چاوشی» مهدی اخوان ثالث، تازه ترین اثر نمایشی محمود کریمی حکاک، کارگردان، نمایشنامه نویس، طراح رقص و استاد رشته تئاتر دانشگاه «سی ینا» در نیویورک است که همزمان با انتخابات ریاست جمهوری آمریکا در شرق آمریکا به عنوان بخشی از «جشنواره مرکز فرهنگی و هنری جان اف کندی» بر روی صحنه آمده است و اجرای آن تا تاریخ ۱۷ نوامبر ادامه خواهد داشت.

در بخش هایی از این اثر، از زبان بازیگران دیالوگ ها می شنویم که «آنتیگونه مظهر کسانى است در بین ما که هنوز روح خود را نفروخته اند»، نماد انسان هایی است که «گول جاه طلبی های اغواگرانه را نخورده اند» و روح کسانى است که «در راه حقانیت تا پای جان ایستادگی می کنند. کسانى که هنوز به چیزهایی که افتخارآمیز است افتخار می کنند. آنهایی که برای حفظ عدالت به دنیا آمده اند و به جای نفرت، عشق و دوستی را ترویج می کنند.»

«آنتیگونه» سوفکل، دختر جوانی است که بیش از ۲۵ قرن پیش، قوانین وضع شده توسط دولت وقت را بر نمی تابد و در عوض به دنبال حق و حقیقت راه دیگری را بر می گزیند. در این برداشت تازه، همان دختر جوان یک بار دیگر برای دفاع از مسائلی که در جهان امروز اهمیت دارد برخاسته است: دموکراسی، محیط زیست و حقوق بشر.

معاصر سازی اسطوره ها

محمود کریمی حکاک که بیش از سه دهه پیش برای نخستین بار اجرایی از داستان «ماهی سیاه کوچولو» اثر صمد بهرنگی را به زبان انگلیسی در نیویورک بر روی صحنه آورده بود، در مورد ارتباط این اثر «آنتیگونه: امروز» با جریان انتخابات ریاست جمهوری آمریکا می گوید: «در این کار یک بار دیگر مسئله انتخاب و آگاهانه به سراغ چیزی رفتن موضوع محوری نمایش است.»

کریمی حکاک معتقد است که وقتی هنرمند با خودش صادق باشد، چه آگاه، چه ناخود آگاه، خط درونی خود را پیدا می کند: «من در ۲۵ سال گذشته تصمیم گرفتم کارهای خودم را در مسیری که دوست دارم آن را «معاصر سازی اسطوره ها» بخوام پیش ببرم. در این راه طبیعتا مهم ترین مسئله ایجاد یک گفت و شنود دائمی بین هنرمند و دنیای بیرون از خودش است. وقتی من به آنتیگونه نگاه می کنم، می بینم همین دیالوگ در وجود این دختر ۱۴ ساله ادیب هم وجود دارد. یعنی جایی او می گوید: من می دلم راه راست چیست و رئیس هیچ دولتی نمی تواند برای من تعیین تکلیف کند.»

«چاوشی» اثر مهدی اخوان ثالث هم درباره انتخاب بین دو راه «شور و شهوت و شادی» و راهی بی برگشت و بی فرجام یا «راه هنرمند» است: «جوانی که علیه پدر بلند می شود می داند که این راه به کجا خواهد کشید. آگاهی چیزی است که امروزه بر جوان ما مستولی شده و جوان جهانی آنتیگونه هم آگاهانه به سوی نیستی می رود.»

آقای کریمی حکاک می گوید: «شعر چاوشی اخوان راجع به یک سفر درونی است. سفر انسان به درون خودش. همان سفر به درونی که در آغاز مثنوی مولوی هم می بینیم. بشنو از نی چون حکایت می کند در واقع آهی است که از درون انسان بیرون می آید. آنتیگونه هم از خودش می پرسد آیا این کاری که می کنم درست است؟ آیا به بی فرجام خواهیم رسید؟ مهدی اخوان ثالث با رسیدن به درون، آن را کاملا خالی می یابد: هیچ چیزی دیگر درون مرا پر نمی کند و در نتیجه باید به دنبال راه بی برگشت باشم!»

« من اینجا بس دلم تنگ است

و هر سازی که می بینم بد آهنگ است

بیا ره توشه برداریم

قدم در راه بی برگشت بگذاریم

ببینم آسمان هر کجا آیا همین رنگ است ؟»

پیش از حمله

در اواخر ماه اوت گذشته، کریمی حکاک در دومین « فستیوال هنری میان دریاها » - جشنواره ای برای انعکاس رویدادهای هنری و فرهنگی معاصر کشورهای اطراف دریای مدیترانه در شهر نیویورک - نمایشنامه « بندیکتوس » را برای نمایشنامه خوانی روی صحنه کارگردانی کرد و توانست گروهی از هنرمندان ایرانی، اسرائیلی و آمریکایی، از جمله « روبرتا لویتو » یکی از پایه گذاران « تئاتر بدون مرز » را زیر یک سقف گرد هم آورد.

داستان نمایش « بندیکتوس »، ۷۲ ساعت پیش از حمله آمریکا به ایران اتفاق می افتد. دو دوست دوران کودکی و همشهری سابق که یکی مسلمان و دیگری یهودی است، در یک صومعه در شهر رم به صورت مخفیانه ای با هم ملاقات می کنند تا به عنوان دو سیاستمدار ایرانی و اسرائیلی درباره بهای امنیت و آزادی وارد مذاکره شوند.

« هملت - ایران » و هنر سبز

« هملت - ایران »، یکی دیگر از آثار نمایش محمود کریمی حکاک و خوانش تازه ای از تراژدی شکسپیر، برگرفته از وقایع پس از انتخابات ۱۳۸۸ ریاست جمهوری در ایران در سال ۲۰۱۱ به زبان انگلیسی در نیویورک بر روی صحنه رفت.

محمود کریمی حکاک معتقد است: « نسل جوانی که ما اکنون در ایران شاهد آن هستیم یک نسل استثنایی با قابلیت های باور نکردنی برای به کرسی نشاندن حرف و سخن خود است. نسلی که هر دری را به رویش ببندند از دری دیگر وارد می شود. تیغ تحمیل و سانسور بر آن کارایی ندارد و طبیعی است هنری که از ذهن این نسل زاییده می شود هم هنری خاص باشد. »

آقای حکاک می گوید: « از جنبه هنری نیز تولیداتی که در پیوند با تحولات اخیر ایران انجام شده، هرچند در برخی زمینه ها کافی نبوده اما آنها هم خاص هستند. من در حوزه کاری خود یعنی تئاتر شاهد این مساله هستم. در ایران به دلیل فضای سانسور برای هنرمندان امکان تولید مستقل در این زمینه وجود ندارد و در خارج از کشور هم کارهای تئاتری قابل توجهی انجام نشده است. یعنی تئاتر حرفه ای با موضوع جنبش سبز که به زبان انگلیسی باشد و در صدد جذب مخاطب غیر ایرانی برآید واقعا کم بوده است. »

آقای حکاک این خاص بودن هنر نسل جوان را صرفا مربوط به جنبه های سیاسی آن نمی داند: « به نظر من اشکال در این است که ما حافظه تاریخی مان خیلی کم است. مثلا چون

یک موقعی سبز به « سیدی » منصوب بوده و سیدی به آقای موسوی، ما فکر می کنیم جنبش سبزی که جنبش به اصطلاح سیدی است. در حالی که اگر به ادبیات خودمان و به شاهنامه نگاه کنیم می بینم در لحظه ای که سهراب از بالای تپه ها به لشکر ایران نگاه می کند و از پیران می خواهد که یک پهلوانان را نام ببرد، در آنجا اشاره شده به خرگاه یا خیمه گاهی سرسبز که جایگاه رستم بوده است. »

او می گوید: « از لحاظ روحانی و عرفانی هم سبز به حضرت خضر برمی گردد. اما برای من سبز یک تحول جهانی خیلی فراتر از این حرف هاست که هیچ ارتباطی با دنباله روی موسوی و

نمایی از تئاتر بندیکتوس

کریمی و غیره ندارد. این در واقع تولد دوباره ای است که کل انسانیت دارد با آن برخورد می کند. »

حادثه تئاتر

محمود کریمی حکاک می گوید: « به باور من تئاتر، حادثه ای است که ضمن ترک سالن نمایش در ذهن تماشاگر به وقوع می پیوندد. من همواره کوشیده ام تا دیالوگ را از صحنه و بازیگر به سالن و تماشاگر برسانم با این امید که آن ها هم یافته های خود را در جامعه و نهایتا در سطح جهان پخش کنند. »

کریمی حکاک در نمایش های خود غالبا مسائلی چون صلح، بردباری و همزیستی را از طریق اجراهایی مدرنی از نمایشنامه های کلاسیک و سنتی، قصه ها و اسطوره ها مطرح می کند. او هم چنین با خلق آثاری تازه، زمینه هایی برای همکاری هنرمندان از فرهنگ های گوناگون بوجود می آورد.

او می گوید: « آثار ادبی و پژوهش های منتشر شده من هم همیشه با همین هدف همراه بوده و همواره کوشیده ام تا در هر فرصتی که امکان پذیر باشد این موارد را در آموزش به شاگردانم به کار ببرم. بنا بر این در طول سال ها ضمن تدریس هنرها به کار « ساختمان صلح » نیز اشتغال داشته ام. »

دیوار شیشه ای

کریمی حکاک در سال ۲۰۰۹ به مدت یک سال با هدف تهیه و اجرای نمایشی با مشارکت بازیگران اسرائیلی و فلسطینی به این مناطق سفر کرد.

او می گوید در این سفر، نخستین موضوعی که توجه او را جلب کرد دیوار سیمانی به طول ۷۶۰ کیلومتر بود. دیواری که بنا بر گفته او هرگونه همکاری هنری بین دو طرف این منازعات چند دهه ای بین اسرائیل و فلسطین را بی معنی، بیهوده و حتی غیرممکن می نمایاند.

نتیجه اقامت یک ساله آقای کریمی حکاک و تلاش های او برای به روی صحنه آوردن یک نمایش با بازیگران فلسطینی و اسرائیلی، فیلم مستندی به نام « دیوار شیشه ای » بود.

در این فیلم که روز ۲۲ اوت ۲۰۱۲ در فستیوال هنری « میان دریاها » به نمایش گذاشته شد، بازیگران و دست اندرکاران تئاتر از هر دو سوی « دیوار » دعوت شده اند تا نظرات و احساسات خود را نسبت به حصار سیمانی که بین دو منطقه حائل شده ابراز و اثرات آن را بر روند خلاقیت خود به عنوان یک هنرمند بیان کنند.

کریمی حکاک ضمن انجام مصاحبه هایی با این بازیگران و دست اندرکاران تئاتر، بین تمیزین های نمایش، از آنها خواست تا تصور کنند که دیوار قطور، بلند و جداسازنده حاضر، به شفافیت شیشه است. او سپس از آنها خواست تا هر چه را در ذهن خود از آن سوی دیوار می بینند تصویر کنند.

فیلم « دیوار شیشه ای » شامل مصاحبه های بی طرفانه ای است که در نهایت تماشاگر را به عمق یکی از تاثیربرانگیزترین جداسازی های فرهنگی زمان ما می برد.

کریمی حکاک همزمان با اجرای نمایش « آنتیگونه: امروز » خود را برای پنج سخنرانی مختلف در مرکز فرهنگی « امریتوس » با عنوان « هنرمند و جامعه: ترمیم چهل تکه زمان از طریق همبستگی فرهنگی و ایجاد دیالوگ » آماده می سازد. کتاب « شکسپیر در تهران » او به تازگی طبق قراردادی در اختیار انتشارات « ادوین ملن پرس » قرار گرفته است.

The

PROMETHEAN

Vol. 23 Issue 6

Phone: 518-783-2560

The Student Voice of Siena College
Since 1938

November 15, 2012
Email: Newspaper@siena.edu

Antigone Today; A Modern Masterpiece

By Matt Potts

Antigone, by Sophocles, is certainly a piece of dramatic brilliance, one written with a certain beauty and passion. To give a brief summary, Antigone was the daughter of her incestuous father, King Oedipus. In Sophocles' Greek tragedy, a new leader, Lord Creon assumes the throne after King Oedipus.

Lord Creon, played by Rameen Hashemiyoon, becomes a dictator of Thebes, and Antigone vehemently opposes his reign. Although he tries, Antigone refuses to let Creon dictate what she does with her family. The wrath of Creon versus Antigone and Creon's own son makes the story both interesting and intense.

Sophocles' tragic play is extremely dramatic and the case maintains this drama very well. Hashemiyoon has an overpowering voice that drowns out the audience, and his acting is undoubtedly believable. Antigone, played by Ashley Broady, was also a well-done performance.

When watching Antigone Today unravel, there were few moments that felt as if I was sitting at a play. Most of the play felt real, as if you were watching a motion picture in front of your own eyes. I have seen multiple plays in my high school, however the experience of Antigone Today felt much different. Due to the small theater in Foy Hall, the actors were directly in front of you. Before entering, we actually received a warning to not touch the actors because they were that close to the audience.

The acting on everybody's part was exquisite. Even the citizens of Thebes who did

not have large vocal parts fit in excellently. For example, many of the citizens would talk amongst each other when something out of the ordinary was going on and shake their heads and talk to each other with confusion. The costume design was also excellent. The citizens of Thebes dressed similarly in an ancient style, and the set was designed to have the same effect. The way that the actors spoke, their communication with others, and the set all fit in with each other.

The music of the play adaptation was outstanding. The small-sized cast clearly had talented voices, and listening to them all echo together against the stage created an excellent blend. There was obvious talent in the singing department. By the end of the play, it was simple to point out specific voices, due to the small cast size. There were certainly no poor singers and no voices that did not merge together. Everybody was matched up perfectly.

The set, the stage, the tech crew, the make-up, the directing, and the electronics were all amazingly well done. In terms of preparation and set up, the play was absolutely flawless. There was not a light out of place, a microphone too loud, or an actor out of synch. Everybody's lines were well prepared, for the most part and the play felt realistic.

Antigone Today was an excellent adaptation of Sophocles' Greek tragedy. Everybody played their roles well, and the setup of the play was very well done. It was certainly a play I would love to see multiple times, if given the opportunity.

Antigone Today Awards

The Minor Insanity award for Best Creative Vision goes to

Mahmood Karimi-Hakak

In recognition of being awesome.

Nicholas Roth

Nicholas Roth

11/17/12

Date

Jack Manning

Jack Manning

11/17/12

Date

[Home](#) » [About Siena](#) » [News](#) » News Detail

11/27/2012 5:36:07 PM

Anti Gone Today - A Unique Production

Monday, November 19, 2012

By Sarah Vistocco

The countless hours the cast and crew devoted to their craft during the past three months shines through during their engaging performances of "Anti Gone Today." Siena College's Creative Arts Department and theater club Stage III produced a successful show with a new spin on an ancient classic. Stage III is composed of many seasoned student thespians as well as first time actors. Regardless of experience, all blended perfectly in this adaptation of the Greek play.

"Anti Gone Today" was made possible by the hard working cast, production crew, costume designers and scene shop students. Together, they brought the world of Antigone to life and integrated the audience into the story. The set was designed with the use of light and dark evoking thoughts of the struggle between what is good and what is evil and more importantly, how one chooses which to pursue. The audience was placed in a circle around the stage that filled the center of the small room, giving the actors the ability to address the audience quite personally throughout the play.

Director and producer Professor of Creative Arts Mahmood Karimi-Hakak, MFA, SED realized the relevance of the play and began reworking both the language and structure to connect with today's audience. "I don't believe in reconstructing a myth, I believe in recreating it," Karimi-Hakak said. He integrated tapes of speeches from President Barack Obama and Republican presidential candidate Mitt Romney to add current references and dialogue that could be easily understood by audience members.

Karimi-Hakak structured the production much like a college course. Ashley Broady '13, who portrayed Antigone, said Karimi-Hakak assigned the cast homework during the first few weeks of rehearsal to ensure that each person understood the country's current political situation. Broady found the process beneficial to her personal growth and her improvement as an actress. "I feel like I made an informed decision when I voted this year," Broady said. "Now that I know what is out there to find and how to find it, it makes me want to do it for the rest of my life."

The value of being informed is exactly what Karimi-Hakak wanted to reinforce with his cast and the audience. "The first weeks of rehearsals were mostly spent talking about politics," Karimi-Hakak said. "Why should we be active? Who is going to help us? Why should we even think that one man is going to change everything?"

Tying politics to the performance gave cast members an opportunity to understand their individual beliefs. It also provided Karimi-Hakak with a unique way to cast the actors for their respective roles. Instead of evaluating each actor by his or her talent level or physical appearance, Karimi-Hakak said he chose to see which actor's energy would match each particular

character. "As such, the actors are basically chosen by the characters," Karimi-Hakak said.

Jen Cullen '13 played the challenging role of Antigone's sister Ismene. Cullen said one of the casts' goals was to show that, unlike Antigone, many people in America don't stand against what is blatantly wrong. "Many take the path of Ismene and just sort of go along with the crowd," Cullen said. She hopes that the severity of one's decisions, especially regarding politics, translated to the audience as a major theme of the work.

Senior Gabrielle Calabrese '13 said the show was, "A very insightful adaptation of a timeless work." Karimi-Hakak said the play also earned acclaim from the BBC through a writer in Los Angeles interested in his approach of "peace-building through the arts," which is also a course he teaches. For this reason, the play attracted people active in international affairs that wanted to understand how this theory functioned in practice.

Karimi-Hakak said older does not always mean wiser. In his life's work and with "Anti Gone Today," Karimi-Hakak believes that educated youth have the power to change the world, but, he said, each person has to take the initiative. "The youth do understand. They do have a better opinion about what they want for their future. They do have perhaps a better plan for their planet," Karimi-Hakak said.

"Anti Gone Today" is Karimi-Hakak's last collaboration with Stage III this year, but the Creative Arts Department will be presenting two more shows, "Children's Hour" and "Spike Heels."

Photo Credit: Afshin Katanchi

Contact: Ken Jubie

Contact E-mail: communications@siena.edu

[Back to Siena News.](#)

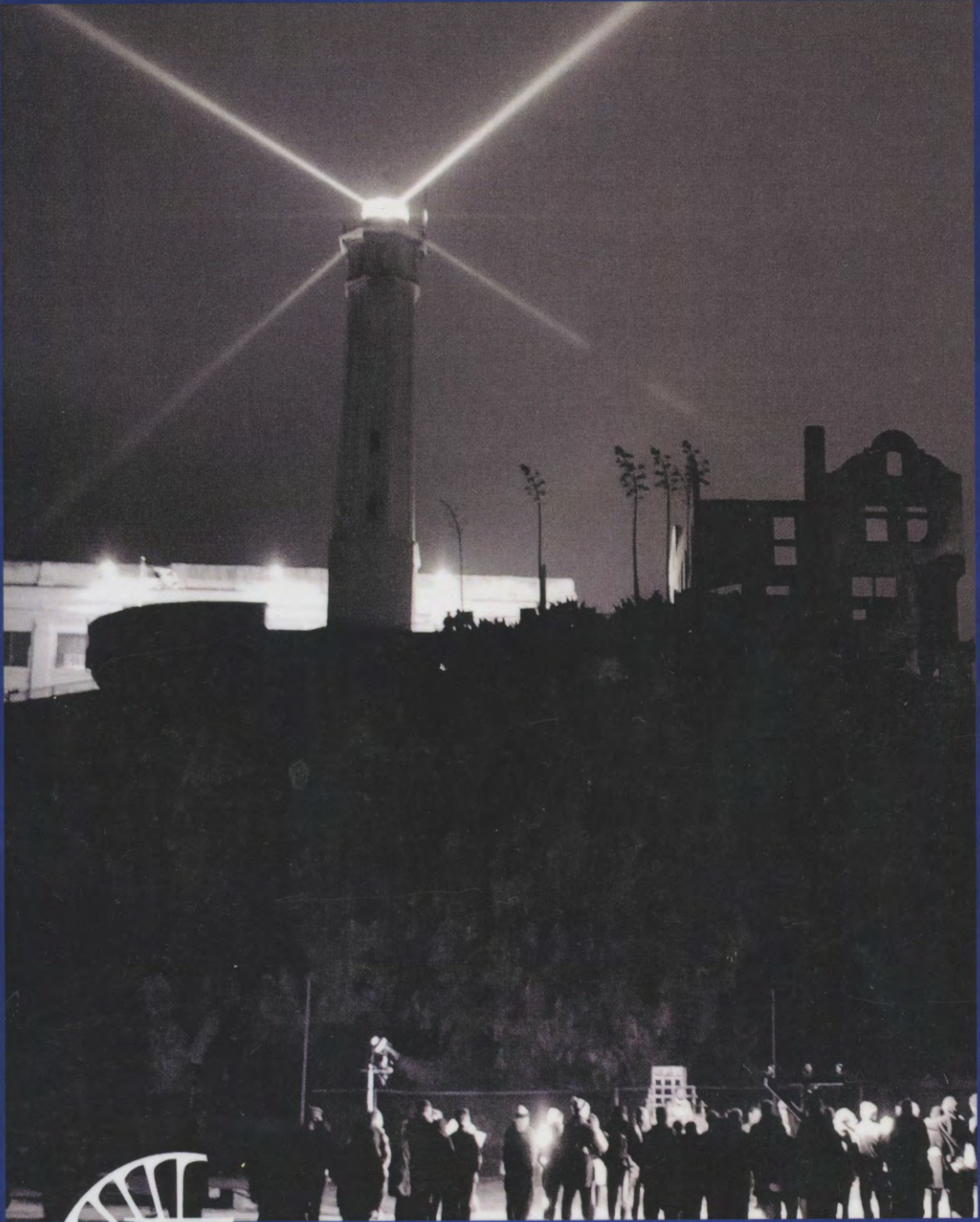
Siena

KC ACT #

Antigone

Merit

Ecumenica Journal of Theatre and Performance

 ECUMENICA
JOURNAL OF THEATRE AND PERFORMANCE

Volume 6.2 • FALL 2013

Table of Contents

<i>Letter from the Editor</i> Carolyn D. Roark	5
Feature: <i>The Intercultural Dramaturg-Director: Folkloric and Religious Intersections in Sophocles' ANTIGONES</i> Vessela Warner	7
Feature: <i>Performing the Passion of Christ in Postmodernity: Re-Membering the Passion in the Pluralistic Age in OUR LADY OF 121ST STREET</i> Seokhun Choi	25
Feature: <i>Hamlet on Alcatraz, a Journey into the Power of Sacred Space</i> Rand Harmon	39
Highlight: <i>Six Characters of 9/11: A Chance Encounter with Pirandello's SIX CHARACTERS IN SEARCH OF AN AUTHOR</i> Mahmood Karimi-Hakak	57
Highlight: <i>Interview with Kimball Allen</i> Heather Beasley	67
Profile: <i>"The Trial of Jesus" and Jesus on Death Row</i> Joanne Zerdy	75
Book & Performance Reviews: James M. Brandon Martha Kalnin Diede Mark Pizzato Dave Peterson	79
Contributors	89

ISSN: 1942-4558
Ecumenica, a Journal of Theatre and Performance

©2013 *Ecumenica*

Cover Image: *Hamlet on Alcatraz*, view from San Francisco Bay ferry. Photo by Mark Kitaoka.
Cover Design: Kristin Wallace and Ryan McNeil

This periodical is indexed in the ATLA Religion Database®, a product of the American Theological Library Association, 300 S. Wacker Dr., Suite 2100, Chicago, IL 60606, e-mail: atla@atla.com, <http://www.atla.com>.
This periodical is indexed by EBSCO Publishing in the International Bibliography of Theatre and Dance.
This periodical is indexed by the Modern Language Association in the MLA International Bibliography.

Love and Pomegranates

Edited by
Meghan Nuttall Sayres

Artists and
Wayfarers
on Iran

Love and Pomegranates

Fountains

Mahmood Karimi-Hakak

How alone
I feel
 tonight
wandering into
 the city's delirium.
How bitter the confrontation
 awaiting me
 back home.

How the pounding
 of my heart
 echoes
 your voice.

How far
I am
 from holding
 you.

And fountains illuminated
the ecstasy of lovers at night.

A Merging of Three Souls
Mahmood Karimi-Hakak, Bill Wolak
and Shams al-Din Mohammad Hafiz

Set Fire to the Entire Universe

Hafiz

Translated by Bill Wolak and Mahmood Karimi-Hakak

In the beginning, the glow of your goodness evoked epiphanies.
Love appeared and set fire to the entire universe.

Your form appeared and saw that angels can't imagine love.
Out of rage, it became like fire and ignited Adam.

Logic longed to light a lamp from this flame,
But rage's fire blazed and stirred the whole universe.

A know-it-all wanted to enter the place where secrets are revealed.
But an invisible hand appeared and shoved the stranger out.

From fate's lottery others drew pleasure;
But my suffering heart only won sadness.

My heart desired the height of your cleft chin,
But could only reach the rings of your curling hair.

Hafiz wrote the joyous letter of your love that day
When he dipped his pen into the ink well of his ecstatic heart.

Lost from the Scent of Your Hair

Hafiz

Translated by Bill Wolak and Mahmood Karimi-Hakak

I said, "I'm suffering because of you." You said, "That suffering will pass."
I said, "Be my moon." You said, "If it rises."

I said, "From those who love, learn the customs of faithfulness."
You said, "Seldom is such behavior seen from those with beautiful faces."

I said, "I shut the pathway of my glance to that dream of you."
You said, "It's a thief; It'll break in from another direction."

I said, "I'm lost from the scent of your hair."
You said, "If you understand that, let loss be your guide."

I said, "Morning air feels so invigorating."
You said, "Breezes arising from love's realm bring blessings."

I said, "I've been devastated by my desire to drink from your ruby lips."
You said, "Be satisfied with slavery and devotion, and your thirst will be quenched."

I said, "When will your compassionate heart forgive me?"
You said, "Don't gossip about that to anyone; and we'll make up."

I said, "Look how quickly pleasure passes."
You said, "Be quiet, Hafiz, this suffering will pass too."

The poems below are from the collection Love Emergencies in which Bill Wolak and Mahmood Karimi-Hakak translated each other's work. While Mahmood composes in Persian and is a fluent speaker of English, Bill stepped into his heart and mind to interpret the poems according to Bill's own sense of words, syntax and imagery. They anticipated that the result would be more accessible to readers in Western cultures. In turn, Mahmood translated Bill's poems into Persian, a language that Bill studies. Mahmood and Bill met at Rutgers University and have been friends for decades. They have also translated a book of poems by Shams al-Din Mohammad Hafiz. Perhaps in the following excerpts from Love Emergencies and Your Lover's Beloved: 51 Ghazals by Hafiz, you might detect how the Sufi Master's work may have influenced their own.

Festival
Cinema
Invisible

Sponsored by

MAHAK International Artists Inc.
The Roshan Institute for Persian Studies
Film Studies at the University of Maryland

May 2 - 5, 2013

Arch Auditorium, University of Maryland, College Park, MD

For Ticket & Information Please Call (301) 405 - 1891

한미 현대시

한국문학의 세계화 2013 통권 제1호

BRIDGING THE WATERS

An International Bilingual Poetry Anthology

(Korean, American, Other)

Co-Edited by Yoon-Ho Cho & Stanley H. Barkan

Co-published by Korean Expatriate Literature
& Cross- Cultural Communications

KEL [해외문학] / CCC 공동출판

Co-Published by

Korean Expatriate Literature
& Cross-Cultural Communications

New York, USA

2013

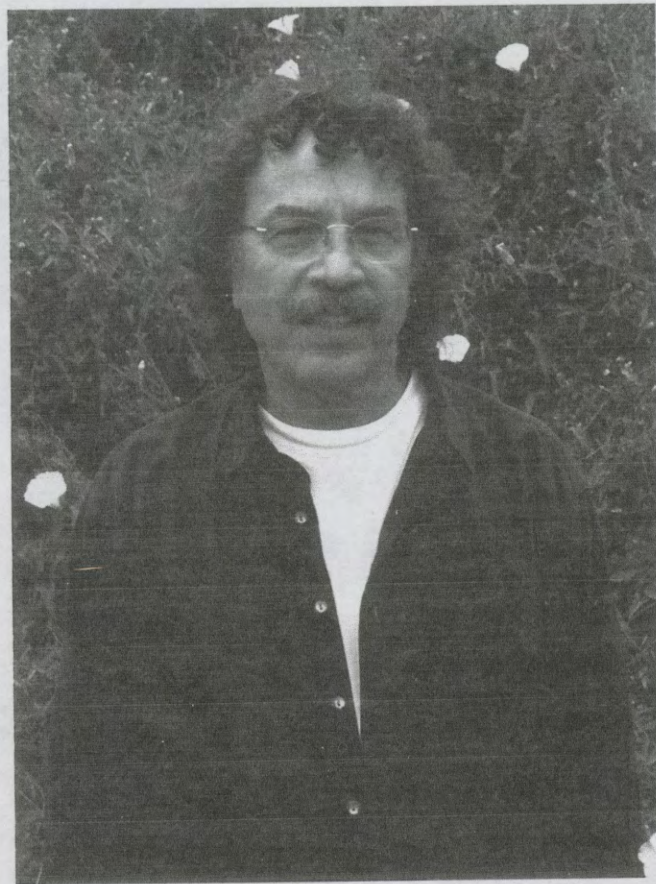
TOMORROW

내일

Mahmood Karimi-Hakak, a recipient of four international artistic and scholarly awards, and professor of film and theatre at Siena College in NY, has created over 60 stage and screen productions, published two books of poetry, four translations, six plays and numerous articles and interviews in English and Persian.

Mahmood Karimi-Hakak
마무드 카리미-하카

마무드 카리미 하카는 네 개의 국제 예술가 및 학자상을 수상했다. 뉴욕 주 시에나대학 영상학과 교수로서 60여 개의 희곡 및 영화 대본을 창작했음. 시집 두 권, 번역서 네 권, 희곡 6편 그리고 여러 논문을 발표했다. 그리고 영어와 페르시아어로 여러 차례 인터뷰를 가진 바 있다.

Photograph by Bill Wolak

TOMORROW

July 2009. Night!

To Iranian friends who, once again, were heading out into the streets to ask where their votes were!

What will happen to you tomorrow?

Tomorrow when my friends and comrades
go with love
to decorate the cold earth
with their warm blood once again,

tomorrow when you paint your face
with blood from "those who walk the path of love"*
so the eyes of betrayal and ignorance
do not glimpse fear
seeing your pale face,

tomorrow when my country's dry earth
will be quenched
with the blood of its people,

tomorrow when again the hand of lies, deceit, and vanity
stretches out
of the senile, ugly, old man's sleeve
to squeeze
shamelessly and unabashedly
your smooth, delicate throat,

내일

2009년 7월 그 어느 날 밤!

부정 선거를 항의하며 다시 거리로 뛰어나왔던 이란의 친구들에게!

내일 네게 무슨 일이 벌어질까.

내일, 다시 한 번 나의 친구들과 동지들이
차디찬 영토를
뜨거운 그들 피로 장식키 위해
사랑으로 나아갈 것이며,

내일, "사랑의 행로를 걷는 친구들"***의 피로
너 얼굴을 칠하여
배신과 무지의 눈들이 너의 창백한 얼굴을 볼 때
공포를 눈치 채지 못할 것이며,

내일, 내 나라의 메마른 흙이
자국민의 유혈로
해갈할 것이고,

내일, 다시 거짓과 기만과 허영의 손이
노쇠하고 추악한 노인의 소매 끝에서
튀어나와
너의 부드럽고 섬약한 목덜미를
무자비하고 뻔뻔스럽게
억누를 것이며,

내일, 골목마다
남녀노소

tomorrow when in every back alleyway
men, women, young, old,
with heads bent to the ground
weeping tears of lost memories,

tomorrow at dawn without a doubt
from the alleyways of my childhood
blood will flood seeping all the way to the desert.

Tomorrow
will my brothers and sisters
executed long ago
awaken from twenty years of sleep
to receive your innocent bodies
in their embrace?

*From Hafez

Translated from the Persian by the author with Bill Wolak.

Translated into Korean by Rachel S. Rhee & Kyung Hwa Rhee

목 놓아

가죽 잃은 슬픔에 오염할 것이며,
내일 새벽 틀림없이,
내 어릴 적 골목마다
피가 넘쳐 사막까지 흐를 것이요,

내일,

오래 전에 사형당한
내 형제자매들이
20년 긴 잠에서 깨어나
죄 없는 너의 육신을
받아 안을 것인가.

페르시아어 번역 : 마무드 카리미 하카, 빌 윌렉
*Hafez"에서 인용.

mîine cînd pămîntul uscat al țării mele
va fi potolit
cu sîngele poporului lui,

mâine cînd din nou mîna cu minciuni, înșelăciune, și
deșertăciune
se va întinde
bătrînul urît și senil va strînge
fără rușine și sfiiciune
gîtlejul tău slăbuț și moale,

mîine cînd în fiecare ulită dosnică
vor fi bărbați, femei, tineri, bătrîni
cu capete plecate,
vărsînd lacrimi pentru amintirile pierdute,

mâine în zori
pe ulițele copilăriei mele
va curge sînge lăsînd urme pînă în pustie,

Mîine
frații și surorile mele
executate demult
se vor trezi ele, oare, din somnul de douăzeci de ani
să primească în îmbrățișarea lor
trupurile voastre nevinovate?

REVISTĂ A UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA ANUL CXIVII
FONDATĂ DE SOCIETATEA JUNIMEA DIN IAȘI, LA 1 MARTIE 1867

Redactor șef: Cassian Maria SPIRIDON

COMVOPBRI INTERARE

PERFORMING IRAN

Location

Wagner Theater,
Theater and Dance Department,
University of California, San Diego

Schedule

Saturday, February 22, 2014

9:15-10:30 a.m.

Keynote Address

- ◆ Mahmood Karimi-Hakak
(*Siena College*, Professor of Creative Arts)
"Iran is the Stage and the Youth, Its Major
Players: A seven-year excursion into
Contemporary Iranian Theatre!"

Report on Stephen Kinzer's April 7th and 8th visit, by Alice Brody & Link to blog article by Marcia Hopple & books available!

Posted on [April 13, 2014](#)

— Author, Stephen Kinzer

Dear friends,

I would like to thank everyone who contributed to making the Stephen Kinzer event a major success. The process was long and tedious, nine months of back and forth communication with Kinzer, never quite certain that we could seal the deal. In spite of the many detours along the way, we met all of our goals.

Kinzer turned out to be an engaging speaker combining storytelling, humor and serious research, to present a picture of the forces and individuals that have shaped our foreign policy for generations. It is a devastating picture that exposes the destruction of whole countries and the deaths of millions in it's wake. If you haven't read his book on the Dulles Brothers, I recommend that you do so.

The turnout to both events exceeded our expectations. According to Maud 97 people attended Monday evenings talk and at least 60, mainly students, attended the Siena talk on Tuesday. Most importantly, we attracted a younger and more diverse audience than we normally get. It was gratifying to NOT know everyone in attendance.

Our collaboration with the Writers Institute and Siena College helped play an important role in promoting the program. After the talk at Siena a student approached Stephen Kinzer in the parking lot to tell him that he now realized *that Iran wasn't our enemy*. Kinzer's interview on *The Roundtable* reached an audience of many thousands, resulting in three people coming to hear him speak at Siena shortly thereafter.

It was a demanding schedule for Kinzer. In addition to his two speaking engagements and [an interview with Joe Donahue](#), he sat for an hour and 15 min. taped interview with Mahmood Karimi-Hakak at Siena where the discussion ranged from Shakespeare, to film, literature, history and politics. It was quite remarkable and we should do our best to get a copy of the discussion.

— Diverse audience of students, faculty and community members listen to Stephen Kinzer at Siena College, photo by Alice Brody

— Mahmood Karimi-Hakak, Professor of Theatre Arts at Siena College, photo by Alice Brody

— Book Signing at UAlbany, April 7, 2014, photo by Danyal Mohammadzadeh,

Finally, I'd like to thank my WAW comrades and colleagues for their steadfastness in bringing this to fruition. The three M's, Marcia, Maude and Mickie, Priscilla, Pat, Leila, and anyone else I might have overlooked. Thank you all.

Alice

Here's a link to [an excellent article](#) on our blog, *Waging Peace*, written by Marcia Hopple: Following that is an announcement that *Women Against War* has some copies of Stephen Kinzer's book about the Dulles Brothers for sale to interested readers:

Buffalo Niagara Film Festival

April 24 - May 3, 2014

(shown with *Lean, Mean & Green*)

- *Hamlet's Green Evolution* (Documentary, 41m) - by Mahmood Karimi-Hakak - (Niskayuna, NY)

Green dies on Red

3pm

- *Creating Creation* (Documentary, 30m) - by Mahmood Karimi-Hakak - (Niskayuna, NY)

You didn't come from where you came from.

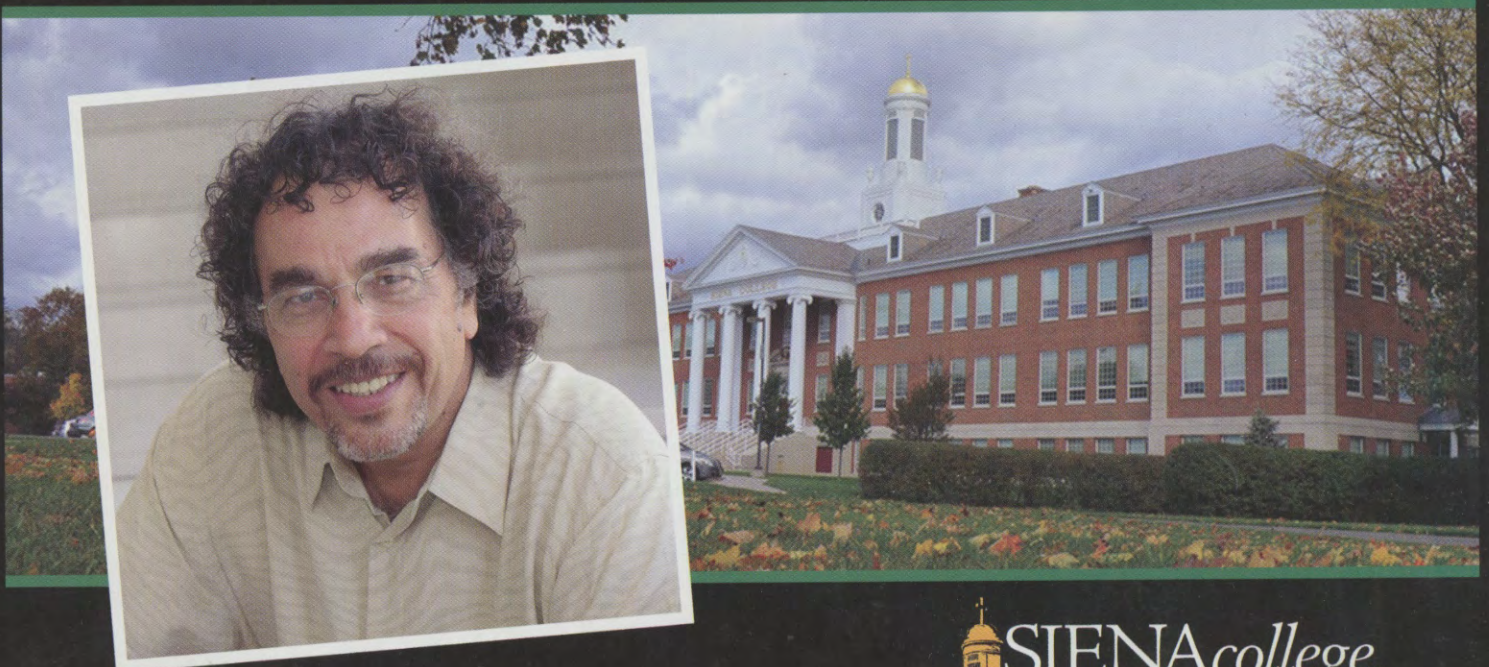

(shown with *A Toy's Story*)

- *Dream Interrupted* (Documentary, 40m) - by Mahmood Karimi-Hakak - (Niskayuna, NY)

Dream entangled

Siena College proudly congratulates Mahmood Karimi-Hakak, professor of creative arts, on the selection of his three documentary films (*Dream Interrupted*, *Hamlet's Green Evolution* and *Creating Creation*) to the Buffalo Niagara Film Festival.

proctors.org/events/fci

at **PROCTORS**

سومین جشنواره‌ی سینمای پنهان
زنان فیلمساز ایران
زنان در سینمای ایران

3rd Festival
Cinema Invisible
**Women & Invisible
Iranian Cinema**

June 6-8 2014
Schenectady, New York

fc Festival
Cinema
Invisible
Cinemainvisible.org

سومین جشنواره
سینمای پنهان

زبان فیلمساز ایران
زبان در سینمای ایران

fc

Schenectady, New York

June 5-8 2014

info@cinemainvisible.org
(+1) 518 783 2372
www.cinemainvisible.org

PROCTORS

www.proctors.org/events/fci

432 State Street Schenectady, NY 12305

Festiv
alCine
mainv
:sible

מוטי לרנר שבעה מחזות

מלכות חולפת, רצח יצחק,
בחשכה, בסוף הלילה, ההודאה,
אהבה קשה, בנדיקטוס

בנדיקטוס
מחזה בחמש תמונות

 מחזות
אמן
החוג לתאטרון, אוניברסיטת תל-אביב

190
בית ההוצאה לאור
על שם ד"ר משה דיין

המחבר מודה לארי רוט, מנהל תיאטרון J בוושנינגטון, ולבמאיות דניאלה טופול ורחלה נאסרי על תרומתם לפיתוח המחזה.

An Iran-Israel-US collaboration Created by Mahmood Karimi-Hakak, Motti Lerner, Roberta Levitow, Daniel Michaelson and Torange Yeghiazarian. World premiere at Golden Thread Productions, San Francisco, CA. First performance on September 29, 2007. Originally developed at Siena College, Loudonville, NY. First performed by the Department of Creative Arts April 19, 2007 Additional development of the play in Tashmadada Theatre, Melbourne (2008) and in The Lark Play Development Center in NYC (2008)

We Love Books & Company

A short story you have
never read before.
Pages 1 and 9-16

Stories with music,
really?
Page 6

An independent
publisher speaks up.
Pages 7-8

Let's do lunch!
Page 6

"One of the things a writer is for is to say the unsayable, speak the unspeakable, and ask difficult questions" (Salman Rushdie). Persian writers certainly did!

This third issue of *We Love Books & Company EMagazine* offers you a rare chance to discover some of the best. Enjoy!

Ray Ortali, Publisher September 10, 2014

Karimi-Hakak as a Poet

Of Exigencies and Ecstasies

Karimi Hakak's early influences include Sufism, Hafez, Rumi, and later the poetry of Forough Farrokhzad and Sohrab Sepehri. His poems are simultaneously intimate, political, and metaphysical. One essential theme in Mahmood's poetry is the primacy of love in a world steeped in alienation, oppression, evanescence, and rapacity. He frequently employs juxtaposition for emphasis such as the following stanza concerning evanescence, where he contrasts the living embrace with the memory of the dead:

Kind one, / how
startled I felt / to
stare at those
gravestones /
while squeezing
you against my
body / and to
remember
suddenly my
doddering
father's face, /
the one sleeping
calmly / under
mud-making rain
/ that warms cold
earth.

Maria Bennett, Ph.D. Poet and Translator. Author of *The Unfractioned Idiom: Hart Crane and Modernism*.

English translation of Hafez and Iraj Mirza's poems on page 3 are by Mahmood Karimi Hakak and Bill Wollak. Published by *Cross Cultural Poetry*, Stanley Barken, President

Sadeq Hedayat, Founder of Modernism in Persian Fiction
by
Mahmood Karimi-Hakak

Sadeq Hedayat is, without a doubt, the most influential Iranian writer of the 20th century. His absurdist vision of human existence, his surrealistic view of life, and his modernist approach to literature, made him both desirable and worrisome. Because of the overwhelming pessimism apparent in his stories, many parents and educators advised their children and students against reading Him. However, the younger generation rarely heeded these advices, and Hedayat's short stories and novels were widely read and his writing style imitated.

Born into a well established aristocratic family in 1903, Sadeq Hedayat studied in French Catholic School and Dar-al-Fonon (Polytechnique Institute) in Tehran until 1925 when he received a government scholarship to study engineering in Belgium. A year later he left Belgium for Paris, where he first studied architecture, then dentistry and eventually left college altogether. Following a failed love affair with a beautiful French girl, Hedayat made his first attempt at suicide by jumping into the Marne River, but fortunately a dog alerted a fishing boat that rescued him. (Continues on page 3)

The Emergency of Love

by
Mahmood Karimi-Hakak

I'm a solitary tree
grown
in a scorched desert
 –this land–
and you
a foreign hurricane.

Drench me in the cloudburst
of your fingertips.
Inside me,
 your rain creates
 a color for each lover.

Dazzling rainbow,
nestled between your breasts
like a single, drawn arrow in a warrior's bow,
 your light blazes like an artists's palette
 with blossoming
 delight
 and birth.

Let me breathe your beauty
so that I
inspired by you
can ignite those people
 with love,

and these lovers
who radiate
your light
 that shimmers like a silken camisole,
 the prism of dusk,
 or a forest at dawn:
Purple
 –your breasts bruised by my caresses.

Indigo
 –my teeth marks
 on your skin

(Continued from page 1)

He devoted the rest of his stay in France to the study of Western literature. Edgar Allan Poe, Franz Kafka, Anton Chekov and Rainer Rilke are among his favorite writers.

A vegetarian from the early age, Sadeq Hedayat, published his first book entitled *Man and Beast* in 1924 followed by *Benefits of Vegetarianism* in 1929. His love for Iranian history and folklore and his devotion to the study of Persian ancient languages led to the publication of his first play, *Parvin, Sassanid's Daughter* in 1929. Hedayat returned to Iran in 1930, the same year that his first collection of short stories, *Buried Alive*, was published.

Holding various menial governmental positions, Hedayat continued writing stories in which he attacked what he saw as the two major causes of Iran's socio-political problems, the monarchy and the clergy, attributing them to the blindness of a sheepish nation and abuses by these two dominant forces. In 1937 Hedayat went to India where he remained for two years. *The Blind Owl*, his most influential novel, was first published in Bombay. He returned to Iran in 1937 and continued publishing over 60 short stories, novels, plays, translations, travelogues, critical essays and historical inquiries. In 1950, dismayed and disappointed by both the intellectual and political environments in Iran, Hedayat returned to Paris where he committed suicide by gassing himself. On his deathbed, aside from the money he left for his shroud and burial, the following farewell note was in plain view: "I left and broke your heart. That's all."

(Continues next page)

Blue

-your wary eyes
(in my memory)
at the moment of departure

Green

-the growth of my solitude
in your heart

Yellow

-your cheeks greeting
the sun at dawn

Orange

-your belly warm
as a fire during
a stormy night
and a resting place
for my hands

And Red

when your lips seek mine,
and kiss wildly
like a bee drunk
from a daisy's pollen.

Music resonates the emergency of love
in our dance of celebration,
and your legs that bear the urgency of life
remain the hidden place
for my return.

HAFEZ (14th century) and IRAJ MIRZA (20th century)

are two of the most controversial, most popular and most contemporary Iranian poets who lived centuries apart from one another and from us.

Hafez

THOSE WHO STOOD UP FOR TOLERANCE

May days of love's reunions be remembered

May those days be remembered, may they always be remembered.

My mouth is poisoned by the bitterness of grief;

May the toasts of those happy drinkers be remembered.

Although my comrades are free from remembering me,

I remember them all constantly.

Though I'm captured and bound by this misery,

May the attempts of those who stood up for tolerance be remembered.

Even though a hundred rivers constantly flow from my eyes,

Zandehrud* irrigates for those who make gardens, may it be remembered.

From now on the secret of Hafez will remain unspoken.

Have pity on those who must keep secrets; may that be remembered.

**Zandehrud—The Zandehrud is the main river that flows through Shiraz, the city of gardens*

While Hafez uses his religious expertise to criticize the clergy, Iraj's condemnation of religious hypocrisy makes him a target of multiple assassination attempts. Reading Hafez is like suddenly hearing an ambulance siren over your shoulder in a crowded street or the whispered advice of your best friend in your ear alone. Iraj is not a stodgy old traditionalist who only wrote forgotten panegyrics for the rich and famous. Rather, he's a thrill seeking debonair bon vivant who is gambling with every word.

Iraj Mirza EPITAPH

All you good people who live in this world

and you who'll be born in the future,

the one sleeping here in the earth is me;

Iraj who spoke such sweet words.

The love of the world is buried in this place;

A world of love is hidden here.

Loving was my only skill in this world

so the grave of love is my grave.

While I was alive, whatever money I possessed,

I spent on partying, pleasure, and drunkenness.

Whether I'm dead or alive,

I still love whoever's beautiful and good-company.

I'm the one who never wasted a moment

without you while I was alive.

As long as there was breathing and life in my body,

the eagerness to see you arose in me.

Afterwards, when I left the world,

I still sat in your path.

Although today I live in the earth,

my eyes are still following you.

Sit down and visit my tomb;

linger at my grave awhile.

Remember me with a good word from time to time;

and make my heart happy down here in the heart of the earth.

*** This poem appears on Iraj's gravestone*

Mahmood Karimi-Hakak as Theater Director and Film Producer

Among Mahmood's recent innovative theater productions

Iphigenia: A Contemporary Event, 2003

The Seagull, 2005

HamletIRAN: Hamlet within Iranian Green Movement, 2011

AntiGone Today: Antigone of the American Politics, 2012

A forthcoming production you don't want to miss:

Girl Child Soldier, by Thalia Cunningham,

in collaboration with Mahmood Karimi-Hakak.

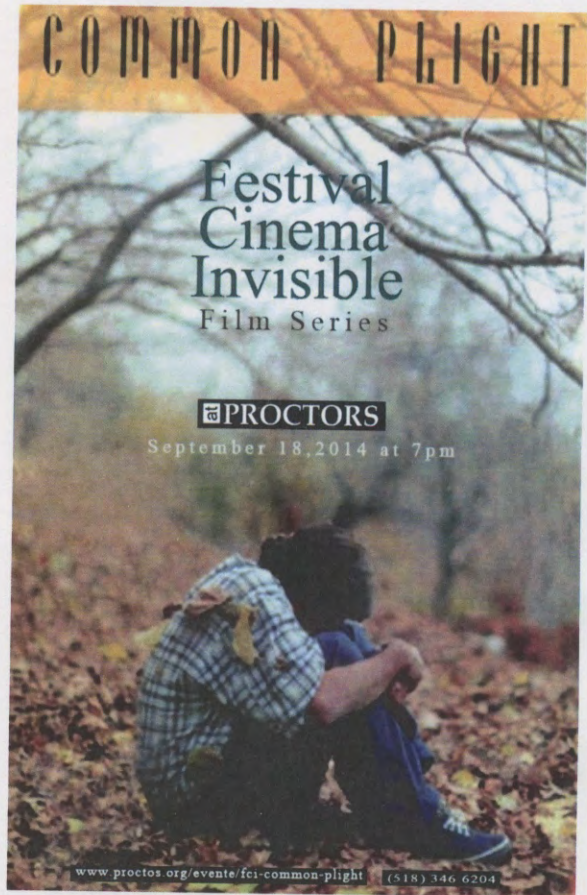
An original play about a Liberian female child soldier's life in the U.S.

November 13-15 and 20-22 at 8 pm. November 16 and 23 at 2 pm. at Siena College. For information and tickets, call 518-783-2527

Thalia Cunningham, MD is an emergency physician, playwright, travel writer, and photographer. Her experiences include trekking with mujahedeen in Tora Bora, Afghanistan after sneaking over the Khyber Pass disguised as an Afghan woman in a burqa; participating in West African voodoo rituals; crocodile hunting with spear-toting Papua New Guinea natives; and talking her way out of an arrest (erroneous) for prostitution in the tribal area of Northern Pakistan, while Pakistani soldiers aimed the nostrils of their AK-47s at her own.

Mahmood, what attracts you to the theater?

What attracts me to the theatre is the amazing ability of this art form to communicate and teach. Theatre is an art based on dialogue. As an artist I chose to practice theatre because it allows me to share my ambitions and desires with my audience, and learn of theirs through a spontaneous, live and interactive dialogue that is inevitable between the stage and the house. As a teacher I chose theatre to help is less experienced but facilitate dialogue between a younger generation that more passionate and enthusiastic, and an older one that is expected to be more seasoned and balanced, though, perhaps, less irrational and unconfirmed. As a social activist I maintain that global peace and justice is the only path toward human health and prosperity. I insist that such lasting peace could only be achieved through understanding, communication and dialogue; the basis of the art that I have dedicated my life to.

This is your invitation to come and see *Common Plight*, a premier screening of a tense drama that should appeal to fans of Woody Allen films. It's the 1995 directorial debut of Yassimin Maleknasr, a promising Iranian filmmaker.

Mahmood Karimi-Akak is the film producer, as well as President of FCI (*Festival Cinema Invisible*), the independent, non-profit organization based in Upstate New York, that is sponsoring the cultural event. After the Q & A session with Mahmood, you'll be treated with Persian tea and desert, and a performance of international music by local acoustic guitar duo KoriSoron featuring Farzad Golpeyagani and Scott Collins.

Admission to the event is \$10. More information is available on the FCI website:

<http://www.cinemainvisible.org>

[◀-BACK](#)

Creative Arts Professor Launches Film Festival

11

Friday, September 12, 2014

ACADEMICS

By Angelina Castro '16

Siena College [Professor of Creative Arts](#)[Mahmood Karimi-Hakak](#) [\(https://www.siena.edu/faculty-and-staff/profile/karimi-hakak\)](https://www.siena.edu/faculty-and-staff/profile/karimi-hakak)

is a champion of

artistic expression. Along with teaching

Siena's [creative arts](#) [\(https://www.siena.edu/academics/schools-departments/departments/creative-arts\)](https://www.siena.edu/academics/schools-departments/departments/creative-arts)

students directing, acting and documentary

filmmaking, Karimi-Hakak is helping

filmmakers from around the world share

their work. He launched an international film

series in the Capital Region called Festival Cinema Invisible.

The film series is in its third year and now screens its movies at [Proctors Theatre \(http://www.proctors.org/\)](http://www.proctors.org/) inSchenectady, New York. Unlike most film festival entries, pieces shown at [Festival Cinema Invisible](http://cinemainvisible.com/) [\(http://cinemainvisible.com/\)](http://cinemainvisible.com/) share one uncommon connection -- they have been banned from the countries

where they were produced. Although intricately crafted, censorship has prevented many of these films from

making their way to the big screen, eliminating opportunities for the artists to share their work and leaving them

with several unanswered questions.

"One of the important things as artists is we create something but we really don't know if what we created is good. Is it bad? Does it work? Does it not work? We need the audience to tell us what works and what doesn't work," said Karimi-Hakak. "We need the audience to help us grow."

Karimi-Hakak is no stranger to censorship. Twenty years ago, he produced a film in Iran that was immediately forbidden from playing after its first screening. Craving artistic growth, he moved to the United States to have more of a creative voice, hoping to pave the way for other artists as well. With Festival Cinema Invisible, he is doing just that.

The festival allows about 40 films each year to make their world premiere. Karimi-Hakak's film "Common Plight" (<http://www.proctors.org/events/fci-common-plight>) will debut next Thursday at Proctors Theatre. Taking place a decade after the Islamic Revolution, the film tells the tale of a couple celebrating their 20th anniversary with friends. They reflect on the themes of love, dreams and other intimate subjects.

Along with screening his film, Karimi-Hakak will field questions from the audience, host a photo exhibit and share tea and sweets. He aims to contribute to the festival artistically while also educating the audience on Persian culture.

"Persians are very hospitable, so we use the tea and sweets as a welcome to the audience," Karimi-Hakak said. "When you deal with the art of a society you are not familiar with, it is important to look at all of the aspects ... We have Persian music, art and photographs that have been hidden from the public and censored."

Films will continue to air at Proctors each month until the next Festival Cinema Invisible in March.

When he is not helping fellow filmmakers find an audience, Karimi-Hakak hopes his holistic approach to the arts helps his students develop their creativity, find their voices and expand their worldviews.

SIENA COLLEGE

515 Loudon Road

Loudonville, NY 12211

© 2014 Privacy (<https://www.siena.edu/privacy>)

"Cinema" Festival Invisible Cinema "Special Session" Iranian Invisible Cinema

Sept. 29th 1-10 PM
1-3 PM: Short movies
4-6 PM: Documentaries
7-10 PM: Feature movie & discussion with
Dr. Mahmood Karimi-Hakak
Admission fee: Each session \$15
All three sessions: \$30

Poetry (Persian-English)

Your Lover's Beloved, a volume of ghazals by Hafez collaboratively co-translated by Bill Wolak and Mahmood Karimi-Hakak, and Love Emergencies, an exquisite collection of their own poems in Persian and English, were labors of love that have produced more than books—they are events. I am not exaggerating when I say that each of these efforts has intervened in my life with tumultuous urgency. Now comes Love Me More Than the Others, their marvelous rendition of the work of Iraj Mizra. There are certain experiences that simply make you feel more alive, more human: seeing Cuban music performed up close; the electric hyperventilation and paroxysmal apogee of lovemaking; a forchard down the line, watching it sail just out of your opponent's reach and land just inside the line. Reading Love Me More Than the Others is such an experience for me: I literally felt my pulse quicken, my temperature rise, and my mind race as I lost myself in it. Bill Wolak and Mahmood Karimi-Hakak have once again joined forces and given us a text that heightens the senses and reminds us what it means to be alive.

—Danny Postel

Love Me More Than the Others opens a window into the cultural diversity of late Qajar Iran. Iraj Mirza's poems transport readers directly into the male homosocial world of upper-crust, privileged government bureaucrats, at least some of whom, like Iraj Mirza himself, were intensely critical of mainstream cultural values. A most valuable bilingual resource for students as well as enthusiasts of Persian literature and history.

—Ahmet T. Karamustafa

Through their collaboration, Mahmood and Bill have brought Iraj across boundaries of language and culture at a time when in his own homeland his works cannot circulate. The sharpness of Iraj's tongue and his disregard for social and religious taboos make him an outcast in Iran today. But there is no better time for us to be reminded of Iraj's work or to be introduced to it for the first time.

—Nesrim Rahimich

Art and Cover Design by Lily Shams

A Cross-Cultural Communication Edition

CCC983 \$20.00

Printed in the U.S.A.

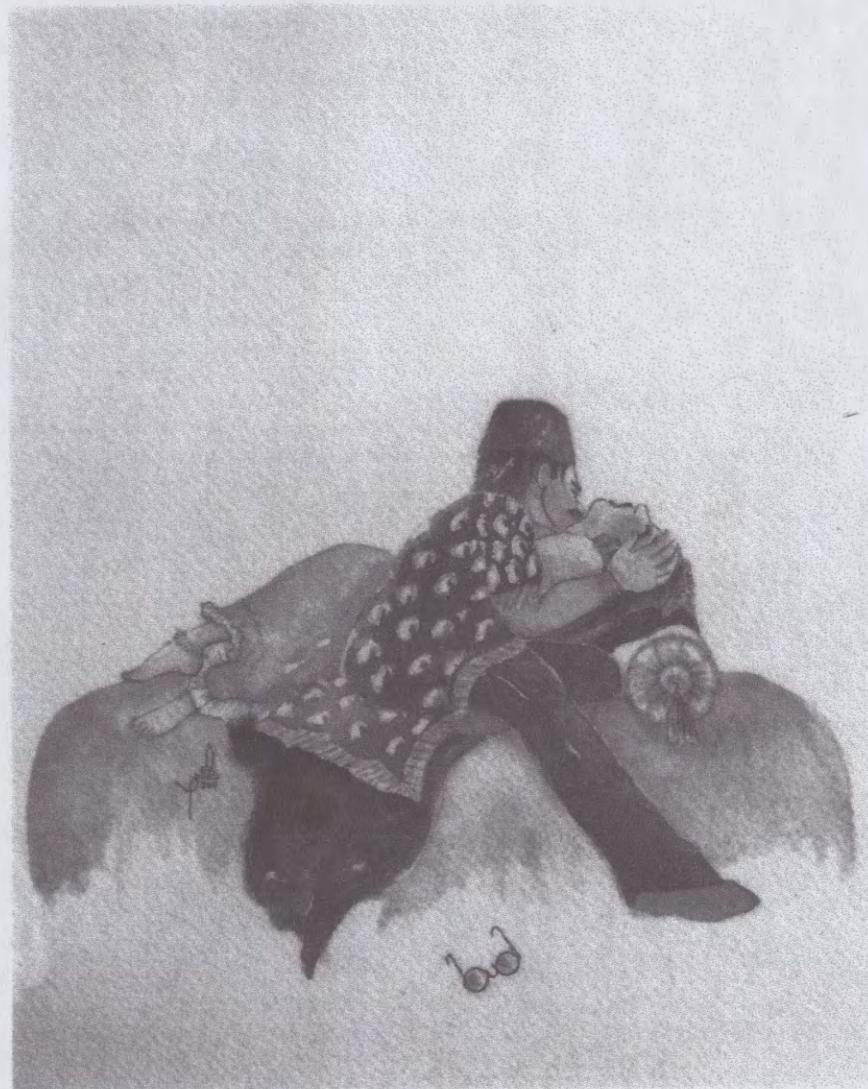
\$20.00
ISBN 978-0-89304-927-0
52000>

9 780893 049270

Love Me More Than the Others

Selected Poetry of Iraj Mirza

Translated by
Mahmood Karimi-Hakak and Bill Wolak

PETER R. BARBER/GAZETTE PHOTOGRAPHER

Mahmood Karimi-Hakak stands in front of 703 Union St. in Schenectady on Wednesday. He is seeking approval to open a café there.

SCHENECTADY

A man of dialogue

Iran native eyes venue for conversation, which he sees as key to human survival

BY BETHANY BUMP
Gazette Reporter

Fifteen years ago, Iranian officials raided Mahmood Karimi-Hakak's sold-out production of "A Midsummer Night's Dream" and shut it down.

The Islamic regime in power at the time had been sending censors to observe Karimi-Hakak's take on one of Shakespeare's most popular plays, and they objected to a scene in which an actor made a pushing gesture toward an actress from 10 inches away. Men and women were forbidden from touching on stage, and from a certain angle an audience member might think the actors had touched, the officials told him. Karimi-Hakak increased

**'I think even in
'Smalbany,' we have
enough people willing
to talk about art and
literature and peace.'**

MAHMOOD KARIMI-HAKAK

On his proposed Café International

the distance.

But on the fifth night of sold-out performances, officials raided the show, shouting violent threats and calling the women on stage whores. With hundreds of people in the audi-

ence, Karimi-Hakak urged the raiders to sit down with him on stage and discuss their concerns with the audience. If the audience believed them valid, he would happily shut down, he said.

"I said, 'Look, theater is an art based on dialogue; therefore, stage is the most appropriate place for opposing forces to sit down and have a conversation,'" the Niskayuna resident and Siena College professor recalled 15 years later. "Of course, they did not do it, because they knew if there was a dialogue, they'd have no legs to stand on."

Now, Karimi-Hakak has a new plan to foster dialogue, right here in

See **CAFE**, page A7

Café

Continued from page A1

Schenectady. He's asking the city for approval to open a café at 703 Union St., a two-story building across from Union College, to host film screenings, poetry readings, arts and crafts exhibits and plain old conversation.

Café International would offer coffee, pastries, Persian teas and sweets. With some minimal renovations and city Planning Commission approval later this month, it could open by March, right in time for the Persian New Year.

"I want to gather people under the same roof for tea and conversation," Karimi-Hakak said. "All kinds of people: academics, artists, students, people from all walks of life. As a theater artist, I sincerely believe that the only way to survival as human beings is to have conversations with one another to understand that we can live in this world together and we don't have to think the same way to do it."

Back in Iran, he was accused of "raping the public's innocence." He received anonymous death threats. He didn't take them seriously until one day he came home and hit "play" on his answering machine.

"We'll give you two weeks to leave the country," a voice on the machine said. "If you do not, we'll run over your twin daughters' stroller with a patrol."

A month later, Karimi-Hakak, his wife, Leila, and his 2-year-old daughters, Baran and Shaparak, arrived in New York.

Three years later, Siena College offered him a job as a creative arts

professor and the family bought a home in Niskayuna, where they've lived ever since.

MANY TALENTS

Karimi-Hakak is a professor, poet, filmmaker, Fulbright scholar and man of theater, but above all, he considers himself a man of dialogue. One of the courses he teaches at Siena College is Peacebuilding Through the Arts, an ironic title for a man who was threatened with violence for his art.

"They did not want someone like me, who was able to gather a group of 90 to 100 youths together for six months on that play, a group that was there to learn and communicate and talk and converse; they did not want someone like this to succeed," he said.

Dialogue was much easier in the United States. In 2011, he created and launched the Festival Cinema Invisible at Proctors in Schenectady. The annual weekend festival presents dozens of Middle Eastern films, as well as panel discussions, photo exhibits and performances by Iranian musicians.

He even had his own television show for a while. "Talking to Mahmood" aired on Open Stage Media at Proctors, Schenectady's only public access network, and featured Karimi-Hakak interviewing politicians, intellectuals and creative types from around the world.

He took a short break in September to work on an original play about a female Liberian child soldier's life in the U.S. The play will open at Siena's Beaudoin Theater later this month.

NEW PLACES TO EAT

Although Café International will be less about food and more about conversation, there will be no shortage of food for those who decide to stop in.

His brother-in-law is willing to cater events with food from his new Persian restaurant, Persian Bite, which opened several months ago across from City Hall on Jay Street.

The cafe will be the second eatery planned for the 700 block of Union Street in the past year. A Schenectady couple is planning to open a French restaurant called Chez Nous just two doors down, at 707 Union St. The new spots will extend the popular row of restaurants and bars along lower Union Street another block.

There are many things Karimi-Hakak relishes about his new home in the Capital Region, including the artistic freedom, the community of intellectuals and the top-notch school district his daughters, now 16, attend. But it doesn't stop him from missing his home

in Iran — the friends, the culture, even the stink of standing water in the back alleys of Tehran, he says with a laugh. If he were to return, though, it would mean a one-way cab ride from the airport to prison.

"Some of my friends tell me that this is not the place for a café about dialogue," Karimi-Hakak said. "They say Schenectady does not have this kind of people. But interestingly enough, in my 14 years of living in Schenectady County, I have met so many interesting, articulate, academic people that I am surprised we all call this place 'Smalbany.' I think even in 'Smalbany,' we have enough people willing to talk about art and literature and peace."

Reach Gazette reporter Bethany Bump at 395-3107, bbump@dailygazette.net or @BethanyBump on Twitter.

SCHENECTADY, NY ♦ \$2.00

THE LOCALLY OWNED VOICE OF THE CAPITAL REGION

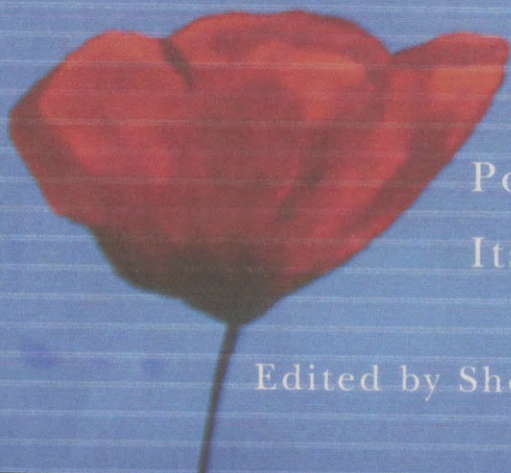
SUNDAY, NOVEMBER 9, 2014

WWW.DAILYGAZETTE.COM

THE DAILY GAZETTE

THE FORBIDDEN

Poems from Iran and
Its Exiles

Edited by Sholeh Wolpé

Criticizing the Veil

IRAJ MIRZA

She's wearing a veil, but still makes your heart melt with a glance;
God forbid that you should see her unveiled.

The city's Sheikh* scorns unveiling
because all his deceits are consummated under the veil.

Since what appears in the Qu'ran doesn't suit him,
he'll dig into the words and interpret them hypocritically.

One should never ask him for a reason
because a wolf will say anything to fool a lamb.†

Somebody posed a riddle, and I couldn't answer it,
but anybody who could is doing me a favor:

104

Aside from Iranians, what other creatures
would choose their mates without seeing them?

Why don't the masses of veiled women
rip the veils off their faces?

A woman's veiled face creates an obstruction to wisdom;
where's the hand of truth that should open this door?

Yes, the veil allows this group of Mufti‡
to rule like bosses over half of our people.

The Sheikh is stealthy like a cat in his piety;
no, the cat learns his tricks from the Sheikh.

*The Persian word *faghih* signifies one of the highest ranking clergy in the religious hierarchy.
†Here Iraj alludes to a famous Persian animal fable entitled "The Wolf and the Sheep."
‡A Mufti is a member of the ruling clergy who issues *fatawas*, or religious verdicts.

If the cat's paw gets a little wet,
he'll shake it wildly till it dries

holding his wet paw away from himself
like the city's Sheikh pretending to avoid impurity.

Anyone who's unaware of such a character flaw would think
the paw's wetness is torturing the cat.

However, when his insatiable eye spies a fish in the pond,
he'd jump headlong into the water up to his tail.

Don't be suspicious of me if I call you "Ms.;"
watch out for the one who calls you "sister."

105

I'm in awe of how well the Sheikh mastered the secrets of hypnotism;
since he can transform a waking person into a sleeper.

Women on the Hajj all run around unveiled;§
tell the Sheikh to attack and wreck that house.

No one can catch the full moon's reflection in water
no matter how hard one tries.

You too should preserve your modesty while allowing your face to shine;
let the deceitful Sheikh remain howling like a dog.

We can't eradicate veils gradually
unless a revolution gives us a hand

§On the Hajj, women who visit Mecca are required not to wear a veil since at that time all fellow pilgrims are considered like brothers and sisters, close relations before whom a woman is not required to be veiled.

by tearing away the night's dark clouds
and illuminating streets and alleys with suns and moons."

Translated by William Wolak and Mahmood Karimi-Hakak

**In Persian the words sun and moon are both feminine nouns and are frequently used as metaphors for a woman's beautiful face.

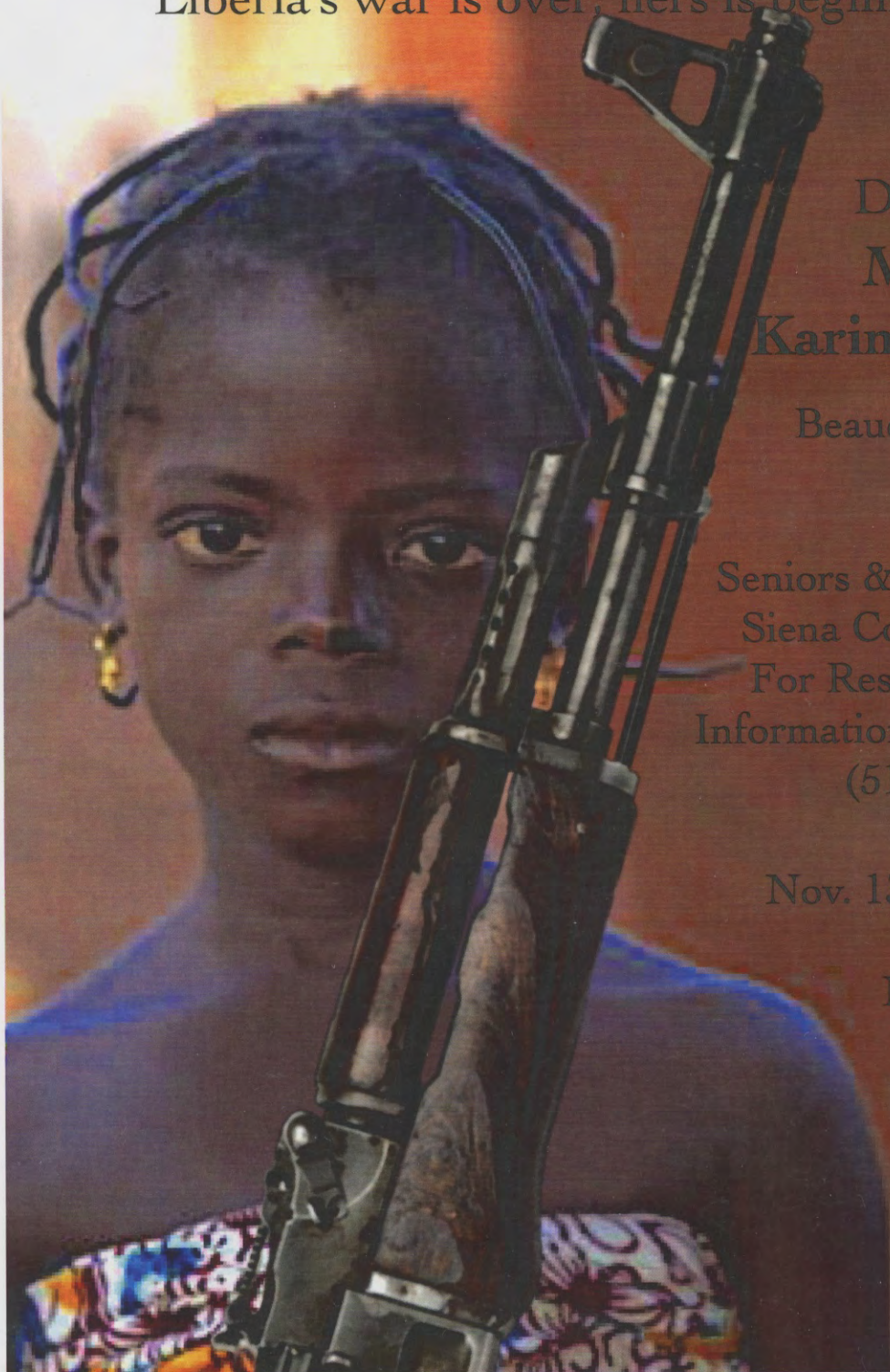
The Siena College Creative Arts Department and Stage III present

Child Soldier

Written by: **J. Thalia Cunningham**

with **Mahmood Karimi-Hakak**

Liberia's war is over; hers is beginning.

Directed by:

**Mahmood
Karimi-Hakak**

Beaudoin Theatre

Foy Hall

Adult \$10

Seniors & Students \$8

Siena Community \$2

For Reservation and
Information Please Call

(518) 783-2527

Nov. 13-15 & 20-22

at 8:00 pm

Nov. 16 & 23

at 2:00 pm

Photos by Michael P. Farrell / Times Union

J. Thalia Cunningham, left, watches a rehearsal for her play "Child Soldier," that addresses civil war in Liberia. Cunningham is an emergency physician and former director of emergency services at Seton Health in Troy. The play opens Thursday at Siena College in Loudonville.

Liberia center stage in production

Play, performed by students opening Thursday, explores violent past, Ebola crisis

By Paul Grondahl

Loudonville

The Siena College student-actors wore African-themed masks, moved in choreographed motions and spoke repetitive, hypnotic phrases in the manner of a chorus in an ancient Greek drama.

But their voices were altered by synthesizers as large video screens showed images from Liberia's bloody civil war — which raged through most of the 1990s until 2003 — and the play's action unfolded in a quick-cut, 360-degree view with overlapping scenes.

For this production, which opens Thursday, audience members will sit on stools in the middle, swiveling from side to side to keep the jarring, whipsawing narrative in focus.

"Child Soldier" was written by J. Thalia Cunningham, an emergency physician and former director of emergency services at Seton Health Services in Troy. She has traveled to 150 countries, including exten-

Mahmood Karimi-Hakak, back, a theater professor at Siena College, directs a rehearsal for "Child Soldier" at the school on Tuesday. The play is entered in the Kennedy Center American College Theater Festival.

sively in Africa. She shifted in recent years from travel writer to playwright.

She canceled a planned research trip to Liberia following the outbreak of the Ebola crisis in Liberia, Sierra Leone and Guinea — the countries hit hardest by the deadly virus.

"I've been revising the play all throughout rehearsals, but I decided to change the ending a few days ago after I went to a fundraising dinner to assist with the Ebola crisis," Cunningham said. Previously, she was rebuffed when she

visited a large Liberian community in Staten Island to try to interview Liberians about the country's violent past and the Ebola crisis.

"They wouldn't talk to me because they don't want to draw attention to themselves," Cunningham said. "There's a lot of anger and pain about the long wars, still, and a lot of stigma surrounding Ebola."

For the commissioned play, which is entered in the Kennedy Center American College Theater Festival, Cunningham

Please see **SOLDIER C3** ►

THE INFORMATION SOURCE SINCE 1856 FOR THE CAPITAL REGION

TIMES UNION

Timesunion.com | Monday, November 10, 2014 | ALBANY, NEW YORK | \$1.00

SOLDIER

▼ CONTINUED FROM C1

collaborated with a long-time friend, Mahmood Karimi-Hakak, the director and a theater professor at the college.

He has managed to overcome two major challenges for this staging: finding students of color to fill the 15-member cast and working with students who had no previous acting experience. Karimi-Hakak did cast two adults who do not attend Siena. They have stage credits and also happen to be African-American.

"Finding enough diversity was difficult, but this whole production is about breaking the rules," said Karimi-Hakak, who is from Iran and understood the play's theme of a corrupt, repressive military regime. "We put the audience in the middle and created all the action around them."

In crafting her drama, Cunningham started with a basic question: "Why would an American audience in 2014 care about the war in Liberia?"

The play includes flashbacks, but much of the action takes place in a contemporary inner-city school and neighborhood that is predominantly African-American. The play's protagonist is a teenager who had been tortured by leaders of rebel militias as a young girl and she, in turn, tortured and brutalized villagers who did not support the rebels.

Michael P. Farrell / Times Union

Siena College student-actors rehearse for "Child Soldier" on Tuesday at the school. Audience members will sit on stools in the middle, with action going on all around them.

If you go

- **What:** "Child Soldier," a play written by J. Thalia Cunningham and directed by Mahmood Karimi-Hakak.
- **When:** 8 p.m. Nov. 13-15, 20-22; 2 p.m. Nov. 16, 23
- **Where:** Beudoin Theater, Foy Hall, Siena College, Loudonville
- **Information:** Adults \$10, seniors and students \$8, Siena community \$2. 783-2527 for reservations and information.

A major theme is bullying that teen girls suffer in school, as well as peer pressure, the drug culture and racism.

"I wanted the play to include material that the students could relate to," Cunningham said.

Karimi-Hakak rein-

forced Cunningham's words with his directorial decisions.

"The staging is built around a cross that represents the Red Cross, which is the first group to respond to crises around the world," the director said. "I also want the audience to think about the isolation of the U.S. and how Americans don't follow international news while wars and crises rage around us."

He added that the audience, in essence, acts as editors of the 360-degree action because they can choose what sections to watch.

"They can choose the version they want simply based on how they swivel on their stool," he said.

The playwright and director said rehearsals have been filled with teachable

moments, with students reading about the troubled history of Liberia and engaging in discussions about the global response to the Ebola epidemic.

In addition, students in the Siena Drama Club, including several cast members, are soliciting donations to assist Ebola patient treatment efforts in Liberia. There will be collection boxes in the lobby for Doctors Without Borders, a group of physicians volunteering on the front lines of the Ebola crisis in Liberia.

It was a true collaboration with playwright and director, who have continued to shape the drama throughout the rehearsals.

"Society is always a character in Thalia's plays," said Karimi-Hakak, who has known Cunning-

ham for the past decade as she emerged as a playwright. "She is engaged in the world."

Added Cunningham, "I couldn't write a romantic comedy if you put a gun to my head. I write about life and-death issues."

The play is graphic in its imagery and its descriptions of the violence carried out at the hands of Liberia's child soldiers, both male and female.

"I'm an emergency physician and I'm not squeamish," she said. "I hope the audience is not either. I'm after the truth. I want the audience to know the grim reality of these wars and the terrible things done to and by, child soldiers."

For Karimi-Hakak, all theater is political.

"What happens on the stage and in the theater is only the beginning," he said. "It's the change that a play can create in one's mind that's important. We want the audience to leave the theater with a new mindset and a greater understanding."

And if audience members wish to drop a cash donation in a Doctors Without Borders collection box to help the victims of the Ebola epidemic in Liberia, all the better.

► pgrondahl@timesunion.com • 518-454-5623 • @PaulGrondahl

The Chronicle

November 11th, 2014

The weekly student newspaper of The College of Saint Rose in Albany, New York
www.strorechronicle.com - @strorechronicle

Volume LXXXIII Issue 13

By CHRIS LOVELL
Web Editor

Siena College will be presenting the premiere of *Child Soldier*, a politically-charged drama by Albany Playwright J Thalia Cunningham, this coming weekend.

Cunningham's newest work is a collaboration with Mahmood Karimi-Hakak, Professor of Creative Arts at Siena College.

J Thalia Cunningham is an Albany-based playwright, as well as an Emergency Physician, who has written a multitude of politically-based pieces that have been performed all over the world.

Mahmood Karimi-Hakak is a playwright, filmmaker and director, originating from Iran, who categorizes himself as a political artist. Behind all of his work has a political message, because he feels that when creating a new work, you should do something that you are interested in, something that excites you.

“These wars are not just fought in countries that we read about or see on the news, they are fought on our soil.”

J Thalia Cunningham

“The job of director is to give life to the written word, and make sure that the flesh and wings are added to the bone structure that the playwright presents to the director” said Karimi-Hakak.

He uses his actors, who are originally cast as an ensemble rather than in specific roles, to bring life to the written word by shaping the part of the character that resides within each of his actors. Only once he and the actors have begun to work together does he cast each actor as a specific character. He feels the measure

of his success as a director, in regards to working with his actors, is whether or not he can help grow the “seed” of the character into a big “tree” that essentially takes over the entire actor.

Child Soldier follows the life of Destiny, a 20-year-old former child soldier from Liberia, as she is plunged into an inner-city high school, with its bullying, gangs, and drug culture. She struggles to navigate this strange new world, striving for an education, while vestiges of her former life continue to haunt her.

Karimi-Hakak said that he thoroughly enjoys working with Cunningham, as he always looks for the opportunity to collaborate with playwrights. “Normally, I work with dead playwrights, because it’s usually much easier to collaborate with them than with live playwrights. They can’t come out and say, ‘you cut my line.’ But this time I had the fortune of working with a friend. We could converse, we could feed one another.”

Cunningham feels that this collaboration with Karimi-Hakak is a unique experience, not only because she has been part of the production essentially from the very beginning, but also because Karimi-Hakak is unique in his vision and creativity.

“The beauty of theatre is its ability to teach something about ourselves and the world around us, which is probably why I’ve never yet written a romantic comedy. I like these thorny social issues, because they do teach us,” said Cunningham.

In most of Cunningham’s work, she incorporates many theatrical devices, including puppets, drums and videos. In regards to her previous productions, Cunningham feels that other directors sometimes shy away from or even prefer not to use some of the theatrical devices that she has written into the production. On the other hand, while working with Karimi-Hakak, he seems to embrace the theatrical devices

resa B
acy Orr

\$21.1

Child Soldier to Premiere at Siena College

that Cunningham included in the script.

According to Cunningham, she believes that the writing and acting process are very similar, as they are both very interactive. "I write best when I'm in a situation where it is like the characters are there talking and I am just taking down dictation."

Cunningham finds that the beauty of theatre comes from the ability to take something that an audience may know about, and asking them to look at differently. She decided to write about a female child soldier because she felt that there was quite a bit that had already been written about the Lost Boys of Sudan, and she wanted to bring focus to a slightly different topic. When considering how she might take something people may have already known about and shift their focus slightly, she found the idea of a female child soldier intriguing.

To Karimi-Hakak, theatre is not what happens on the stage; rather, it is what occurs in the minds of the audience as they leave the theatre.

"I'm hoping that a little thing, a little snap will happen in their heads. I don't care if they think it was a good show. If that happens, they'll say 'that was a good show, now let's go rest.' I want them to think and I want the play to make them say 'damn, it doesn't let me rest.' Because then it will make them think about gun control, about Newtown, about the rate of murder. Because this is just a capsule of what goes on in society."

Previous works by Cunningham have been set in West Africa, or have dealt with military violence. "I love the way the West African mindset seems to make sense out of all the chaos," said Cunningham.

When creating *Destiny*, Cunningham was looking to create a character who could use some of the toughness that she had gained from being a child soldier in a positive way to help her with

some of the unspeakable horrors that she encounters in an inner city high school.

"She is still a soldier and she is still fighting, and this is a battlefield. And these wars are not just fought in countries that we read about or see on the news, they are fought on our soil in much more frightening ways that would never occur in other countries," said Cunningham.

"The beauty of theatre is its ability to teach something about ourselves and the world around us."

J Thalia Cunningham

Because *Child Soldier* is a Siena College production, Karimi-Hakak always looks for opportunities to collaborate with the Siena community, including alumni. Siena graduate Sean Baldwin had heard that Karimi-Hakak was looking to work on a piece about child soldiers.

"It had happened that I had recently taken a course on child soldiers, child laborers, and child sex workers, and so I went to speak to him to suggest a book that he could take a look at," Baldwin said. After meeting with Karimi-Hakak, Baldwin joined the production team as the Dramaturge and Assistant Director.

Baldwin has enjoyed having the ability to work with Karimi-Hakak. "In my experience, [Karimi-Hakak] has gotten cast members to dig deeper and reach further down into themselves than any other director I have worked with in the past. Additionally, his designs for set, sound and lighting are highly stylized and unique."

Karimi-Hakak's intensive directing stands out not only to his production staff, but to his actors as well. Siena senior Andrew Vroman said one of the reasons

he was interested in being part of *Child Soldier* was because he enjoyed being around Karimi-Hakak's thought process. Vroman also mentioned that Karimi-Hakak's methods are sometimes unconventional, which makes Karimi-Hakak incredibly invested in his work.

There is a feeling of abstract thought behind *Child Soldier*, and most of that comes from the varied definitions of what a child soldier is. The face of the play is a literal child soldier from Liberia, but Cunningham and Karimi-Hakak are looking to broaden the definition for the audience.

Karimi-Hakak believes that many people fit into the definition of a 'child soldier.' "A child soldier is a whole bunch of 18-year-olds who go to Iraq and get killed. They are children, they are 18 years old, and their lives are destroyed after. To me, a child soldier is a tool used by politicians to strengthen their own power, a tool used by rich people to fill their own pockets. A tool used by a variety of governments to oppress their own people. A child soldier is not only a phenomenon limited to West Africa, or Liberia, or the rebels, it happens in America."

"I hope that this play makes the people think," said Karimi-Hakak.

Performance times are 8 p.m. on November 13, 14, 15, 20, 21 and 22, and 2 p.m. on November 16 and 23. The performance is being held in the Beaudoin Theater at Siena College, Loudonville, New York.

**THOSE WHO STOOD UP FOR TOLERANCE
DIEJENIGEN DIE FÜR TOLERANZ STANDEN**

· 10 GHAZALS OF HAFEZ
TRANSLATED INTO ENGLISH AND GERMAN

English Translations
Mahmood Karimi-Hakak and Bill Wolak
German Translations
Silvia Kofler

The Feral Press
P. O. Box 358
Oyster Bay, New York 11771
222.pp-pub.com
2014

Festival Cinema Invisible

Film Series

December 18, 2014
7:00 pm GE Theatre
at PROCTORS
\$10.00

- Discussion and screening of two short films from Iran
- live music by Korisoron
- Photo exhibit by Bill Wolak
- Persian Tea & Sweets

cinemainvisible.org
proctors.org

FESTIVAL CINEMA INVISIBLE

Access to interesting foreign films has benefited mightily from streaming and the Internet, but it's still not the same as experiencing a movie on the big screen. Tonight at the GE Theatre at Proctors, Festival Cinema Invisible will present "rarely screened international films with live music, international food and visual art."

Tonight's program will feature two Iranian films, Hossein Shaeri's *VideoTape* and Arman Khansarian's *Dead End*. The evening will begin with music by local acoustic duo KoriSoron. There will also be a discussion with FCI president Mahmood Karimi-Hakak, and a photo exhibit of works by Bill Wolack. Persian-style tea and sweets will be served.

Festival Cinema Invisible will be held tonight (Thursday, Dec. 18) at 7 PM in the GE Theatre at Proctors (432 State St., Schenectady). Admission is \$10. For tickets and info, call the box office at 346-6204.

2014 | DEC. 18-24 | METROLAND

Debut Theatrical play of Aref-Nameh, presented by PlantLinguae

عارف نامہ

ایچ میرزا، عارف قزوینی، شاعر، شکرین قلم، فریدین شمسین قزوینی

Cubberley Theater
Saturday May 2nd, 2015

4000 Middlefield Road, Palo Alto, CA 94303

For Ticket please visit:
www.arenamoh.brownpapertickets.com
Contact: (831) 234-0121 \$35

برای خرید بلیٹوں عارف نامہ آفر ایچ میرزا بروی محمدی آئی،

پہ ہمسرا ہر مشن ویاسیخ یا ڈاکٹر محمود کریسی حکاک
ماہانہ و فریٹ کتابت شعرا و شاعرانہ و فریٹ کتابت شعرا و شاعرانہ و فریٹ کتابت شعرا و شاعرانہ

Reception at 6:30 | Doors open at 7:30, program starts at 8:00

SCHENECTADY

Eatery rising from the ashes

Family helps to get Persian Bite back in business

BY BETHANY BUMP
Gazette Reporter

More than half of all new restaurants don't make it past the first year, but the Davaryzands had almost made it.

They were 10 months in when a huge, deadly fire ripped through two buildings next door to their new downtown Schenectady restaurant, Persian Bite. It wasn't bad food or poor customer service that did them in. It wasn't even fire damage. It was water.

"It was fabulous, those 10 months," said Reza Davaryzand, who owned the family business with his brother, Rasoul. "We just had been happy. It was a small place, but we had such good customers, a lot of them who were excited to try something new."

The water that was used to extinguish the massive Jay Street blaze in early March left the restaurant in shambles, but with the help of extended family the Davaryzands will be able to reopen their restaurant in a nearby location this summer.

"It was like a flood had been through," recalled Davaryzand, who was the last in his family to make the move to America.

His sister made the move in the early 2000s with her husband and kids and landed in a suburb of Schenectady. His brother arrived in 2005. Later his dad showed up. And finally, after finishing cooking school in England and earning a business degree, Davaryzand was the last of his family to make the jump from Iran to the small city in upstate New York.

There was plenty of culture in Schenectady, and after a few years in the city the family realized it was experiencing some revitalization. So the brothers decided to open the Persian restaurant, and their brother-in-law, Mahmood Karimi-Hakak, decided to open a cafe that

PETER R. BARBER/GAZETTE PHOTOGRAPHER

From left, Reza Davaryzand, Mahmood Karimi-Hakak, Leila Davaryzand and Rasoul Davaryzand stand Thursday in what will be the main dining area of their restaurant, Persian Bite, at 703 Union St. in Schenectady.

would host film screenings, poetry readings, arts and crafts exhibits, and — most importantly — conversation.

Karimi-Hakak, a filmmaker and professor at Siena College, was still working out plans for his cafe at 703 Union St. when the fire tore through Jay Street. After the restaurant had been displaced a few months, it became obvious what to do, he said.

"I figured I can give them this space," he said. "That's more urgent than my cafe. I can get another space in the future for my cafe. This was more important. I have another job. I have other things I can do. But these guys needed a restaurant. It's family helping family."

Persian Bite will reopen this summer in the two-story building near Park Place and Lafayette Street, smack dab between Union College and a row of restaurants on lower Union Street. The brothers received \$5,000 each from a fundraiser held in April by the Downtown Schenectady Improvement Corp. The effort raised more than \$51,000 in donations to help businesses affected by the fire.

But relocating is going to cost much more than \$10,000, Davaryzand admitted. The new space is bigger than the old spot on Jay Street, but it needs some renovations. To save money, the family is doing

the work themselves.

"There was no ceiling, no floor," Davaryzand said. "We just managed to put in all the Sheetrock. I never did any of this stuff in my life; I'm a chef and a business guy. But the family is helping."

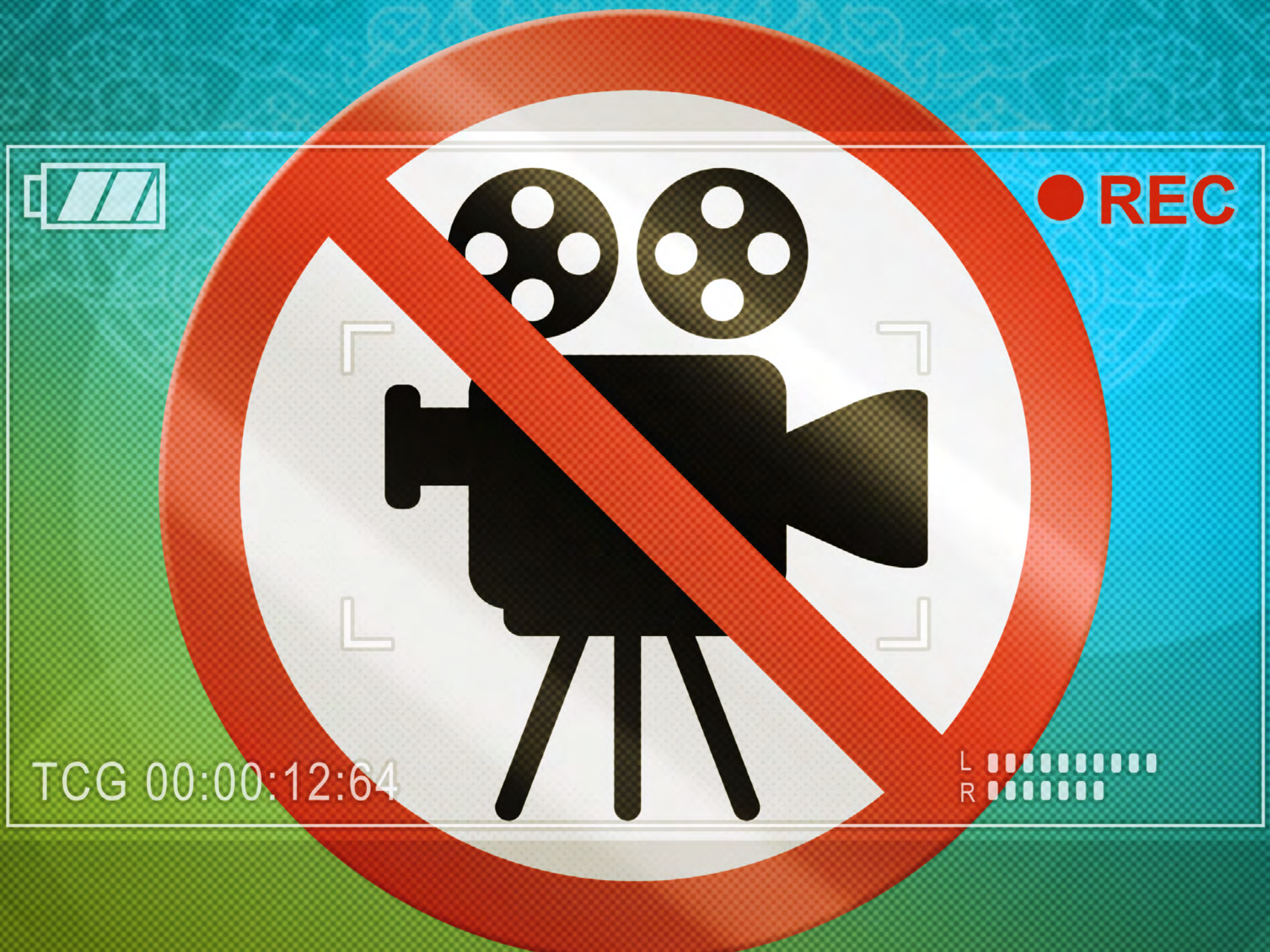
Renovations are on track to wrap up late next month, so the family is hoping for a late July reopening.

And Karimi-Hakak, who had already scheduled a poetry event for his since-postponed cafe, rescheduled the event to July 9 in his own backyard at 2174 Appletree Lane in Niskayuna. The event, *Kissing Moonlight*, will feature the love poems of Hafez — performed in both Persian and English — and the music of sitarist Srinivas Reddy. All are welcome.

He's looking for a new space for his dream cafe, a place where people can come together over dialogue and conversation, and he's sure of one thing.

"I really would like to have it in downtown Schenectady," he said. "I come from Iran, which is a country with a lot of culture, and Schenectady to me seems to have that potential for being a cultural center."

Reach Gazette reporter Bethany Bump at 395-3107, bbump@dailygazette.net or @BethanyBump on Twitter.

The 4th Festival Cinema Invisible

Celebrates "Nowruz",
The Persian New Year

The Invisible Cinema of Persian
Speaking Countries & Communities

March 20 - 22, 2015
GE Theatre @ PROCTORS

CinemaInvisible.Org | Proctors.Org/Events/FCI

For tickets and Information visit
www.cinemainvisible.org
or
www.proctors.org/events/FCI
or Call 518-346-6208

Bill Wolak | Mahmood Karimi-Hakak | Srinivas Reddy

Kissing Moonlight

The Persian Love Poetry of Hafez set to Ragas on Sitar

SALEM: Kissing Moonlight: Hafez and the Path of Ecstasy, 2 to 4 p.m., Salem Athenaeum, 337 Essex St. Poets Bill Wolak and Mahmood Karimi-Hakak and sitarist Srinivas Reddy will perform a unique combination of Persian love poetry and Hindustani ragas that will feature the ghazals of Hafez performed in both Persian and English. Free. www.salemathenaeum.net.

<i>July 5, 2015</i>	<i>Sunday</i>	<i>Omega Institute</i>	<i>Rhinebeck</i>
<i>July 8, 2015</i>	<i>Wednesday</i>	<i>Brooklyn Raga Massive</i>	<i>Brooklyn</i>
<i>July 9, 2015</i>	<i>Thursday</i>	<i>Cafe Dialogue</i>	<i>Schenectady</i>
<i>July 10, 2015</i>	<i>Friday</i>	<i>Grolier Books</i>	<i>Cambridge</i>
<i>July 11, 2015</i>	<i>Saturday</i>	<i>Salem Athenaeum</i>	<i>Salem</i>
<i>July 12, 2015</i>	<i>Sunday</i>	<i>Eyes of the World</i>	<i>Providence</i>
<i>July 14, 2015</i>	<i>Tuesday</i>	<i>The LilyPad w/ Bangalore</i>	<i>Cambridge</i>
<i>July 15, 2015</i>	<i>Wednesday</i>	<i>Brown University w/ CG</i>	<i>Providence</i>

More Information: sitarsrini@gmail.com | williamwolak@netzero.com

Golden Thread Productions

ReOrient

Theatre Festival & Forum Exploring the Middle East

About the ReOrient Festival & Forum

The ReOrient Festival of Short Plays was inaugurated in 1999 to present alternative perspectives of the Middle East and to showcase the multiplicity of stories, voices and styles from the region and has since become Golden Thread's most recognized and celebrated program. This ambitious festival, now presented biennially, turns San Francisco into a mecca for innovative, spirited, and thought-provoking theatre from and about the Middle East.

ReOrient has served as a springboard for the careers of top Middle Eastern-American playwrights such as Yussef El Guindi and Betty Shamieh, and has introduced Bay Area audiences to significant and rarely-produced dramatic works from the Middle East by authors such as Sadegh Hedayat, Fatma Gallaire, and Tawfiq Al-Hakim. Alongside Middle Eastern voices, ReOrient also features the work of non-Middle Eastern playwrights, and has included premieres by distinguished American playwrights such as Naomi Wallace, Eric Ehn, and Israel Horovitz.

Since 2009, in celebration of the tenth anniversary of the festival, Golden Thread has organized the ReOrient Forum, a weekend-long convening in San Francisco aimed at expanding the dialogue on theatre, the Middle East, and current hot topics that illuminate the region's relationship with the US.

Sep 10-Oct 4 2015 at Z Below and Z Space

Saturday, October 3, 3:30pm-4:45pm

Divided Stages: 50 Years of Performing Iran in the U.S.

Sponsor: Diaspora Arts Connection

Chair: Babak Rahimi (University of California, San Diego) Panelists: Mahmood Karimi-Hakak (Professor, Creative Arts, Sienna College, Albany, NY), Aida Keikhaei (Actor, Tehran and Toronto), Nahal Navidar (Playwright, Los Angeles), Bella Warda (Actor and Director, Darvag, Berkeley), Mohammad Yaghoubi (Playwright and Director, Tehran and Toronto), Torange Yeghiazarian (Playwright and Director, Golden Thread Productions, San Francisco)

Iranian theatre artists have been active outside Iran since the 1960s. Responding to revolutions, coups, and various forms of political pressure, they have created performances that reflect an evolving national identity outside Iran's geographic borders. What is the impetus for creating "Iranian theatre" outside Iran and how has the process changed through the decades? Four generations of Iranian theatre directors and playwrights will discuss their hopes and challenges in producing plays from and about Iran on North American stages.

WELCOME TO REORIENT 2015!

In the three years since ReOrient 2012, Golden Thread has experienced tremendous growth and widespread recognition. We were honored by American Theatre Wing, the producers of the Tony Awards, for our important work in the national theatre scene, and were featured in ABC 7's Profiles of Excellence for our work in the local community. And just a few months ago, the world premiere of *Isfahan Blues* broke all Golden Thread box office records with a sold-out run. We are now half-way through implementing a very ambitious strategic plan. The strategic initiatives that were built in response to our community's feedback (Artistic Home, Robust Audiences, Deeper Dialogues) are being carefully implemented. We have enhanced our capacity, significantly grown our staff, continue to develop philanthropy in our community, and are building the careers of artists who will significantly impact the future of American theatre.

ReOrient is the centerpiece of Golden Thread's programs; other program elements build around it or emanate from it. The short play format allows us to discover and introduce many new voices at once. ReOrient writers are invited to submit full-length plays to our annual New Threads reading series, or to the Middle East America National New Plays Initiative (a Lark, Silk Road Rising & Golden Thread program). The reverse also happens where playwrights from those development programs receive their first Golden Thread production as part of the ReOrient. Newcomers this year include Hassan Abdulrazzak, Emma Goldman-Sherman, Ken Kaissar, Hannah Khalil, and Nahal Navidar. I am excited to see how these amazing writers will continue to be a part of our family.

The short play format also gives Golden Thread favorites a space to experiment. ReOrient loyalists will notice the return of Yussef El Guindi, Silva Semerciyan, Mona Mansour, and Tala Manassah. Mona and Tala are back with the same two characters from ReOrient 2012's *The Letter*, further examining the Palestinian experience. Yussef ponders the destruction of ancient archeological sites with his signature mix of the personal and the political. Silva returns with another acerbic social commentary, this time on the predicament of human trafficking in Europe. *Turning Tricks* is not about the Middle East, but it fits into the ReOrient as we are committed to providing opportunities for artists of Middle Eastern heritage to tackle any topic. We are also committed to providing space for artists who are not of Middle Eastern heritage, like Emma, to engage with the region meaningfully.

ReOrient Forum continues to serve as a rare opportunity to deeply explore some of the pressing topics of our time. The always inspiring Sunaina Maira will kick off this two-day convening with a talk on Youth, Activism, and the Arts (10/3). Artists, activists and scholars from around the world will gather to tackle a wide range of topics from the future of "hyphenated" theatre with a roundtable featuring Bay Area theatre leaders, to universal questions such as "Roots, Resistance & Reconciliation," in a panel featuring nationally-recognized artists such as Philip Kan Gotanda and Claudia Bernardi. Those who saw *Dear Armen* last year will recognize Canadian artists Lee Boudakian and Kamee Abrahamian, the co-chairs of the "Orientations" panel (10/3). We are honored to host an unprecedented gathering of Palestinian playwrights at the "Home/Exile" panel (10/4) who will discuss their work and share excerpts of their plays; the brand new "Inside/Outside" anthology will be available for purchase and signing. The Forum is another opportunity for you to meet many of the Festival artists, who are featured in these panels, and will also be in the audience to take part in these important conversations.

ReOrient is a major celebration of Golden Thread's multifaceted offerings and diverse community. I'm thrilled to present our school touring ensemble Golden Thread Fairytale Players, who will delight family audiences with their dynamic and colorful performance of Middle Eastern fables (10/4). And what a pleasure to welcome back opera-singer Saousan Jarjour to share her exploration of Arabic folk music at ReOrient (10/3). Saousan's performance at the "What do the Women Say?" in March was so impressive that I just had to invite her back.

Golden Thread's success and longevity—we will be celebrating our 20th anniversary next year—is a direct result of the hard work of many individuals and organizations that support our mission and believe in our vision. I believe you are one of them. Thank you for being here, please come back and join us for another ReOrient offering this year, but, most importantly, enjoy the show!

Torange Yeghiazarian
Founding Artistic Director

JOIN THE CONVERSATION!

#ReOrient 2015

goldenthread.org

Golden Thread

@GoldenThread

GTPTheatre

ERROR: File not found.
OFFENDING COMMAND: image

Festival Cinema Invisible
Presents

"Pathways to Iran"

film series

"Pathways to Iran" film series explores
Persian culture through film and dialogue.

Sunday, 9/13/15 At Proctors GE Theatre
Food Stories - Uncommon Recipes, Common Humanity

- Screening: "Five Pieces on Iranian Dishes" (documentary) and "A Perfect Dinner" (short)
- Panel discussion on Food and Iranian Culture
- Recipe demonstration of traditional Iranian dishes (with tasting)
- Tickets: \$10 - film, tasting and Persian style tea included.
- Tickets available at Proctors box office or online at www.Proctors.org

PROCTORS GE Theater, 432 State St, Schenectady, NY

For more information:

www.cinemainvisible.com

www.facebook.com/FestivalCinemaInvisible

The Harpur College Dean's Office and the Department of Romance Languages at Binghamton University present

Crossroads

The Fifth Binghamton International Poetry Festival

October 15, 3 – 7 p.m.
The Atrium at the
Binghamton University
Downtown Center

Featuring:
Peter Fulton
Mahmood Karim-Hakak
Mario Moroni
Emily Skillings
Yvan Tetelbom
Joe Weil / Emily Vogel

Funding is provided, in part, by: The Office of the Vice President for Research, and the Convocation Committee at Binghamton University.

BINGHAMTON
UNIVERSITY
STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

Harpur College
of Arts and Sciences

Festival Cinema Invisible
Presents

"Pathways to Iran"

film series

"Pathways to Iran" film series explores
Persian culture through film and dialogue.

Sunday, 11/22/15 At Proctors GE Theatre
Silenced Sounds - Muted Voices

- Screening: 2 music documentaries Sedaye Dovom "Back Vocal" and Saze Mokhalef "Off-Beat"
- Live performance of international acoustic music by Kori Soron
- Panel discussion on Music and Iranian Culture
- Tickets: \$10 - Persian style tea and sweets included.
- Tickets available at Proctors box office or online at www.Proctors.org

PROCTORS GE Theater, 432 State St, Schenectady, NY

For more information:

www.cinemainvisible.com

www.facebook.com/FestivalCinemaInvisible

A Palestinian-Israeli Dialogue

A Documentary Film Produced & Directed by

Mahmood Karimi-Hakak

Palestinian and Israeli theater artists speak of The Wall that separates them and impacts their creativity and daily life.

Can this Wall be made transparent to see the Other Side?

Presented by The Peace Cafè at

BusBoys and Poets

Saturday, December 3

5pm to 7pm

2021 14th St NW (14th and V Streets) Washington, DC

For information and direction please call (202) 387-7638

There will be Q & A with director following the screening

Resolution

CITY OF SCHENECTADY, NEW YORK

City Council

COUNCIL MEMBER **FERRARI / KING / KOSIUR / MOOTOOVEREN** offered the following:
PERAZZO / PORTERFIELD / RIGGI

A Resolution Recognizing the Festival Cinema Invisible of Persian Speaking Countries and Communities

WHEREAS, March 20th marks the celebration of the Spring Equinox and the Persian New Year, known as Nowruz; and

WHEREAS, Persian-speaking communities such as those who have emigrated from Iran, Afghanistan, Tajikistan, Uzbekistan, Turkmenistan, Pakistan, Northern India, celebrate this cultural New Year through unique rituals that include poetry, music, gifts, celebrating the prior year's achievements and expressing the hopes and dreams of the year to come; and

WHEREAS, the GE Theatre at Proctor's will host the 4th Annual Festival Cinema Invisible from March 20th-22nd, celebrating the invisible cinema of Persian speaking countries and communities through the study of the conditions, circumstances, and milieu of its featured films and filmmakers; and

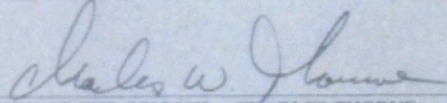
WHEREAS, this event is not a traditional film festival in that it also seeks to engage the community through enriching panels and workshops wherein filmmakers, social scientists, academics, and critics may review the origins and causes of prejudice; and

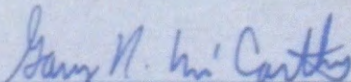
WHEREAS, a unique event in Upstate New York, the 2015 Festival Cinema Invisible will screen over 20 Persian-language films in all genres, with two having their World Premier here in Schenectady and five others having their American Premier:

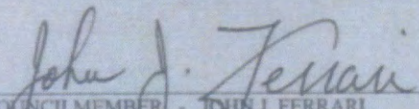
NOW, THEREFORE BE IT

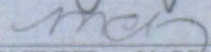
RESOLVED, that the Mayor, Gary R. McCarthy, and City Council do hereby pause in their deliberations to recognize the forthcoming 2015 Festival Cinema Invisible, and thank those who have put so much hard work into this event.

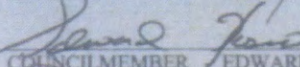
DATED: March 9, 2015

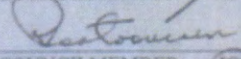

CLERK OF THE COUNCIL - CHARLES THORNE

MAYOR - GARY R. MCCARTHY

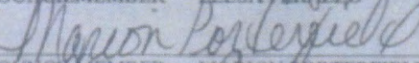

COUNCILMEMBER - JOHN J. FERRARI

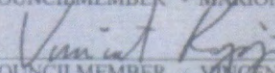

COUNCILMEMBER - MARGARET C. KING

COUNCILMEMBER - EDWARD KOSIUR

COUNCILMEMBER - JOHN MOOTOOVEREN

COUNCILMEMBER - LEESA PERAZZO

COUNCILMEMBER - MARION PORTERFIELD

COUNCILMEMBER - VINCENT RIGGI

A Note From the President

Every day the news reminds us that the universe we inhabit is an extremely dangerous place. People of various cultures, religions, and nationalities live in serious conflicts and under constant fears and threats. The politicians have not been able to bring about a lasting peace to our world, and academics have proven less than able to bridge the divide of such conflicts. It is now time for the artists, perhaps, to encourage collaborations, dialogues, and negotiation.

As Iranian-American artists and educators, we believe in making use of the persuasive power of arts to communicate shared principles of love and compassion in building bridges of understanding, tolerance, and reconciliation. With this in mind, Festival Cinema Invisible (FCI) was founded following the Iranian Green Movement and the Arab Spring in 2011.

FCI is a not-for-profit organization committed to facilitating a medium for Middle Eastern artists and filmmakers to share their creative works with their American colleagues, while introducing international community to the art and culture of a region they are less likely to be familiar with.

Stressing the human similarities and cultural congruencies, FCI aims to offer an environment conducive to understanding of "the self" and "the other," as well as a shared personal and cultural experience. Therefore, we hope to make a contribution, however minimal, to understanding, appreciation, and acceptance among people that may otherwise be conflicted. FCI aspires to introduce film, video, music, and art that, in spite of high artistic and technical quality, have been deprived of public exhibition in their country of production.

It is certain that such ambition may not be realized without your assistance and collaboration. To that end, we are thankful to Proctors' support in providing the opportunity to reach you, our audience. We are also grateful to you for your enthusiasm and encouragement in fostering this much needed artistic dialogue. We hope that with your help FCI will grow to become a major platform for the artistic and intellectual exchange.

Thankfully yours,
Mahmood Karimi Hakak
President and Artistic Director
Festival Cinema Invisible
President@CinemaInvisible.Org

Festival Cinema Invisible *Presents* "Pathways to Iran" film series

"Pathways to Iran" film series explores Persian culture through film and dialogue.

Sunday, 11/22/15 At Proctors GE Theatre
Silenced Sounds - Muted Voices

- Screening: 2 music documentaries Sedaye Dovom "Back Vocal" and Saze Mokhalef "Off-Beat"
- Live performance of international acoustic music by Kori Soron
- Panel discussion on Music and Iranian Culture
- Tickets: \$10 - Persian style tea and sweets included.
- Tickets available at Proctors box office or online at www.Proctors.org

PROCTORS GE Theater, 432 State St, Schenectady, NY

For more information:
www.cinemainvisible.com
www.facebook.com/FestivalCinemaInvisible

Festival Cinema Invisible Presents

"Pathways to Iran"

film series

"Pathways to Iran" film series explores Persian culture through film and dialogue.

Sunday, January 17th, 2016

4:00PM

At Proctors GE Theatre

- REGIONAL PREMIER! "Profession: Documentarist" - Independent Iranian female film makers discuss their professional and private lives in a multi-part documentary film.
- Panel discussion on Women, Art and Iranian Culture
- Tickets: \$10 - film, tasting and Persian style tea included.
- Tickets available at Proctors box office or online at www.Proctors.org
- Special thanks to The Kingdom Distribution (France) for allowing us to screen this film

PROCTORS GE Theater,
432 State St, Schenectady, NY

For more information:

www.cinemainvisible.com

www.facebook.com/FestivalCinemaInvisible

The 5th Festival Cinema Invisible

#FCI15

پنجمین جشنواره
سینمای پنهان

The Invisible Cinema of Persian
Speaking Communities & Beyond

April 1 - 3, 2016

GE Theatre PROCTORS

CinemaInvisible.Org | Proctors.Org/Events/FCI

For tickets and Information visit
www.cinmainvisible.org or
www.proctors.org/events/FCI
or call: (518) 346-6204

Elsinore Conference 2016

Shakespeare – The Next 400 Year 22-24 April, 2016

Kronborg Castle, Helsingør, Denmark

During his lifetime William Shakespeare was already being hailed as the greatest writer of his day, and the intervening 400 years have only increased his reputation. No other literary figure has affected world culture so profoundly, or has had such a widespread influence on other thinkers and artists. William Shakespeare is the most universally recognised, culturally iconic figure in the world. But why?

For three days in April 2016, on the 400th anniversary of his death, actors and academics, scholars and writers, historians, comic artists, game designers and film makers will be coming together from all over the world, meeting at Elsinore – 'Hamlet's castle' – to discuss and debate the legacy, and the future, of Shakespeare's work.

This conference/festival will explore two great questions: why, after 400 years, do we continue to read, study, perform, and enjoy the work of this playwright and poet, and how, in the next 400 years, will we continue to do so? Will we present Shakespeare in new ways? Will we use new technologies? New media? Will Shakespeare become a basis for further new works which use him as a launch pad, or even as raw material, or will we go back to the simplicity of his words themselves?

This historic conference truly is a once-in-a-lifetime opportunity, offering a chance to be part of a worldwide commemoration of the death of the writer who, ironically, more than any other, deserves the title of immortal. Participants and contributors from every corner of the globe have already signed up.

Confirmed keynote speakers include:

An experienced director in both film and theatre, Professor Karimi-Hakak has directed over sixty productions in Iran, Europe, and America. His Iranian production of Shakespeare's *A Midsummer Nights Dream* was raided and closed down by the Iranian authorities forcing him to immigrate to the United States, where he is now Professor of Creative Arts at Siena College in New York State. A recipient of four artistic and scholarly awards, Karimi-Hakak has authored seven plays, two volumes of poetry and several translations into Persian or from Persian into English as well as numerous essays and articles in both languages. He is the Founder and President of *Festival Cinema Invisible* dedicated to presentation of the works of Middle Eastern artists and filmmakers who may not have access to other mediums.

ELSINORE
CONFERENCE
2016

Shakespeare

the next 400 years

22-24 APRIL 2016
KRONBORG CASTLE,
HELSINGØR DENMARK

THE DAILY GAZETTE

SCHENECTADY, NY ♦ \$1.00

THE LOCALLY OWNED VOICE OF THE CAPITAL REGION

THURSDAY, MAY 12, 2016

WWW.DAILYGAZETTE.COM

LOCAL

SCHENECTADY

The former Copper Keg at 848 Eastern Ave. in Schenectady is seen on Wednesday.

PETER R. BARBER/
GAZETTE
PHOTOGRAPHER

Former Copper Keg eyed as cafe/art space

Metroplex providing \$12K grant; new owner plans to invest \$100K

BY **HALEY VICCARO**
Gazette Reporter

The former Copper Keg building on Eastern Avenue will be renovated and reopened as a cafe with art exhibit space.

The building at 848 Eastern Ave. will be sold to Dr. Mahmood Karimi Hakak, who plans to invest \$100,000 into the building and open it as Cafe Dialogue, according to the Schenectady County Metroplex Development Authority.

"We want this building, once it is renovated, to be a place where working artists, educators and the community can share personal and cultural experiences," Karimi Hakak said. "We want to create a place that

will bring visitors to Eastern Avenue and help with the continued revitalization of this important corridor."

Metroplex approved a \$12,000 grant to the Capital Region Land Bank to help pay for the removal of asbestos in the building during a meeting Wednesday evening. Metroplex will also provide a \$20,000 facade grant for the project.

Work is expected to start in June and the building completed by the end of the year, Metroplex Chairman Ray Gillen said.

The Land Bank is selling the building to Karimi Hakak for \$15,500, according to a news release from Metroplex.

See **CAFE**, page C2

Cafe

Continued from page C1

Karimi Hakak, of Niskayuna, redeveloped a building at 703 Union St. that now houses Persian Bite restaurant. He owns several properties in Schenectady County and is a professor at Siena College in Latham.

"We look forward to working with Dr. Karimi Hakak to renovate 848 Eastern Avenue," Land Bank Chairman Richard Ruzzo said. "This exciting project continues our efforts to revitalize and restore the economic vibrancy to the Eastern Avenue neighborhood."

A house nearby at 854 Eastern will have asbestos removed to allow for the building to be renovated in the future. Renovations are planned for 762 and 764 Eastern, according to Metroplex.

Eastern Avenue has been the target of several demolitions of blighted buildings. The Land Bank plans to also demolish 858 Eastern; 909

'This exciting project continues our efforts to revitalize and restore the economic vibrancy to the Eastern Avenue neighborhood.'

RICHARD RUZZO

Land Bank chairman

Wendell Ave.; 4 Elmer Ave.; 101, 123 and 129 Prospect St.; 114 Porter St.; and 105 and 108 DeGraff St.

Several buildings on Eastern have been renovated recently, including the Arket Electric building at 827-831 Eastern, the former St. Mary's Church at 828 Eastern and the former Ras Furniture store at 823 Eastern.

Reach Gazette reporter
Haley Viccaro at 395-3114,
hviccaro@dailygazette.net or
@HRViccaro on Twitter.

کانون دوستداران فرهنگ ایران

Iranian Cultural Association - در واشنگتن دی سی

برنامه دوشنبه ۲۴ ماه اکتبر ۲۰۱۶

موضوع: جوانان هنرمند ایران در دگردیسی و تحولات اجتماعی

سخنران: محمود کریمی حکاک

محمود کریمی حکاک، نویسنده، نمایشنامه نویس، مترجم و بازیگر فیلم و تئاتر میباشد. او بیش از ۶۰ فیلم و نمایش در آمریکا بروی صحنه برده و جوایز بسیاری گرفته است

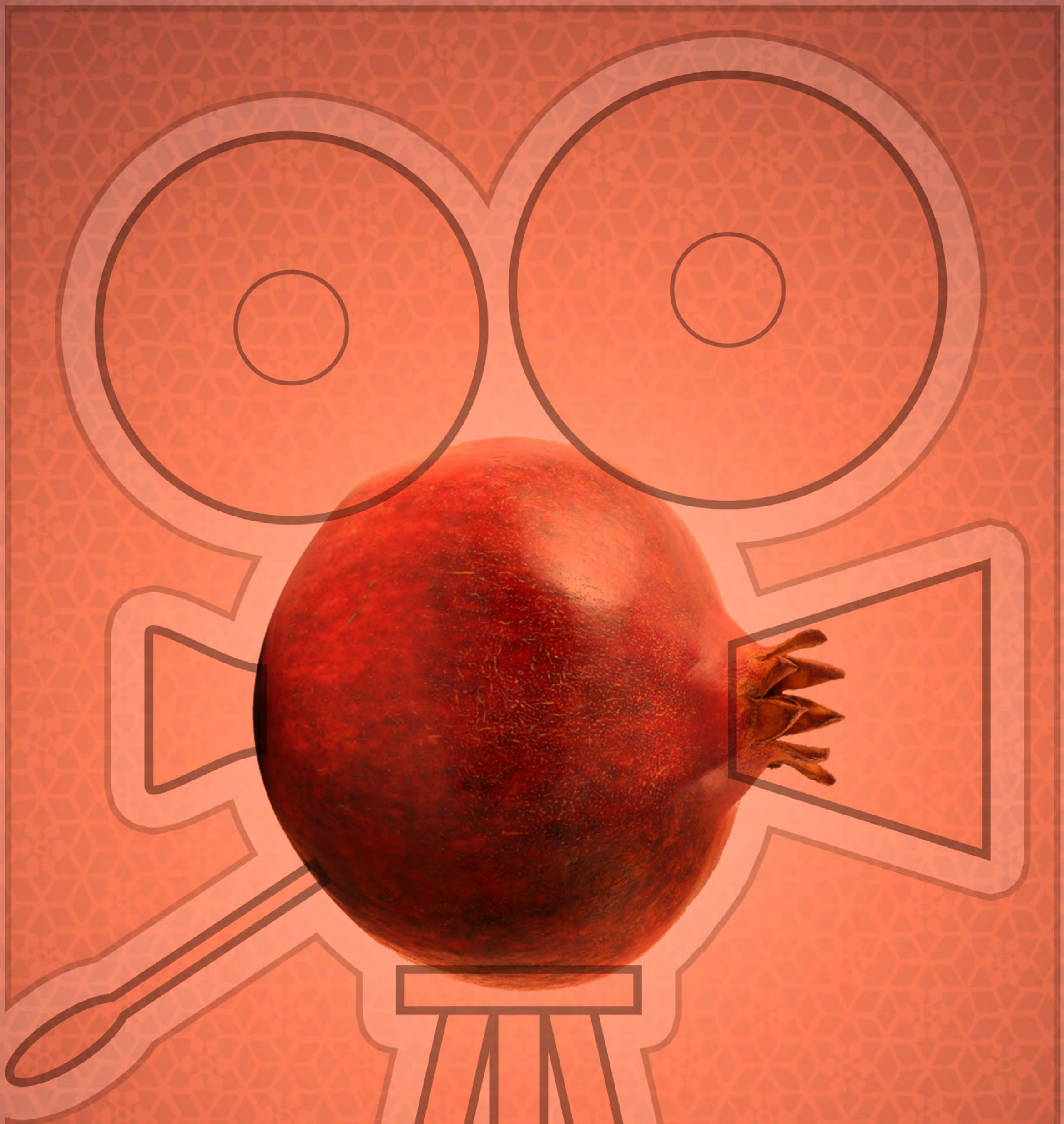

برای شناخت بیشتر او و خلاقیت های هنری اش به وبسایت او در لینک زیر مراجعه نمایید

<http://mahmoodkarimihakak.org/wordpress/>

This entry was posted in Karimi Hakkak Mahmood/محمود کریمی حکاک on October 20, 2016 [https://kanooneiranian.org/2016/10/20/%d8%a8%d8%b1%d9%86%d8%a7%d9%85%d9%87-%d8%af%d9%88%d8%b4%d9%86%d8%a8%d9%87-%db%b2%db%b4-%d9%85%d8%a7%d9%87-%d8%a7%da%a9%d8%aa%d8%a8%d8%b1-%db%b2%db%bo%db%b1%db%b6/] by kanooniranian.

سخنرانی آقای محمود کریمی حکاک با استقبال بسیاری از شرکت کنندگان برگزار شد. ویدئوی زیر بخش های کوتاهی از قسمت پرسش و پاسخ سخنرانی ایشان میباشد. ویدئوی کامل سخنرانی بزودی در همین جا به اشتراک گذاشته خواهد شد. معمولاً از بخش پرسش و پاسخ، ویدئو گرفته نمیشود، در صورتیکه معمولاً بخش پرسش و پاسخ، بهترین بخش سخنرانی میباشد. بنابراین آنهاییکه به دلایلی در جلسه حضور ندارند، متأسفانه بهترین بخش سخنرانی را از دست میدهند. صحبت هائی میشود بین اعضای کانون که شاید بهتر باشد ویدئوی سخنرانی های کانون فوری همان شب و یا روز بعد در وبسایت به اشتراک گذاشته نشود، چرا؟ زیرا به اشتراک گذاشتن فوری ویدئو بعد از سخنرانی، بسیاری را تشویق و تبدیل به مدل مصرف کننده بودن میکند که نیازی نیست قدم رنجه کرده به کانون بیایند، بلکه میتوانند در فضای گرم و نرم منزل خود نشسته، همان شب و یا روز بعد ویدئوی سخنرانی را نگاه کنند. نظر شما چیست؟

The 6th Festival Cinema Invisible

#FCI6

ششمین جشنواره
سینمای پنهان

Contemporary films from the
Middle East and North Africa

April 22-23, 2017

GE Theatre PROCTORS

CinemaInvisible.Org | Proctors.Org/Events/FCI

For tickets and Information visit
www.cinmainvisible.org or
www.proctors.org/events/FCI
or call: (518) 346-6204

January 2017

Record Searchlight

1101 Twin View Blvd, Redding, CA 96003

Your news

Festival Cinema Invisible makes a stop in Redding

JANESSA GANS WILDER
YOUR NEWS CONTRIBUTOR

Festival Cinema Invisible (FCI) and the Redding chapter of the Euphrates Institute, in partnership with the Shasta County Arts Council, hosted a successful international film festival titled "The Best of Festival Cinema Invisible" on Jan. 6-7 at Old City Hall.

Despite unusual snowy weather, the turnout was robust and individuals from the community took in an array of 44 films from the Middle East.

FCI is a New York-based film venue in its sixth year, and this special edition of the festival was exclusive to Redding.

The event showcased premier films exclusive to Redding and sneak-previewed films set to be screened at the April 2017 New York festival. Some favorites included "Zaina's Cake," a film from a female Saudi filmmaker, relating the story of a new college graduate in Jeddah who is struggling to start a cup-caking business without her father's approval. Another was "Back Vocal," which explored the prohibition of female solo singing in Iran, telling the story of female vocalists striving to be heard 24 years after the Islamic revolution.

FCI founder and President Mahmood Karimi-Hakak regaled audience members with commentary about the films and directors, as well as his personal experiences in Iran and then moving to the U.S. He commented: "We hope our audience will come away with a greater understanding of the people of the MENA region, and that FCI can play a role in facilitating communication and understanding among nations, peoples and communities."

Director of Public Affairs and Cultural Exchange Candace Burnham said: "I grew up in Redding and my family still lives here, so I've seen the arts community flourish over the years. It's a really exciting time to bring this festival to Redding and we hope film enthusiasts loved our program of compelling MENA films. We will be back next year."

"We are thrilled to present these mov-

CONTRIBUTED PHOTO

Film festival director Mahmoud Karimi-Hakak, right, poses with Euphrates-Redding Chapter members.

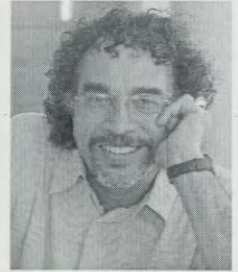
ing, captivating and thought-provoking films in Redding," said Festival Cinema Invisible Artistic Director Scott Collins. "Film is a unique medium in that it's accessible and can transcend borders and help break stereotypes. 'The Best of Festival Cinema Invisible' program featured films that are based in historical and cultural traditions, but also unpack sensitive ideas of identity, childhood, disability, exile, conflict, gender, immigration, political upheaval and censorship."

Euphrates Institute founder Janessa Gans Wilder agreed: "FCI is one of those avenues to help us see more clearly and understand more deeply, the invisible 'Other' - whether it's people from the Middle East, women, children, minority communities, who are so often marginalized and silenced. In opening our eyes and hearts, we gained more compassion and practice with turning the 'Other' into our brother."

Festival Cinema Invisible (FCI) is an independent, not-for-profit venue dedicated to the celebration of Middle Eastern arts and cinema. FCI believes there are several characteristics that can make a film "invisible"- hidden themes, being subjected to censorship in its country of origin and/or forgotten or ignored subject matter (among others).

A Note From the President

Every day the news reminds us that the universe we inhabit is an extremely dangerous place. People of various cultures, religions, and nationalities live in serious conflicts and under constant fears and threats. The politicians have not been able to bring about a lasting peace to our world, and academics have proven less than able to bridge the divide of such conflicts. It is now time for the artists, perhaps, to encourage collaborations, dialogues, and negotiation.

As Iranian-American artists and educators, we believe in making use of the persuasive power of arts to communicate shared principles of love and compassion in building bridges of understanding, tolerance, and reconciliation. With this in mind, Festival Cinema Invisible (FCI) was founded following the Iranian Green Movement and the Arab Spring in

2011.

FCI is a not-for-profit organization committed to facilitating a medium for Middle Eastern artists and filmmakers to share their creative works with their American colleagues, while introducing international community to the art and culture of a region they are less likely to be familiar with.

Stressing the human similarities and cultural congruencies, FCI aims to offer an environment conducive to understanding of "the self" and "the other," as well as a shared personal and cultural experience. Therefore, we hope to make a contribution, however minimal, to understanding, appreciation, and acceptance among people that may otherwise be conflicted. FCI aspires to introduce film, video, music, and art that, in spite of high artistic and technical quality, have been deprived of public exhibition in their country of production.

It is certain that such ambition may not be realized without your assistance and collaboration. To that end, we are thankful to Proctors' support in providing the opportunity to reach you, our audience. We are also grateful to you for your enthusiasm and encouragement in fostering this much needed artistic dialogue. We hope that with your help FCI will grow to become a major platform for the artistic and intellectual exchange.

Thankfully yours,

Mahmood Karimi Hakak
President and Artistic Director
Festival Cinema Invisible
President@CinemaInvisible.Org

April 2016

A Message From The President of FCI

Exactly 100 years ago, as the narrative style typified Hollywood, Woodrow Wilson refused to "debate the causes of the War," the Balfour Declaration was issued in support of the establishment of a Jewish homeland in Palestine, and some 40% of the Iranian population died in a British caused famine, the most fascist leader of the Western world, Adolf Hitler, entered politics.

100 years is past, the question of Israeli-Palestinian coexistence is still on the table, more Iranian people have perished under the gripping power of theocracy, the "causes of the War" has not been debated, and another authoritarian leader has entered politics, yet "the eyes of camera" is still "more powerful than the eyes of men."

If Shakespeare were here today, he might have asked if we indeed have forgotten that it is up to us, the "players" on this "stage," to inspire a world where differences are accepted, compassion is respected and humanity is cherished. Or are we to allow self-righteous fanatics, hypocrite politicians, and indifferent academics shake the foundations of our commonalities? We think not!

That is why six years ago Festival Cinema Invisible (FCI) was established with one goal in mind; to use the Arts as Tools for engagement and dialogue. To create a platform where the artist and the public may exchange ideas and impressions, thereby help heighten personal and societal understanding and reconciliation.

FCI is a not-for-profit organization committed to facilitation a medium for artists from the Middle East and beyond to share their creative works with American and colleagues, while introducing the international community to the art and culture of a region they are less likely to be familiar with. Stressing human similarities and cultural congruencies, FCI aims to offer an environment conducive to understanding the self and the other within a shared personal and societal experience. We hope to make a contribution, however minimal, to tolerance, acceptance and appreciation among people that may otherwise be conflicted.

It is certain, however, that such ambition may not be realized without your assistance and collaboration. Thus, we are grateful to you, our audience, and to your enthusiasm and encouragement in fostering this much needed artistic dialogue. We hope that with your help Festival Cinema Invisible grows to a major platform for artistic and intellectual exchange.

Mahmood Karimi Hakak,
President and Founder FCI

FESTIVAL CINEMA INVISIBLE SCHENECTADY 2017

"The Best of Festival Cinema Invisible" in Redding, CA

Festival Cinema Invisible (FCI) and the Redding Chapter of the Euphrates Institute, in partnership with the Shasta County Arts Council, will host the international film festival "The Best of Festival Cinema Invisible" **January 6-7, 2017 at Old City Hall** (1313 Market Street, Redding, CA 96001). FCI is a New York-based film venue in its sixth year, and this special edition of the annual festival is exclusive to Redding, CA. "The Best of Festival Cinema Invisible" will showcase films from the previous five annual festivals as well as premier films exclusive to Redding and sneak-preview films set to be screened at the April 2017 New York festival. "The Best of Festival Cinema Invisible" program includes feature and short films (including animations) from the Middle East and North Africa. The line-up includes world, North America, US and regional premier films. Films will screen on Friday, 1/6 from 6p-10p and Saturday, 1/7 from 12p-10p. The full program and screening schedule will be available in November at <http://cinemainvisible.org/fci-in-redding-ca/> Tickets are available for purchase online at <https://www.eventbrite.com/e/the-best-of-festival-cinema-invisible-tickets-27799538167>. Full festival passes (which include all films on Friday and Saturday) are \$40, individual day passes are \$25 and single session tickets are \$10. Tickets and passes will also be available at the door (cash only). FCI founder and President Mahmood Karimi-Hakak commented, "We hope our audience will come away with a greater understanding of the people of the MENA region, and that FCI can play a role in facilitating communication and understanding among nations, peoples and communities." Director of Public Affairs and Cultural Exchange Candace Burnham said, "I grew up in Redding and my family still lives here, so I've seen the arts community flourish over the years. It's a really exciting time to bring this festival to Redding and we hope film enthusiasts will love our program of compelling MENA films." "We are thrilled to present these moving, captivating and thought-provoking films in Redding," said Festival Cinema Invisible Artistic

Director Scott Collins. "Film is a unique medium in that it's accessible and can transcend borders and help break stereotypes. 'The Best of Festival Cinema Invisible' program features films that are based in historical and cultural traditions, but also unpack sensitive ideas of identity, childhood, disability, exile, conflict, gender, immigration, political upheaval and censorship."

About the Organizers

Festival Cinema Invisible (FCI) is an independent, not-for-profit venue dedicated to the celebration of Middle Eastern arts and cinema. FCI believes there are several characteristics that can make a film "invisible"-hidden themes, being subjected to censorship in its country of origin and/or forgotten or ignored subject matter (among others). During its previous five annual festivals, FCI Festivals featured over 150 films from Iran and the broader region that were world, North America, national and regional premiers. More information about FCI and "The Best of Festival Cinema Invisible" can be found on its website, <http://cinemainvisible.org/> or its Facebook, www.facebook.com/FestivalCinemaInvisible FCI President **Mahmood Karimi-Hakak** is a poet, author, translator and theatre and filmmaker, who has written, produced, directed, and designed over 50 stage and screenplays in the U.S., Europe and Iran. His plays and films have received international acclaim and awards at festivals such as Edinburgh, Netherlands, Berlin, Delhi, Montreal, New York, Ft. Lauderdale, Los Angeles and Tehran. A recipient of the 2009 Fulbright, and 2005 Raymond Kennedy awards, Karimi-Hakak's literary credits include six plays, two books of poetry, several translations from and into the Persian language and numerous articles and interviews both in English and Persian. Founded in 2006, the **Euphrates Institute** is a response to the critical national interests at stake in the Middle East, coupled with the troubling lack of public awareness about the region--especially regarding the local grassroots efforts to elevate society, reduce terrorism, and promote freedom. More information is available at www.euphrates.org. Film stills, festival images, select film screeners and press passes available upon request. **For further information please contact: Candace Burnham, 617-791-3710, CRBurnham@outlook.com**

MHD 6-7 PM PDT Sunday, March 12, 2017
Listen Live on KIRN 670 AM Los Angeles

Moderator: Dr. Akbari,
CAL Lutheran University

Mahmood Karimi-Hakak

Theatre as tools for Peacebuilding

Theatrical dialogue is not limited to the stage rather it is meant to spill over to the house and from there, hopefully, to the entire society. This practice may indeed provides opportunity for peacemaking among conflicted individuals and groups. Therefore, Theatre may be used as an effective tool for promotion of understanding, acceptance and reconciliation.

Mahmood Karimi-Hakak, is a poet, translator, and theatre and film artist, who has created 60 stage and screen plays, and is the recipient of four artistic awards. His original theatre productions include Epic of Gilgamesh, Selection from Rumi's Mathnavi, Seven Stages, and Paydaayeesh: A Creation Story. A Fulbright scholar, Karimi Hakak's literary credits include two books of poetry (Pebbles of Solitude and Rocks of Desire), five translations (Your Lover's Beloved: 51 Ghazals by Hafez, Love Me More than the Others: Selections from Divan of Iraj Mirza, Love Emergencies, az paayaan ta aaghaaz, and Roya ye Shabe nimeh ye taabestaan) and several articles and essays. Mahmood is the founder and president of Festival Cinema Invisible, committed to showcasing the unseen cinema of the Middle East, and CEO of Café Dialogue, dedicated to promotion of intercultural and international understanding and acceptance, and reconciliation. Karimi Hakak has taught at Soureh Institute for the Arts (Iran), University of Antwerp (Belgium) Towson University (MD), Southern Methodist University (TX), and City College of New York. He presently serves as professor of Creative Arts at Siena College of New York.

The Best of Festival Cinema Invisible

A festival of Contemporary films from
the Middle East and North Africa

January 6 & 7, 2017

Old City Hall
1313 Market St
Redding, CA

More info and tickets: tinyurl.com/FCI-Tickets

SCHENECTADY

Shining lights on 'invisible' films

BY BRETT SAMUELS
Gazette Reporter

Members of a small audience in Schenectady this weekend were among the first people to see films from Saudi Arabia, Lebanon, Israel, Turkey, Iran and elsewhere in the Middle East.

Saturday and Sunday marked the sixth edition of the Festival Cinema Invisible, an event dedicated to premiering films that are produced mainly in the Middle East, but for one reason or another can't be seen there, hence the "invisible" moniker. A crowd of a few dozen took in screenings of several films throughout the weekend that depicted the Syrian civil war, unsolved murders in Turkey and the Islamic State's takeover of parts of Iraq, among other topics.

"This festival is a way of opening a dialogue. I thought we should have a way of creating a dialogue about these cultures and civilizations," said Mahmood Karimi-Hakak, the event's executive director and a professor at Siena College.

The idea of invisible cinema comes from the films being previously unseen in the countries of their origin. It could be due to government censorship, or because the subject matter is ignored, the festival website said.

The festival began in Montreal six years ago, then moved to the Siena campus before relocating to Proctors, where it's been for the past four years, said Scott Collins, the festival's creative director.

There are a few consistent principles associated with the festival, including that every film shown is a premiere, whether it be a world premiere or regional premiere, Collins said.

"It's important to expand one's horizons," Collins said of the festival's benefits. "If you only watch television and you watch the same show, you'll see things a certain way. Through these films, you see these people's views and what's happening in the world."

In its opening year, the films only came from Iran, but the scope of the works has since expanded to include

MARC SCHULTZ/GAZETTE PHOTOGRAPHER

Mahmood Karimi Hakak, president and founder of Festival Cinema Invisible (FCI), discusses the contemporary films from the Middle East and North Africa shown during the sixth annual festival held in the GE Theatre at Proctors on Sunday.

Films

continued from page C1

the rest of the Middle East, parts of North Africa and Europe, Collins said. Filmmakers in attendance this weekend arrived in Schenectady from Iraq, Ireland and Poland, with some participating in question-and-answer sessions.

Daby-Zainab Faidhi, who studied in London but is originally from Iraq, attended the festival and spoke about her animated film, "The Black Land," which screened Sunday afternoon. The title references the way the country looks from above since it is covered by palm trees, she said, but also the bloodshed that has engulfed the country in recent years.

"I saw a video on the inter-

net [of the IS beheading citizens], and it really affected me," she said. "I saw people dying and I felt like I needed to do something."

The film involves a woman who has lost her children to war, and lost her sense of self. Faidhi said it represents an intersection between the country's history and its current state.

Some of the films could be difficult to watch, Karimi-Hakak told the audience before Sunday's screenings. He said he hoped the audience would learn from the artistic works, and that the crowd would in turn ask questions and make observations that could teach some of the filmmakers about new viewpoints.

"Art serves as a bridge," Karimi-Hakak said. "It's a great way of exchanging and understanding culture."

SCHENECTADY, NY ♦ \$1.00

THE LOCALLY OWNED VOICE OF THE CAPITAL REGION

MONDAY, APRIL 24, 2017

THE DAILY GAZETTE

WWW.DAILYGAZETTE.COM

Daniel Vitkus (UCSD)

Seth Lerer (UCSD)

**Mahmood Karimi-Hakak
(Siena College)**

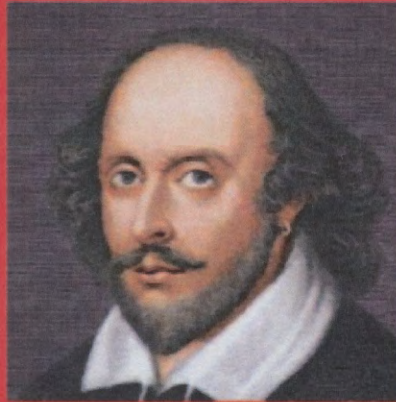

Date: November 16, 2017

Time: 2:00pm-4:00pm

Location: Village 15-A, UC San Diego

How might we understand William Shakespeare as an author who lived and wrote in the wake of a religious Reformation in Western Europe, at a time when fundamental questions about doctrine, religious conformity, and biblical interpretation were intensively raised and debated?

Shakespeare and Religion

**Sponsored by the Program for the Study of
Religion**

Co-sponsor: Department of Literature

نمایش

ماهنامه تخصصی تئاتر، دوره جدید، شماره ۲۲۸، سال بیستم،
شهریور ۹۷، قیمت ۸۰۰۰ تومان

ISSN: 17350190

ادبیات متعهد و مخاطرات آن
آخرین بازمانده...
جهنم تیره و نار است

نگاه ویژه:

تئاتر آفریقا

با آثار و گفتاری از:

دکتر حبیب‌الله ملک پور

اسناد داوود دانشور

عطاءالله صفر پور

دکتر محمود کریمی حکاک

دکتر غلامحسین دولت آبادی

همایون علی آبادی

عبدالرزاق بنزاده

ناصر بزرگمهر

دکتر حسین فرخی

فهرست

ابتدای سخن/ ادبیات متعهد و مخاطرات آن/ دکتر غلامحسین دولت آبادی ۳

در فراق یاز:

- معلمی مهربان ۶
 آرام باشی غمگین ترین معلم تئاتر.../ مهدی نصیری ۷
 گفت‌وگو با پرویز تأییدی/ ایران تئاتر ندارد چیزی به نام تئاتر دارد / مرجان سمندری ۷
 آخرین بازمانده ۱۰
 به یاد استاد عطاء الله صفر پور/علیرضا درویش نژاد ۱۱
 مادر تئاتر شیراز هم رفت ۱۲
 نیم نگاه / محبوبه صادقی ۱۴

گفت و گو:

- گفت و گو با دکتر محمود کریمی حکاک/ من بسیار دوست دارم که برگردم/ دکتر حسین فرخی ۱۶
 گفت و گو با کیانوش احمد/ حالم با تئاتر خوب است/ نگین کهن ۲۵

نگاه ویژه: تئاتر آفریقا

- نیجریه- چالش نمایشنامه نویسی زن / آنیکا ایوچوکونو/ فاطمه خسروی ۲۹
 نیجریه- بازنگری زبان در دو نمایشنامه‌ی سویینکا/ دلی لیویولا / مرجان تندرو ۳۷
 توسعه تئاتر در مالاوی؛ یک تاریخ مدرن/ زیندبا چیسا/ سمیه یعقوبی ۴۴
 تئاتر آفریقایی در مفهوم جهانی / دون روبین/ سمیه یعقوبی ۴۸
 ریشه های گفتار و آیین تئاتر آفریقایی در دوره ی پیش از استعماری / عثمان دایاخیت و هانس اندامب آیو/ فاطمه خسروی ۵۰

نقد تئاتر:

- نقد نمایش "این قصه را آهسته بخوان" / فراتر از اقتباس/ عبدالرضا فریدزاده ۵۴
 نقد نمایش "زهره ماری" / دشنام به جمعیت/ همایون علی آبادی ۵۹
 نقد نمایش "دده خانم" / زن نیک آن بود که پارسا بود/ شوکا حسینی ۶۱
 یادداشتی بر نمایش "ضیافت شبانه برای شبنم" / در عمارت نوفل لو شاتو ضیافتی برپاست/ ناصر بزرگمهر ۶۳

مقاله آزاد:

- جهنم تیره و تار است/ جمشید ملک پور/ فاطمه صمدزاده ۶۵
 اشاره ای به تئاتر در آسیای جنوب شرقی/ داود دانشور ۷۰

نکوداشت

- مروری بر فعالیت های حسین مسافر آستانه ۷۵
 یادداشت/ مرد دیگری نشسته پشت این نگاه شادا/ نصرالله قادری ۷۷
 گفت و گو با حسین مسافر آستانه/ تاوان عاشقی/ مرجان سمندری ۸۰
 کتاب‌گذاری : تازه های انتشارات/ سمت ۹۲

گفت و گو با دکتر محمود کریمی حکاک من بسیار دوست دارم که برگردم! دکتر حسین فرخی

• این روزها سخت مشغول تمرین نمایش جدیدتان هستید. کمی درباره‌اش برایمان توضیح بدهید.

کاری است که داریوفو و فرانکو راما (همسر داریوفو) به طور مشترک در سال ۱۹۸۳ نوشتند. کار از یک بداهه‌سازی بین خودشان ساخته شد و اسمش در انگلیسی «couple open» است. ترجمه‌ی آن به فارسی «زوج باز» می‌شود و ما ترجمه‌اش کردیم به «رابطه‌ی باز زناشویی». در حقیقت من به گونه‌ای، از آن نمایشنامه اقتباس کرده‌ام و آن را به موقعیت ایرانی‌هایی که در لوس‌آنجلس زندگی می‌کنند نزدیک کرده‌ام و برداشت تازه‌ای از آن ارائه داده‌ام و حالا می‌خواهم آن را اینجا روی صحنه ببرم.

• این اقتباس و اجرای شما از نظر قانونی و کپی‌رایت چه موقعیتی دارد.

اشکالی ندارد.

• چون شما در آمریکا زندگی می‌کنید؟

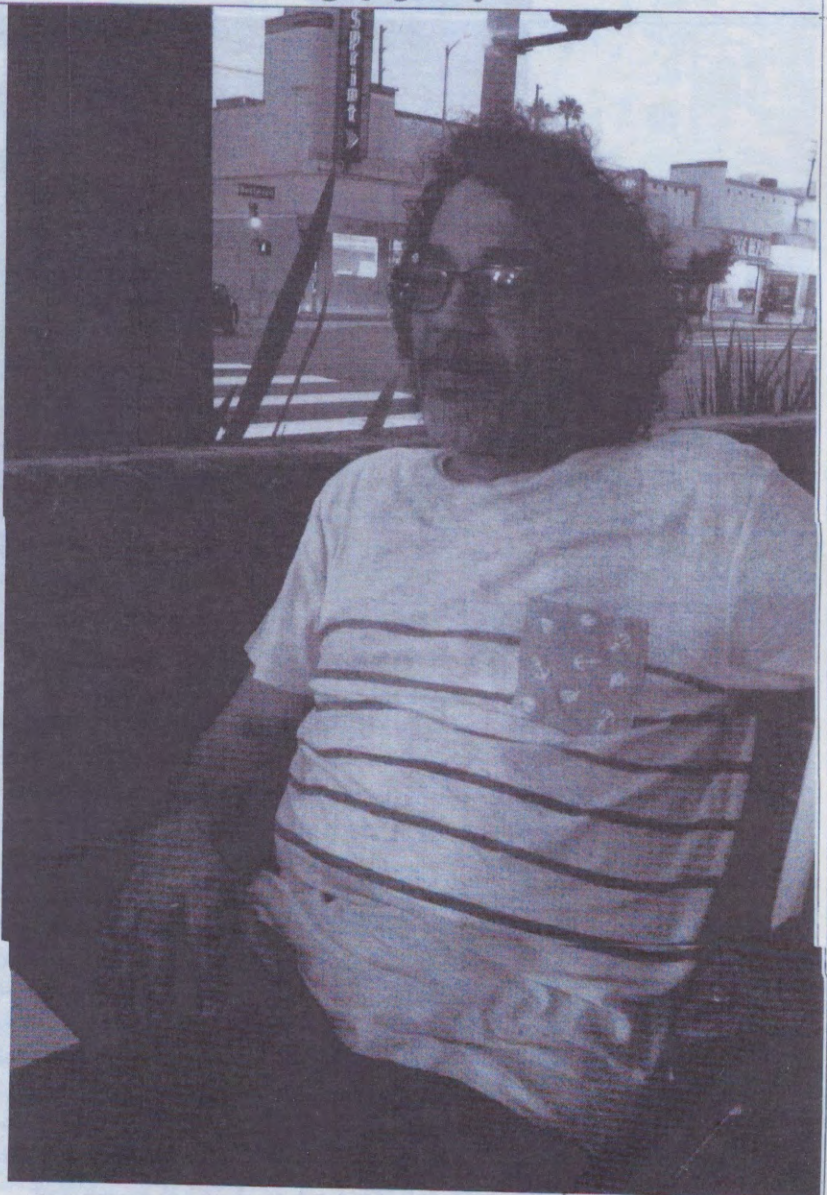
بله، ما می‌توانیم اجازه بگیریم. من از مترجم انگلیسی این نمایش اجازه اقتباس را گرفتم. البته زمانی که اسم داریوفو و اسم همسرش فرانکو راما را بنویسیم هیچ مشکلی از لحاظ قانونی پیش نمی‌آید.

• پس در واقع در بروشور نمایش و پوستر نمایش

می‌نویسید: براساس نمایشنامه داریوفو راما؟

بله کاملاً همه نوشته شده است. همانطور که می‌دانید من در تمام مدتی که در آمریکا بودم، چه قبل از آمدنم به ایران و چه در زمانی که ایران بودم و چه وقتی به آمریکا برگشتم، بعد از بسته شدن نمایش رویای شب نیمه تابستان، شصت و هشت تئاتر کار کردم که هیچ کدام به فارسی نبودند. هر چند که حدود سی و پنج، شش نمایش را براساس اسطوره‌ها و داستان‌های ایرانی کار کردم، مثلاً اولین اجرا به فرم تعزیه، اولین اجرا بر اساس مثنوی مولوی و اولین اجرای تئاتر روی شعرهای فروغ فرخ‌زاد. این اولین کاری است که من به زبان فارسی در خارج از ایران انجام داده‌ام. تجربه‌ای متفاوت و هیجان‌انگیز است: از یک طرف، یک کمدی اجتماعی است و از طرف دیگر بسیار بسیار کار قوی‌ای از لحاظ کاراکترسازی است. ما این متن را برای تماشای‌هایی که به کار جدی ایرانی عادت ندارند به فارسی کار می‌کنیم.

• این آداپته کردن، این بازنویسی، چقدر روح اثر

من اینطور فکر نمی‌کنم. دلیل آن، کم‌کاری و کم‌فعالیتی روشنفکران و هنرمندان ما هم هست. زیرا آن‌ها خودشان هم در اینجا پیش نرفته‌اند.

• یعنی هنرمندان ایرانی مقیم اینجا و همفکرانشان هم به تناسب با مردم درجا زده‌اند؟

بله، البته به غیر از این گروهی که تازه از ایران آمده‌اند. بعد از سال هشتاد و هشت، جوان‌هایی از ایران آمدند که در آنجا رشد کرده‌اند و در نتیجه یک فرهنگ دیگر، یک فرهنگ خیلی بهتری با خودشان آورده‌اند و الان ما با آن‌ها کار می‌کنیم. وقتی کسی وارد فرهنگ غالب می‌شود، دو انتخاب دارد. یکی اینکه در همان فرهنگ گذشته خودش بماند و دیگر اینکه تلاش کند تا در فرهنگ غالب (در اینجا فرهنگ غربی) بدرخشد. یعنی فرهنگ غالب را یاد بگیرد و روی آن کار بکند. کسانی که در فرهنگ غالب کار می‌کنند طبیعتاً استاندارد دانششان بالا می‌رود، چرا؟ چون از یک فرهنگ آمدند و با فرهنگ دیگر آشنا شدند و با همین فرهنگ جلو می‌روند و به روز می‌شوند. آن‌هایی که در فرهنگ خودشان می‌مانند، باز به دو دسته تقسیم می‌شوند: یک عده آن‌هایی هستند که دغدغی فرهنگی ندارند و در همان حد می‌خواهند بمانند و فقط محاوره‌ی معمولی فارسی داشته باشند و جلو بروند. یک عده هم آن‌هایی هستند که سعی می‌کنند در فرهنگ قدیمی خود (فرهنگ مغلوب) کمی جهش ایجاد کنند. اکثریت (نمی‌خواهم بگویم همه)، اگر ما اکثریت را پنجاه و یک درصد حساب بکنیم، پنجاه و یک درصد هنرمندان و روشنفکران ما که در بدو انقلاب از ایران به اینجا آمدند، برای آنکه خود را متحول بکنند، جلو ببرند، هیچ زحمتی نکشیدند. شاید اگر زحمت می‌کشیدند هم تماشاجی نداشتند، خواننده نداشتند، پس در همان حد ماندند و همراه خودشان این فرهنگ معمولی و عمومی را نگه داشتند. هنگامی که من کار تئاتر می‌کنم، از سه زاویه به کار نگاه می‌کنم و براساس این سه زاویه کار را پیش می‌برم. ابتدا از زاویه تکنیکی که اینجا آن را یاد گرفته‌ام، تدریس می‌کنم و با آن آشنا هستم. تکنیک یعنی چگونه با بازیگر صحبت بکنیم و او را به نقش نزدیک کنیم.

زاویه دوم، براساس رشد فرهنگی‌ای که در ایران به‌وجود آمده است و من به وسیله شاگردانم با آن آشنا هستم و راحت‌تر با فرهنگ ایتالیایی و آقای داریوفو تطبیق پیدا می‌کند. زاویه سوم، دیدگاه و سطح تماشاجی اینجاست و اینکه من چگونه باید با آن‌ها برخورد کنم و چه چیزی می‌توانم به آن‌ها بدهم. باید به اندازه‌ی بدهم که از بالای سرشان رد نشود. مقدار کمی می‌دهم.

• یعنی باید مدام این تلورانس را حفظ بکنید.

بله، دقیقاً، مدام دارم سعی می‌کنم این تلورانس را حفظ کنم.

• که مخاطب زده نشود و ارتباط هم برقرار بشود. دقیقاً

• خیلی سخت به نظر می‌رسد.

بله، من در طول چهل سالی که اینجا تدریس کردم یک مثال را برای دانشجویانم زده‌ام و در ایران هم همین را می‌گفتیم؛ به نظر من تئاتر آن چیزی نیست که روی صحنه اتفاق می‌افتد، تئاتر آن چیزی است که در ذهن تماشاجی هنگام خروج از سالن اتفاق می‌افتد. آن تئاتر واقعی است.

پس ما در این مورد باید بسیار مواظب باشیم، اولاً کاری نکنیم

را دچار چالش و تغییر کرده است. اینکه شما یک فرهنگ را به یک فرهنگ دیگر تبدیل می‌کنید، ضمن اینکه به خمیرمایه و تم اصلی داستان هم وفادار هستید، چالشی برایتان ایجاد نکرده است؟

چرا، چرا... چالش اول این بود که ما این کار را نه به فرهنگ ایرانی رایج داخل ایران، بلکه به فرهنگ ایرانی لوس آنجلسی باید تبدیل می‌کردیم.

• این خیلی مقوله‌ی مهمی است، خیلی نکته‌ی ظریفی است، فرهنگی که در ایران وجود دارد و فرهنگی که در اینجا هست. من حدود چهار ماه و اندی است که اینجا هستم و با آنکه برای فرصت مطالعاتی در دانشگاه یو سی ال‌ای آمده‌ام و کمتر توانسته‌ام با فضای ایرانی‌های لس‌آنجلس در ارتباط باشم، ولی در همین فرصت کوتاه متوجه شده‌ام که خیلی از ایرانی‌های اینجا (بدون اینکه قصد جسارت و خدای نکرده توهین داشته باشم) هنوز در سی چهل سال پیش زندگی می‌کنند، مخصوصاً در فضای هنری اینجا. شما این چالش را چطور بیان می‌کنید.

بخش جذاب ماجرا همین است. اکثر ایرانی‌هایی که اینجا هستند، مطمئناً نمی‌توانیم بگویم همه، در ۱۹۷۹ یعنی ۱۳۵۷ ما مانده‌اند. هیچ فرقی نکرده‌اند. همان نوع زندگی را دارند. همان نوع تفکر را دارند، همان برداشت را از زندگی و فضای هنری دارند.

• مثلاً آدم‌هایی که از نسل قاجار هستند هنوز فکر می‌کنند شاهزاده و ملوک السلطنه... هستند و آن‌هایی که از بورژواها بودند هنوز فکر می‌کنند چند تا نوکر باید اطرافشان باشد.

دقیقاً، همان فرهنگ آمده و اینجا مانده. چالش اول من با بازیگر نقش زن شروع شد. بازیگر زن من، خانم شیلا وثوق، فقط تا کلاس چهارم ابتدایی فارسی خوانده‌اند و بعد اینجا بزرگ شده‌اند. در نتیجه ما عملاً داریم به او فارسی یاد می‌دهیم. هر دفعه که ما تمرین می‌کنیم، او می‌گوید مثلاً این کلمه یعنی چه؟ و وقتی پاسخش را می‌دهیم، می‌پرسد: آیا ایرانی‌های اینجا معنی آن را می‌دانند؟ مثلاً کلمه بذله‌گو، او می‌گوید چهار تا خواهر دارد که معنی بذله‌گو را نمی‌دانند. همین‌طور دوستانش. این تقصیر آدم‌هایی مثل من است که آن‌ها را با فرهنگ ایران هم‌زمان نکرده‌ایم. همان چیزی که در گذشته بوده را به خوردشان داده‌ایم. مثلاً هنوز کمدی‌های آن دوره و آقای صمد برایشان تکرار می‌شود.

• کمدی‌های سبک.

بله. در نتیجه تماشاجی یاد نگرفته و جلو نرفته. درحالی که در ایران بسیار بسیار بسیار فرهنگ مرفقی‌تری از لحاظ ادبیات، نمایش و تمامی هنرها داریم. در ایران از نظر هنری و ادبی و شعر به صورت غیرقابل تصویری جلو رفته‌ایم. ولی در اینجا در همان گذشته مانده‌ایم. در نتیجه شما با دو سطح کاملاً متفاوت باید کار کنید.

• به نظر من دلیلش این است که آن‌ها در اینجا دیگر دغدغی فرهنگی ایران را ندارند. یعنی نمی‌خواهند خودشان را متحول بکنند. با یکسری چیزهایی که در ذهنشان رسوخ کرده زندگی می‌کنند. چالش برایشان ایجاد نمی‌شود و دنبال حرف تازه‌ای نیستند.

که تماشای زده بشود و بگوید «وای من که نمی فهمم» و برود بیرون. دوما کاری نکنیم که تماشای در حد خودش کمی بالا بیاید. من به بازیگران می گویم اگر تماشای ها از اینجا رفتند و در ماشین درباره ی چیزی که ما به آن ها نشان داده ایم (که رابطه ی زن و شوهری است) صحبت کردند، و این رابطه، مسئله آن ها شد، ما کمی برد کرده ایم. اما اگر بگوید: «چه تئاتر خوبی»، به درد نمی خورد. من آن را نمی خواهم. من می خواهم آن ها وقتی رفتند بیرون بگویند این زن و شوهر چرا رابطه شان اینطور بود، رابطه آن ها چه تفاوتی با رابطه من و تو دارد، چه چیزهایی از رابطه ی آن ها یاد گرفتیم که می تواند به سود رابطه ی ما باشد. این چالش ها برای من زیباست. برای همین هم یک کمیدی انتخاب کردم تا در عین حال که سبک است و تماشای را نگه می دارد، یک چیزی به تماشای بدهد، درست مثل رویای شب نیمه تابستان.

• **داریوفو در کارهایش مسائل لایه های مختلف اجتماع را در طنز پنهان می کند و سعی می کند آن را انقدر شیرین و لطیف بیان بکند که شما در ظاهر فکر کنید دارید می خندید. ولی مثل یک گروتسک خیلی سنگین، شمارا یک دفعه یک جایی می ترکاند.** دقیقاً. داریوفو در این نمایش می گوید که ما داریم تلاش می کنیم یک رابطه را بسازیم.

تفاوت او و شکسپیر همین است. در کمدی شکسپیر، در آخر، همه راضی بیرون می روند، اما داریوفو می گوید ما تلاش می کنیم، ممکن است یک نفر راضی باشد یک نفر راضی نباشد. این واقعیت زندگی است. این برای من جذاب است. البته نباید در این کار نقش کار فرانکو راما، همسر داریوفو را نادیده گرفت. حضور او بسیار مؤثر بوده است. آن ها با هم کار کردند.

• **فکر می کنید چقدر زندگی شخصی داریوفو و همسرش (با توجه به شناخت عمیقی که نسبت به این دو تا آدم دارید) در این قصه تأثیر داشته؟** خیلی زیاد، خیلی زیاد، به نظرم اتوبیوگرافی است. خیلی خیلی شبیه به زندگی خود آن هاست، یک برهه ای از زندگی آن هاست، نه همش.

• **مثل کارهایی که برشت می کرد.** هر زن و شوهری در زندگی به چالش هایی می رسند. بعضی آن را نادیده می گیرند. گاهی یک نفر کوتاه می آید. حتی فراموشش می کند. یک عده هم آن را می شکافند تا ببینند درونش چیست. داریوفو و فرانکو راما آن را شکافته اند و این چیزی است که ما در نمایش می بینیم.

• **مضامینی که در کار مطرح می شود و یا مصداق هایی که در نمایشنامه مطرح می شود (با توجه به فاصله ی زمانی ای که وجود دارد) را چطور به روز کردید. کدهایی وجود دارد که متعلق به آن دوره ی خاص است و بعضی هایش واقعا تاریخ مصرف دارد. این اتفاق ها را در بازنویسی چه کار کردید؟** من تخصصم در معاصر سازی اسطوره است (contemporizing classics) چرا، چون معتقدم که هر چیزی تاریخ مصرف دارد، حتی این گفت و گوی من و شما در امروز. در نتیجه چیزی که بن جانسن در قرون ۱۵، ۱۶ می نویسد یا شکسپیر در قرن ۱۶ می نویسد یا برشت در اوایل قرن بیست می نویسد، با امروز فرق

می کند. این کار بازیگر و کارگردان و گروه اجرایی است که آن را آداپته بکنند و بدون اینکه، محتوای اصلی از دست برود، آن را به دنیایی که تماشای می شناسد نزدیک کنند.

• **این اتفاق در نمایش های کمدی ایرانی، در تخت حوضی به شدت می افتد.**

به شدت. از شاهکارهای تخت حوضی همین است که هیچ وقت قدیمی نمی شود. شما سعدی افشار پنجاه سال پیش و سیاه باز امروزی را که نگاه می کنید می گویند هر دو شاهکارند.

• **شخصیت های تخت حوضی (مانند: سیاه، حاجی، زن حاجی، دختر حاجی، بازرگان) اگر در سال ۹۷ اجرا بشود، حتی به مسائل روز جامعه جهانی اشاره می کنند. دقیقاً، ما در تخت حوضی از مولیر که تیپ می سازد تأثیر پذیرفته ایم. نوعی کار تیپیکال است.**

• **مثل کمدی دل آرته.** دقیقاً مثل کمدی دل آرته. داریوفو این تیپ ها را بیرون می کشد و آن ها را خاص تر می کند.

• **و به مقدار روان کاوانه و جامعه شناسانه و علمی به آن ها نگاه می کند.**

دقیقاً. ما دنیای بعد از فریود را داریم، دنیای بعد از هگل را داریم، دنیای بعد از نیچه را داریم، دنیای بعد از سارتر را داریم، نمی توانیم همه ی این ها را نادیده بگیریم، بر گردیم سراغ مولیر. اگر مولیر، سارتر رو می شناخت مطمئناً جور دیگری برخورد می کرد. یک عده هم کارها را به همان شکلی که هست بازسازی می کنند. کار آن ها هم خوب است. خوب است که ما ببینیم شکسپیر در دوران خودش چطور اجرا می کرده است.

• **این می شود کار موزه ای.** دقیقاً، این کار، کار موزه ای است.

• **به درد دانشجوی تئاتر می خورد.** به درد دانشجوی تاریخ تئاتر می خورد که بداند اجرای تئاتر در آن دوران چطور بوده است. ولی تماشای عادی می خواهد امروز ارتباط برقرار کند.

در نمایشنامه هملت، آقای مل گیسون، هملت را یک آدم امروزی با دردهای امروزی می کند. یا مثلاً مسیح در مصائب مسیح. آنوی، آنتیگون را بازسازی کرده، بازنویسی کرده، برای اینکه دوهزار سال بین سوفوکل و آنوی فاصله است و تماشای زمان آنوی ممکن است درگیر نوع دیگری از تراژدی آنتیگون باشد.

• **نمایش کریستوفر مارلو، فاستوس.** بله بله

• **چندین نویسنده با همین عنوان کار کردند.** ما دقیقاً همین کار را در این نمایش می کنیم. اگر قرار بود این نمایش را در ایران اجرا بکنم یک چیزهایی را تغییر می دادم برای اینکه تماشای آنجا بسیار باهوش تر است، بسیار تئاترشناس تر است تا تماشای اینجا. حتی بازیگر اینجا متفاوت است. گفتم که، بازیگر نقش زن من که نقش اصلی هم هست، خیلی از کلمات را نمی داند.

• **من از زمانی که به اینجا آمدم چند کار دیدم. کار آقای بیضایی را دیدم که ماجرایش متفاوت است. در دانشگاه اجرا شد، یک فضای روشن فکری بود و اصلاً دغدغه فروش**

• الان عوامل کامل شده‌اند؟

بله کاملاً، آقای افشین کتاجی نقش مرد را بازی می‌کنند و خانم شیلا وثوق نقش زن را، البته ما بازیگر نقش زن را عوض کردیم، یک خانم دیگر بودند ولی نمی‌توانستند ادامه بدهند. در آمریکا یک سیستمی هست که شما پروویو (preview) می‌بینید. یعنی قبل از اجرا، کار برای تماشای حرفه‌ای اجرا می‌شود تا بتوانی بازتاب کارت را ببینی و کار را بهتر کنی. این پروویو ما در برکلی خواهد بود، در چهار اوت.

چهارده اکتبر در لوس‌آنجلس اجرای رسمی نمایش شروع می‌شود. دوستانی که در شهرهای دیگر مثل تورنتو، واشنگتن دی سی و سیاتل هستند دارند مکاتبه می‌کنند تا آنجا هم اجرا داشته باشیم. یکی از شانس‌های خوبی که دارم این است که آقای حمید سعیدی کار موسیقی ما را انجام می‌دهند. ایشان از آهنگ‌سازهای خوب و جوان خیلی خیلی با استعدادی هستند که اجرا و طراحی موسیقی را به عهده دارند. در نتیجه ما روی صحنه، موسیقی زنده خواهیم داشت.

• چه سازهایی؟

سنتور، گیتار، چند ساز زهی به اضافه‌ی پرکاشن. خانم مریم راسخ طراحی لباس را به‌عهده گرفته‌اند و خانم ژولیت نیکوگاسیان مدیر صحنه ما هستند. طراحی صحنه، کار من است. برگردان کار به فارسی و کارگردانی هم به عهده من است. خانم دکتر روجا ابراهیمی هم لطف کردند و متن ایتالیایی را برایمان شکافتند تا بتوانیم بیشتر با دیدگاه‌های نویسنده‌های اولیه آشنا بشویم و در بازنویسی فارسی تا حد امکان همان نگاه را حفظ کنیم.

• یک جووری دراماتورژی کار را انجام داده‌اند. طراح پوستر بروشور خودتان هستی؟

طراحی پوستر را یکی از دوستان در ایران انجام داده‌اند. فقط پوستر داریم.

• می‌خواهم یک فلاش بک بزنم به سال‌های پیش که شما اجرای رویای شب نیمه تابستان را داشتید. چه شد که به ایران برگشتید.

من سال ۱۹۹۲ به ایران آمدم. در سال ۱۹۹۱ در فستیوال ادینبرو، کار من به اسم هفت مرحله که دیالوگی بود بین فروغ فرخزاد و مولوی (به‌صورت گروهی نوشته شده بود) برنده جایزه شد، در نتیجه من در سال ۱۹۹۲ به لیتوانی دعوت شدم و در مسیر رفتن به آنجا به ایران آمدم که مادرم را برای ده روز ببینم. در همان روزها یک اتفاقی افتاده بود که نمی‌خواهم وارد آن اتفاق بشوم، ولی باعث شد به جای ده روز، هفت سال در ایران بمانم. آن موقع استاد دانشگاه تاوسون در ایالت مریلند بودم و همانطور که می‌دانید در این کشور شما شش سال تدریس می‌کنید، بعد می‌روید برای عضو رسمی هیئت علمی شدن که *tenure* به آن می‌گویند. من شش سالم تمام شده بود و اپلیکیشن *tenure* را گذاشته بودم. همه چیز خیلی خوب پیش می‌رفت که آمدم ایران. دو سال به من مرخصی دادند. مرخصی‌ام را تمدید می‌کردند و می‌گفتند برگرد اما من بر نمی‌گشتم.

• بعداً پشیمان نشدید؟

اصلاً، اصلاً، خیلی خوب بود چون در ایران بسیار چیز یاد گرفتم. این را واقعا می‌گویم که من از نسل جوان آن روزها خیلی خیلی آموختم و واقعا مدیون آن‌ها هستم و کلامم را برایشان برمی‌دارم.

نداشت، چون اسپانسر داشتند و قرارداد داشتند و تیب‌های خیلی روشنفکر و جوان کار را می‌دیدند. ولی کارهای دیگر، قصه‌اش متعلق به سی چهل سال پیش بود و اکثر آدم‌های مسن که خیلی وقت است اینجا هستند، می‌آمدند دو ساعت می‌خندیدند و یک قصه‌ی خیلی سبک و سطحی را می‌دیدند و می‌رفتند. با این اوصاف نگران فروش اثرتان نیستید؟

طبیعتاً چرا، اگر بخوام بگویم نگران فروش اثر نیستیم دروغ گفتم. وقتی در نیویورک کار می‌کنم و با دانشگاه کار می‌کنم اصلاً نگرانی‌ای نیست به‌خاطر اینکه مثل آقای بیضایی، اسپانسر دارم و حقوق دانشگاهی می‌گیرم. کسی که برای من بازی می‌کند چه دانشجوی باشد چه آدم حرفه‌ای، حق خودش را می‌گیرد. اگر دانشجویست نمره می‌گیرد، آدم حرفه‌ای حقوقش را می‌گیرد، پس در نتیجه برای من مهم نیست. چون آن نمایش‌ها مربوط به فرهنگ غالب است، بیشتر فروش می‌رود.

• مخاطبان نیویورک با اینجا متفاوتند؟

بله، آنجا مخاطب، مخاطب آمریکایی است. مخاطب آمریکایی تئاتر را می‌شناسد. اما اینجا نگران فروش هستم. یک گروه از تماشاگران من، همان افراد مسنی هستند که سال‌های زیادی است در اینجا زندگی می‌کنند. یک گروه هم افراد جوانی هستند که به تازگی آمده‌اند. یک گروه هم‌نسل دومی هستند که در اینجا به دنیا آمده‌اند یا بزرگ شده‌اند. میان آن‌ها یک خلاء فرهنگی به‌وجود آمده است. یکی از کارهای من، یکی از وظایف من به عنوان هنرمند این است که پلی بزنم که یک پایه‌اش این‌ها باشند یک پایه‌اش آن‌ها، تا روی این پل با همدیگر راه بروند.

• فکر می‌کنید چقدر می‌توانید از پس این وظیفه بریابید. این نقطه‌ی خیلی حساسی است.

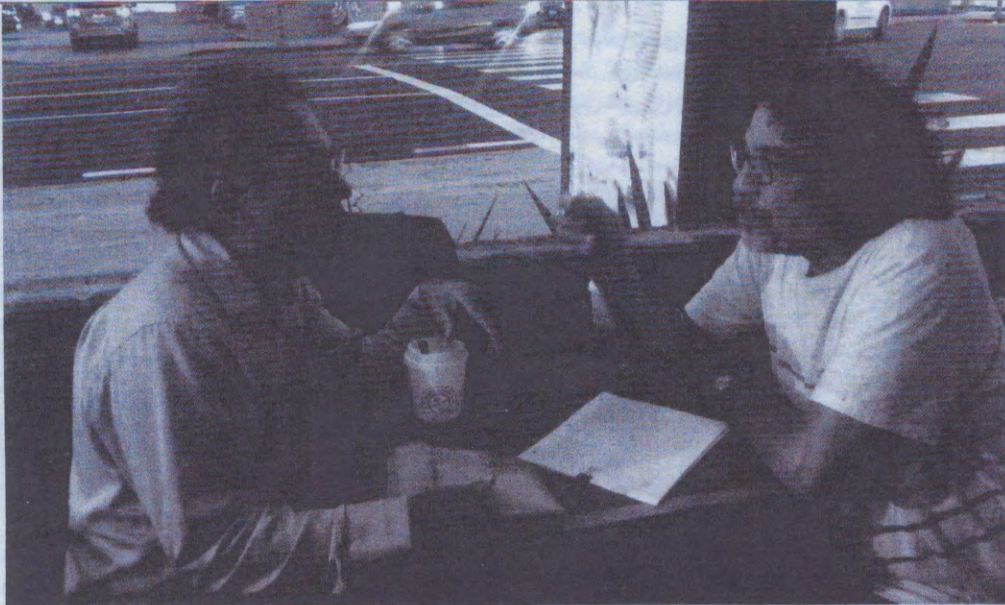
درست است. باز برمی‌گردیم به این مسئله که مهم تلاش کردن است، نه رسیدن. من به خودم این مسئله را قبولانده‌ام و به بازیگرانم هم قبولانده‌ام که کار ما تلاش کردن است. ممکن است الان ده درصد موفق بشویم، ولی دو سال دیگر بیست درصد موفق می‌شویم.

• در واقع شما می‌خواهید مسیری را شروع کنید که ممکن است طی کردن آن، زمان‌بر باشد.

این خیلی مهم است. من دو تا دختر دارم که اینجا در آمریکا بزرگ شده‌اند. هر دو فارسی را خیلی خوب صحبت می‌کنند. ولی زبان اصلی آن‌ها زبان انگلیسی است. زبان محاوره‌ای، زبان واقعی، زبانی که باهم صحبت می‌کنند انگلیسی است. وقتی با من صحبت می‌کنند انگلیسی حرف می‌زنند. با پدر بزرگ و مادر بزرگ فارسی صحبت می‌کنند. فارسی بلدند صحبت کنند ولی زبانشان و فرهنگشان، فرهنگ اینجاست. حالا من باید آن‌ها را به شیوه‌ای با فرهنگ ایران مرتبط کنم چون نمی‌خواهم بعد از من، آن چیزی که از ایران در من مانده، در دخترهایم وجود نداشته باشد. در نتیجه مجبورم این ارتباط فرهنگی را ایجاد بکنم. هدفم برای تماشای اینجا هم این است که بتوانم این ارتباط فرهنگی را ایجاد بکنم.

• کمی بیشتر در مورد کار توضیح بدهید. چند وقت است تمرین می‌کنید؟ کی قرار است اجرا بروید؟

تمرین را دو ماه پیش شروع کردیم. ولی اینجا، همه کار می‌کنند و ما هفته‌ای یک یا دو بار بیشتر نمی‌توانیم دور هم جمع بشویم و تمرین کنیم.

هم نزدیک شوند.

• **در واقع شما با بداهه پردازی وارد داستان می شوید.**
فقط بداهه پردازی نیست، این یک ترکیبی است در کار روحی و کار جسمی. به مثال ساده می زنم، فرض کن شما در خانه ات یک مهمانی گرفتی و چهل نفر را دعوت کردی. در این پروسه ای که با هم معاشرت می کنند، این افراد به هم جلب می شوند. بیشتر صحبت می کنند و در آخر مهمانی به هم شماره تلفن می دهند تا بیشتر با هم آشنا شوند. فکر کنید بیست نفر آن ها بازیگرند، بیست نفر کاراکتر. در این مهمانی شما زمینه ای آشنایی را فراهم کرده اید. با هم غذا خورده اند، قدم زده اند و... من در انتهای این مهمانی می خواهم هر بازیگر با یک کاراکتر عجین شود.

• **توسط شما؟**

توسط من، من حکم مهماندار این مهمانی را دارم.

• **مثلا فکر کن ما هملت را در این مهمانی داریم.**
هملت که وجود خارجی ندارد؟

دارد، اینجا دارد. کلامش دارد. حالتش دارد. زندگی اش دارد.

• **این را چطور به عمل می رسانید؟ با حرف هایی که درباره ی او می زنید؟ معرفی اش می کنید؟**

دقیقا. حرف های خود هملت، حرف هایی که شکسپیر در گفتار هملت یا در گفتار دیگران درباره هملت گذاشته.

• **توسط خود شما به عنوان رهبر گروه؟**

بله! اما ممکن است من اصلا حرف نزنم. هملت در صحنه ۲ پرده پنجم، به هوراشیو می گوید: «اگر قرار باشد که مرگ الان سر برسد، خوب تاخیر نخواهد کرد. اگر تاخیر نکنند الان می آید. اگر الان نیاید بالاخره پیدایش می شود. پس مهم این است که تو همیشه حاضر باشی». هملت در اینجا به یک شناخت رسیده است. این رشد هملت در چهار پرده ی اول است که خودش را در پرده پنجم نشان می دهد. بازیگران من در تمرین ها باید درک بکنند که این رشد، خودش

وقتی که در ایران بودم، یکی دو ورکشاپ کار کردم، تدریس کردم و براساس متد و تکنیکی که داشتم با آن ها کار کردم.

• **کمی درباره آن متد و تکنیک صحبت کنید.**

من همزمان با تحصیل آکادمیک، تحصیلات حرفه ای ام را با آقایانی مثل جوزف چیکن که open theatre را پایه گذاشت و ریچارد شکنر و یژوی گروتفسکی گذراندم. کسی که من را بیشتر از همه متاثر کرد گروتفسکی بود. وقتی من متد ایشان را شناختم و با آن کار کردم فهمیدم که چقدر نزدیک به متد عارفانه ی خود ماست.

• **رنج بازیگر؟**

دقیقا، رنج بازیگر چقدر نزدیک به متد عارفانه ی صوفی شدن، عارف شدن خود ما است و من چون از دوران نوجوانی مولوی را خوانده بودم، حافظ را خوانده بودم (البته با تشویق پدرم) خیلی برایم جذاب بود که این دو را تلفیق کنم. متدی از تلفیق آن ها به وجود آمد که نامش را (theatre Ascetic). تئاتر زاهدانه گذاشته بودیم. تئاتری که از روح انسان می آید. یعنی ما اول باید روح کاراکتر را درک بکنیم، باید روح کاراکتر را با روح بازیگر عجین کنیم و بعد وارد جسمیت بشویم و بعد انتخاب های بدنی را انجام بدهیم.

• **این تعریف روح و روان کاراکتر و بعد ریختن آن در جسم چطور اتفاق می افتد؟ چون یکی از بحث هایی که همیشه در آموزه های بازیگری مطرح می شود بحث تئاتر شرق و استفاده از این تجربیات در پرورش بازیگراست.**

روند تمرین من از روز اول تا شب نمایش به سه قسمت تقسیم می شود. در قسمت اول من اصلا انتخاب بازیگر نمی کنم. به آن ها می گویم قسمت اول مثل یک مهمانی است. یک مهمانی که یک عده آدم در آن حضور دارند و یک عده هم کاراکتر هستند. مثلاً در نمایشنامه هملت، هملت هست، هوراشیو هست، اوفلیا هست، گرتروود هست، کلادیوس هست، ۱۵ تا هم خانم و آقا توی مهمانی هستند. من در تمرینات تلاش می کنم آن ها با هم آشنا بشوند و به

حسین فرخی نقش هملت را بازی بکند یک هملت می‌بینیم، اگر محمود کریمی حکاک نقش هملت را بازی بکند یک هملت دیگر می‌بینیم، چون والدین هر یک از این آدم‌ها و زن‌های آن‌ها با هم فرق می‌کند.

• بخشی که از گروتفسکی می‌گیرید یا از ریچارد شکنر می‌گیرید را چطور با متد خودتان پیوند می‌دهید؟

کاری که گروتفسکی می‌کند همان کاریست که ما در عرفان می‌کنیم، منصور حلاج را در نظر بگیرید. منصور حلاج داد می‌زند که آقا در درون من یک تکه از خدا هست، پس اگر من یک کارهای خاصی را بکنم، این تکه رشد می‌کند، رشد می‌کند تا یک روزی می‌آید وسط می‌گوید انا الحق، من خدا هستم. غیر از خدا چیزی در من نیست. گروتفسکی می‌آید همین کار را می‌کند. می‌گوید در درون تو ذره‌ای از آن نقش هست، تو در پروسه‌ی کار هستی، من کمک می‌کنم که آن نطفه رشد بکند. ذره ذره بزرگ‌تر، بزرگ‌تر و بزرگ‌تر بشود، تا جایی که روح و جسم نقش تمامی بازیگر را پر بکنند. در نتیجه شی که همیشه شاهزاده‌باز می‌شود ژیزلاک، دیگه ژیزلاک نیست. منتقدی می‌نویسد که: (He was no longer himself) دیگر خودش نبود. منصور حلاج دیگر منصور نیست. یک آدم دیگر نیست. خداست. خب اینجا نقطه تماس عرفان با گروتفسکی است. من از این دوتا سود می‌برم و کار خودم را می‌کنم.

• ریچارد شکنر؟

شکنر تئوری را می‌گوید. می‌گوید تو این را باید بشناسی، همینجوری نمی‌توانی این کار را بکنی. تو باید استانیسلاوسکی را بشناسی بعد بیایی سراغ من. باید پرشت را بشناسی بعد بیایی سراغ من. به عبارتی شکنر سعی می‌کند ارتباط تو را با ریشه‌ات، با اسطوره‌هایت رشد بدهد. نقش بداهه را هم نباید فراموش کرد. بداهه خیلی مهم است. یعنی هیچ بازیگری چه در سنت استانیسلاوسکی، چه در سنت گروتفسکی، چه در سنت چیکن بدون بداهه‌سازی نمی‌تواند نقش‌اش را در بیاورد. البته بداهه‌ها با هم تفاوت دارند. وقتی استانیسلاوسکی می‌خواهد سه خواهر چخوف را روی صحنه بیاورد، به بازیگرانش می‌گوید لباس ارتشی بپوشند، شش ماه قبل از نمایش، از صبح با لباس ارتشی در شهر راه بروند. چرا؟ این نوعی از بداهه است. وقتی که درجه سروانی روی دوش داری، هنگامی که یک سرگرد می‌بینی باید بلافاصله احترام بگذاری. بدن شروع می‌کند ری‌اکت (react) کردن. مایر هولد همین کار را با فیزیک بدن با بیومکانیک بدن می‌کند. گروتفسکی این کار را با روح و روان انجام می‌دهد. همه‌ی این‌ها به نوعی بداهه است.

• چطور شد که پس از برگزاری ورکشاپ‌ها در ایران، به سمت اجرای نیمه شب تابستان رفتید؟

زمانی که من این ورکشاپ‌ها را راه انداختم، در دانشگاه هم درس می‌دادم. در تربیت مدرس و دو ترم هم در دانشگاه تهران. بچه‌ها می‌خواستند بدانند چطور می‌شود این تکنیک‌ها را برد توی اجرا. من گفتم ما یک کار دست می‌گیریم. در دوران آقای مسعود شاهی.

• سالی که آقای مسعود شاهی بود من هم بودم. دبیر جشنواره فجر بودم. جشنواره دوازدهم و سیزدهم.

اولین مسئول تئاتری کشور که با من برخورد کرد، آقای مسعود شاهی بود، که بعد از آقای منتظری آمده بود. از همان زمان من

باید اتفاق بیفتد و آن‌ها نمی‌توانند فشار بیاورند و زمانش را تعیین کنند. آن‌ها نمی‌توانند یک چیزی را Impose بکنند، هلش بدهند جلو. در این کاری که داریم می‌کنیم، تمرینی که با هم داریم، یکی از بازیگرها کاملا خودش را با این شناخت تطبیق می‌دهد. من هم چشم‌های دقیقی دارم، آن را می‌بینم و در دفترچه‌ی یادداشت‌م بلافاصله می‌نویسم که حس این لحظه‌اش به هملت می‌خورد. مهمانی که تمام می‌شود به او می‌گویم: «عزیزم، شما امشب که رفتی خونه دلم می‌خواد هملت رو برداری، این صحنه و این صحنه و این صحنه رو بخونی. صحنه‌ها را که نگاه کردی، فردا بگو که چی درباره‌اش فکر می‌کنی». خب دارم او را به طرف آن کاراکتر هل می‌دهم. او روز بعد برمی‌گردد با یک عالم دانش جدید درباره‌ی این کاراکتر. پروسه‌ی این مهمانی حداقل یک هفته، ده روز طول می‌کشد، یعنی ۷ تا ۱۰ تمرین این‌گونه می‌گذرد. بعد از ۷ تا ۱۰ تمرین ناگهان می‌بینم او که من اول فکر می‌کردم هوراشیو را خیلی خوب می‌تواند کار بکند، بیشتر با کلادیوس جور است. روانش به او بیشتر می‌خورد.

• دریافت‌های شما از مجموعه رفتارها، نگاه‌ها، کنش‌ها.

بله، و برخورد‌های روحی، برخورد‌های روانی، برخورد‌های متنی، حتی فیزیکی. با خود می‌گویم چه خوب شد که از اول او را برای نقش هوراشیو انتخاب نکردم. «حسین جان شما کلادیوس رو بازی می‌کنی». خب، حالا ما وارد مرحله‌ی دوم می‌شویم. در مرحله‌ی اول من مهماندار هستم، نقش کارگردان به نظر من آنجا نقش مهماندار است. مهمانی را راه انداخته تا کاراکترها و بازیگرها با همدیگر اخت شدند. در پروسه‌ی بعدی، نقش من معلم است، نقش یک آموزنده، آموزگار را به عهده می‌گیرم. حالا به بازیگرها، یکسری تمرین می‌دهم تا به نقش نزدیک‌تر شوند. از نظر روحی، جسمی، نوع نگاه، نوع برداشت. مثلا آقای کلادیوس چگونه غذا می‌خورد، به او نمی‌گویم. او باید خودش پیدا بکند.

به این ترتیب همه نقش‌ها را پیدا می‌کنیم. در این پروسه‌ی دوم، من آموزگارم. به پروسه‌ی اول می‌گویم: «از آشنایی تا نزدیکی». به پروسه‌ی دوم می‌گویم: «از نزدیکی تا ازدواج». یعنی نقش و کاراکتر با هم ازدواج می‌کنند. دارند به هم می‌رسند.

بعد وارد پروسه‌ی سوم می‌شویم. پروسه‌ی سوم نقش تکنیکی کارگردان. حالا (adjustment) می‌دهد. نقش را تطبیق می‌دهد. چیزهای کوچک را درست می‌کند.

• در واقع کولاژ، پیوند دادن و چیدمان نهایی.

همینطور است. در شروع پروسه سوم از ازدواج این دو با همدیگر، یک بچه به دنیا می‌آید. در این پروسه بچه رشد می‌کند. حالا کار شما این است که بگویید: بچه اینطوری حرف نزن، اینطور راه برو، اینطور بختند و...

• در واقع بر نحوه رشد و نمو محصول تولیدی، چیزی که خلق شده، نظارت می‌کنید.

آفرین، چیزی که در آن روند خلق می‌شود و رشد می‌کند، شب opening به بلوغ رسیده و وارد جامعه می‌شود. حالا اسم این را می‌گذاریم (graduation) می‌گوییم (graduate) شده، وارد جامعه شده. در نتیجه این بچه نه تماما بازیگر است نه تماما کاراکتر.

• ترکیبی از این دوتا است.

بله ترکیبی از این دوتا است و دقیقا به همین خاطر است که اگر

مرتب پروژه می‌دادم و این پروژه‌ها جواب نمی‌گرفتند. نه آره و نه، نه. یکی پس از دیگری مسئولین عوض می‌شدند و یکی پس از دیگری من نمایش برای کارگردانی ارائه می‌دادم. خلاصه به جایی رسید که ما ۱۲۴ پروژه داده بودیم و هیچ کدام را نه گفته بودند بله، نه گفته بودند نه. البته پروژه‌ها به حوزه هنری، به اداره تئاتر، تالار مولوی و همه جا بود. تا شد دورانی که آقای خاتمی رییس جمهور شدند و

آقای مهاجرانی وزیر ارشاد و آقای سلیمی مسئول تئاتر شدند. شبی که آقای مهاجرانی همه‌ی تئاتری‌ها را در تئاتر شهر جمع کرده بودند، آقای سلیمی به من گفتند که دوست دارند با من قرارداری بگذارند و از من خواستند به دختر ایشان زنگ بزنم. من به ایشان زنگ زدم و کار به جایی رسید که مجبور شدم بروم آقای مهاجرانی را ببینم. گفتم من ۱۲۴ پروژه داده‌ام یکی را انتخاب کنید. هر کدام از گیل گمش گرفته تا آنتیگونه. ایشان گفت: آن‌ها را فراموش کن. الان می‌خواهی چه کار کنی. من یک کاغذ به ایشان دادم و نوشتم از سوفوکل تا دیوید ممت نمایش را انتخاب کنید، من کارگردانی‌اش را انجام می‌دهم. خلاصه، روز خیلی خوبی بود. کلی خندیدیم سر این جریان‌ها و بالاخره قرارداد ما رویای شب نیمه تابستان را کار بکنیم که به گفته آقایان «یک نمایش کم‌دی است و مغزهای آلوده‌ای که در هر چیزی دنبال رد پای گناه می‌گردند، هیچ چیزی در آن پیدا نخواهند کرد. چون هیچ ارتباطی به جامعه ما ندارد». گفتیم خدا خیرتان بدهد. آمدم خانه و ترجمه‌های مختلف را خواندم و متوجه شدم که متأسفانه ترجمه‌ها خوب نیستند. مترجمین ادبی، کارهای شکسپیر را ترجمه کرده بودند نه کسی که دست‌اندر کار تئاتر باشد و درام را بشناسد. مثلاً در نمایش رویای شب نیمه تابستان، شکسپیر از چهار استایل زبان استفاده می‌کند، از چهار گویش زبان انگلیسی استفاده می‌کند، برای طبقه‌ی رویال، عشاق جوان، کارگرها و پری‌ها.

• درستش هم همین است. در عرفان ما هم این‌گونه است. زبان فرشتگان یک زبان است، زبان درخت یک زبان است، زبان حیوانات یک زبان دیگر است.

دقیقا. من گفتم آقا اگر اجازه بدهید من می‌خواهم خودم ترجمه‌اش کنم. گفتند این همه ترجمه! گفتم همه خوب هستند ولی اجازه بدهید ترجمه الکن خودم را انجام بدهم. گفتند خیلی طول می‌کشد. من گفتم در طول دو هفته این نمایش را ترجمه می‌کنم. دو تا از دانشجویهای خوب آن زمان من آمدند خانه‌ی ما و به من گفتند تو فقط بشین پای میز و کار کن. جای بخواهی برایت می‌آوریم. غذا بخواهی برایت می‌آوریم. هر کاری می‌کنیم، تو فقط کار کن. سر دو هفته نمایش را ترجمه‌اش کردم و زبان پری‌ها را شعر انتخاب کردم.

• نه از آن جنس ترجمه‌های شکسپیر که مثلاً نادر نادرپور برای جادوگرها در مکتب، شعر ایرانی گفته.

مترجمین از آقای مسعود فرزند که روانشان شاد باشد تا بقیه، فکر کرده بودند که شکسپیر مثلاً در کارگرها اشتباه کرده و زبان الکنی که شکسپیر به کارگرها داده اشتباه است. زبان را درست کردند.

• همه را یک‌دست فاخر کردند به قول خودشان.

فاخر کردند، خب معنی ندارد که. به هر حال قرار شد این نمایش را اجرا بکنیم و اول با بودجه چهار میلیون تومان شروع شد، بعد شد بیست و سه تا، بعد شد ۱۷ تا، بعد شد ۱۵ و بالاخره بودجه

دوازده میلیون را قبول کردند و به ما دو میلیون تومن دادند گفتند بقیه‌اش را هفته‌ی دیگر می‌دهیم که این هفته‌ی دیگر، اصلاً نیامد. به اضافه‌ی اینکه اول با این قول شروع شد که کار در تالار وحدت اجرا خواهد شد، بعد تبدیل شد به تئاتر شهر، بعد گفتند زیر میدان آزادی. تا آن زمان در زیر میدان آزادی تئاتر اجرا نشده بود، چون یک سوله‌ای بود.

• اجرا کرده بودند منتهی به صورت همیشگی نه، مثلاً نمایش تولد آرمان گاتی را آنجا اجرا کردند.

وقتی ما رفتم آنجا، سالن چیزی نداشت. وسیله نداشت، نور نداشت. ما اسمش را گذاشتیم رویا در تبعید. چون عملاً به یک جایی فرستاده شده بودیم که تئاتر نبود.

• تئاتر تبعیدی.

من یک مقاله‌ای هم در این مورد به انگلیسی نوشتم که ماجرای رویا را حکایت می‌کند در (TDR, The Drama Review) چاپ شد. این مقاله اسمش هست (Exiled to Freedom) تبعید به آزادی.

• سالن آزادی است ولی معنای متناقضی دارد.

بالاخره کار به جایی رسید که کارشکنی پشت کارشکنی پشت کارشکنی. متأسفانه بیشتر این کارشکنی‌ها توسط همکارها و هم دوره‌های خودمان انجام می‌شد. این دوستان برخلاف اصول کاری که ادعای تحصیل و تمرینش را دارند، نه تنها همکاری و یاری نکردند، بلکه هر چه از دستشان برآمد کردند که کار روی صحنه نرود. بعد هم که تکلیف کار معلوم شد و ما هم راهی آینده‌ای روشن‌تر و آزادتر شدیم. ما همیشه از خودی ضربه می‌خوریم. از درون جامعه‌ی خودمان. «من از بیگانگان هرگز ننامم که با من هر چه کرد آن آشنا کرد». برشت جمله‌ی خیلی جالبی دارد که می‌گوید: there is no small roles, there are only small actors.

کاراکتر کوچک وجود ندارد بازیگر کوچک وجود دارد. من در پاسخ به دوستان جوانم که از این همه بدخواهی و بدظینتی و کم‌جنبگی به فریاد آمده بودند می‌گفتم: تئاتر کوچک وجود ندارد، تئاتری کوچک وجود دارد. این تئاتری‌های کوچک واقعا نمی‌توانستند کار کردن با من یا کار کردن من را به هر دلیلی برتابند. مجبور شدیم در خانه مادرم تمرین کنیم. حتی جای تمرین به ما ندادند. به دیوار سالن پذیرایی مادرم شانه‌ی تخم مرغ زدیم. چهل نفر آنجا شکسپیر را نشسته تمرین کردیم و بالاخره در جشنواره سه اجرا داشتیم که همه‌اش پر بود، حتی وقتی دوستانی مثل شادروان کیارستمی آمدند، جا نبود و وقتی من می‌گفتم بگذارید من یکی را بلند کنم تا شما بنشینید، می‌گفتند نه ما از همین جا می‌بینیم.

• چه کسی کارشکنی می‌کرد؟

مسئول نظارت که انسانی بود که به دلایل دیگری آمده بود سر این کار. من هم در جامعه‌ای بزرگ شده بودم و در جامعه‌ای تحصیل کرده بودم که نمی‌دانستم باید برای هنر باج داد، در نتیجه در اصلاً ذهنم نبود، شاید اگر بود می‌دادم، اصلاً نمی‌خواهم بگویم من آدم خوبی‌ام. فقط با این راه پیش رفت هنر آشنا نبودم.

خلاصه ما یک قرون پول بعد از آن ندیدیم. در گروه چهل نفری که مثل خواهر و برادر، مثل یک خانواده باهم کار می‌کردیم، پر از عشق و انرژی، کم‌کم اتفاقاتی افتاد. مثلاً یکی به من می‌گفت آقا شنیدم دیشب در تمرین نمایشمان این اتفاق افتاده. یک اتفاق

بچه‌های من چند ماهه‌اند، چهارده ماهه.

• عجب، یعنی عملا شما را تهدید می‌کردند که از ایران بروید؟

جان دو تا دختر دوقلوی من در خطر بود. گفتم که دیگر اینجا جای شوخی نیست، مسئله‌ی من نیست، قبلا می‌خواستند من را دار بزندان جرثقیل آویزان کنند، ولی دیگر روی بچه‌ها نمی‌شد ریسک کرد. من برای دوستانم در امریکا نوشتم که من باید از ایران بیایم و دارم می‌آیم و کار ندارم، برایم دنبال کار بگردید. همین، یکی گفت من دو تا کلاس به تو می‌دهم، یکی دیگر گفت من هم همینطور چون نمی‌توانی بلافاصله به‌طور تمام وقت بروی دانشگاه. برای همه بچه‌ها نوشتم، برای الن استوارت هم نوشتم، نوشتم که جریان اینطوری است و من از ایران دارم می‌آیم. حالا سال ۱۹۹۹ است. او نوشت در سال دو هزار، چهلمین سالگرد تاسیس La Ma است. برای شروع چهلمین سالروز تاسیس بیا یک کار آماده کن. گفتم باشد. دوست دیگری داشتم که می‌خواستیم درباره مولوی کاری بکنیم، آقای جو مارتین که آن موقع استاد دانشگاه جرج واشنگتن بود. در شهر واشنگتن دی سی. قرار شد ما نمایشی کار کنیم به نام (Masnavi Selections From Rumi) منتخبی از مثنوی رومی که در حقیقت اولین اجرای مثنوی در زبان انگلیسی و در فرهنگ آمریکایی است. ما هفت داستان از مثنوی را انتخاب کردیم و آن‌ها را کار کردیم که آخرین نمایشی بود که الن استوارت خودش زنگ افتتاح نمایش را زد.

• پس چهلمین سال تاسیس سالن نمایش را با اجرای شما افتتاح کردند.

بله و شش ماه بعد متاسفانه آتن فوت کرد. انسان هنرمند و دوست‌دار تئاتر فوق‌العاده‌ای بود. ولی این برای من خیلی خیلی جذاب بود چون از یک طرف من از ایران تازه آمده بودم، از طرف دیگر اولین کارهای من سال‌های قبل در نیویورک در همین تئاتر اجرا شده بود. سپتامبر سال ۲۰۰۰ نمایش باز شد. من چون ۱۹۹۹ آمده بودم. حالا یکسال بود که در آمریکا بودم. البته یک سال تمام روی این نمایش کار نکردیم، ولی بعد که این نمایش باز شد من دوباره job offer گرفتم. سپتامبر آن سال با سمت مدیر گروه کارگردانی تئاتر در دانشگاه SMU، یعنی SWUSOUTHERN METHODIST UNIVERSITY در دالاس تگزاس استخدام شدم. پاییز ۲۰۰۱ رفتم آنجا و اتفاقا آنجا بودم که حادثه یازده سپتامبر اتفاق افتاد. من داشتم نمایش شش شخصیت در جست‌وجوی نویسنده را تمرین می‌کردم که وسط تمرین حادثه یازده سپتامبر اتفاق افتاد و من نظرم عوض شد و شخصیت‌ها رو گذاشتم تو WORLD TRADE CENTER به طوری که شخصیت‌ها دارن از اون تو میان، یعنی ارواحی از زیر Ground Zero اومدند.

• چقدر جذاب، ایده خیلی خوبی بوده و حتما بگو و نو.

نمایش بسیار سروردا کرد. منتقد DALLAS MORNING NEWS که روزنامه اصلی دالاس است،

خیلی کوچک، مثلاً یکی به یکی گفته آقا تو بلد نیستی این کار را بکنی برو پی کارت. یا مثلاً من گفتم آقا گند زدی با این بازی. ببخشیدها، بددهنی کردم. قرار نبود ما بریم بیرون به کسی خبر بدیم. بالاخره معلوم شد که ما چند نفر خبرگزار در گروه داریم و من مجبور شدم دو روز قبل از اجرا، دو نفر را جایگزین کنم.

همسر خودم را گذاشتم که یکی از نقش‌ها را بازی بکند و آیت نجفی که دستیار من بود، نقش دیگر را بازی کرد. بالاخره نمایش به اجرای عمومی رسید. ما اجازه ۴۵ اجرا را از وزارت ارشاد گرفتیم. در اجرای اول کمی سر و صدا شد ولی اجرا رفت. وسط اجرای دوم آمدند که چرا این کار را می‌کنید، چرا آن کار را می‌کنید، من آقایی که مثلاً مسئول آنجا بود و داشت سر و صدا می‌کرد را بردم بیرون و گفتم: «ببین عزیز من، تو الان اگه سر و صدا راه بندازی و نمایش من متوقف بشه، همین تماشاجی برمی‌گرده بهت می‌گه چرا این کار رو کردی. دلیلی نداری تو. یک دونه چیز نیست که خلاف باشه یا درست نباشه تو این نمایش. هشت بار بازیینی شده نمایش مون، هشت بار، توجه می‌کنی». یکی از بازرس‌ها همون آقایی بود که در کلاس کارگردانی شاگرد من بود و نمره مردودی گرفته بود. یکی دیگر از بازرس‌ها آقایی بود که می‌گفتند تعزیه کار می‌کند. ایرادهای بی‌اساسی می‌گرفتند. مثلاً در آخر پرده دوم، بعد از اینکه پاک داروی عشق را در چشم لایسندر ریخته، هلنا لایسندر را بیدار می‌کند. با دیدن هلنا، لایسندر عاشق او می‌شود. در پاسخ ابراز عشق لایسندر، هلنا جواب می‌دهد: «هرمیا که عاشق تو هست، پس برو با هرمیا خوش باش».

این دوستان بازیین و به اصطلاح تحصیل کرده تئاتر به «برو با هرمیا خوش باش» ایراد گرفتند و وقتی پرسیدم خب پیشنهاد شما چیست اولی گفت «باید بگوید برو با هرمیا ازدواج کن». این آقا همان شاگرد مردودی کلاس کارگردانی من بود که بعد با پارتی بازی و از طریق استاد دیگری این کلاس را گذرانده بود و حالا فوق لیسانس تئاتر داشت. من که نمی‌دانستم با این درجه از بیسوادای چه می‌شود کرد، گفتم دوست عزیز اگر لایسندر می‌توانست و اجازه داشت با هرمیا ازدواج کند که نمایش در همان صحنه اول پرده اول تمام شده بود! این دو جوان به جنگل فرار کردند چون اجازه ازدواج با هم را ندارند. چطور هلنا می‌تواند بگوید برو با هرمیا ازدواج کن؟

• اگه ازدواج کنند درام شکل نمی‌گیرد.

دوست فرهیخته و متدین ایشان پیشنهاد کرد که به جای اینکه بگوید «برو با هرمیا خوش باش» بهتره بگوید «برو با هرمیا باش»!

• خیلی بدتر شد!

خلاصه در شب سوم ریختند و اجرا را در میان کار متوقف کردند. نصرالله قادری خیلی خوب ماجرا را می‌داند. سرو صدا کردند و دعوا کردند و می‌خواستند یک عده را بزندان که تماشاچیان با نهایت حمایت، بیش از دو ساعت در سالن نشستند و اصرار کردند که می‌خواهند نمایش را ببینند و تا آخرین نیم ساعت نمایش را اجرا نکردیم این تماشاجی‌های نازنین سالن را ترک نکردند. خب نمایش بسته شد. جزئیات آن را می‌توانید در آن مقاله بخوانید. نمایش که بسته شد، من دادگاهی شدم به اتهام جریحه دار کردن عفت عمومی. خلاصه با تمام تهدیدها و بیغام و پسغام‌ها، اولش نمی‌خواستم از ایران بروم تا جایی که ما را تهدید کردند که اگر فلائی نرود، با پاترول از روی کالسکه‌ی بچه‌ها رد می‌شویم. حالا

به نقد خیلی خوب نوشت و نقدش را با این سه جمله تمام کرد: «خوانندگان عزیز، منتقد نباید خط رو بشکند و با خواننده‌اش مستقیماً صحبت بکند، اما پیراندلو بسیاری از خطوط موجود در تئاتر را شکسته و محمود هم از این شکستگی رفته جلوتر. من تمام نیمه دوم نمایش رو گریه کردم، من وقتی قدم زدم تا به ماشینم برسیم گریه کردم. من از زمانی که رانندگی کردم تا به خونه برسم گریه کردم».

• تحت تاثیر این نمایش بودند.

بله، خیلی سروصدا کرد.

• از میان کارهایی که انجام دادید، کدامشان را خودتان بیشتر دوست دارید.

این خیلی سؤال سختی است. هملت ایران Ham-let Iran، هملت را در شرایط سیاسی خاصی به اجرا گذاشتم. در برداشت من، هملت کاراکتری است که در طول نمایش و در شرایط سیاسی اجتماعی ایران رشد می‌کند.

• پویاست.

بله، نه تنها پویاست بلکه دانش‌آموخته هم هست و دانش‌آموخته‌تر هم می‌شود. وقتی که سخنرانی آخرش «من دارم می‌میرم ولی به مردم نوید آینده بهتری را می‌دهم» بسیار تکان‌دهنده است. در این نمایش ما فرض را بر این گذاشتیم که هملت در ابتدا یک جوان معمولاً است که دارد شروع به یاد گرفتن سیاست می‌کند و در نتیجه ده خط آخر از شکسپیر را عوض کردیم. در آن ده خط در متن اصلی هملت می‌گوید اگر یک پادشاه بهتر باشد، مملکت بهتری می‌توانیم داشته باشیم، من این را عوض کردم به این طریق که: «دوران حکومت‌های تک‌نفره به سر آمده. هر شهروند یک رأی» نمایش خیلی سر و صدا کرد و PBS (شبکه خبری) در موردش نوشت. استفان کینزر که خاورمیانه‌شناس بسیار مهم و ضمناً یک محقق صاحب سخن شکسپیر هم هست از بوستن آمد اجرا را دید و اجرا را دید و یک نقد شاهکار نوشت. یک خانم منتقد از پاریس آمد اجرا را دید و... یعنی خلاصه کار خیلی سر و صدا کرد. نمایش ژانویه ۲۰۱۱ اجرا رفت. این یکی از کارهایی بود که خیلی دوست داشتم.

• درباره‌ی کارهای دیگرتان هم کمی توضیح دهید.

کارهای من همه به زبان انگلیسی هستند. ۶۸ تا کار کردم از این ۶۸ تا یک چیزی حدود ۴۰ درصدش براساس اسطوره‌ها و اشعار ایرانی بوده است. اولین کار مثنوی، اولین کار به شیوه‌ی تعزیه در آمریکا که جواب من به انقلاب ایران بود. کاری به نام شور عاشورا که پیتر چلکووسکی کار را دید و بسیار خوشش آمد.

• بله بله کتابش در ایران چاپ شده. یکی از منابع خوب تئاتر در مورد تعزیه است.

دوستی او با من از آن نمایش شروع شد. من کتابش

خواننده بودم و خودش را نمی‌شناختم. او آمد پشت صحنه با من صحبت کرد. پنج شش تا کنفرانس با هم بودیم. اونجا رو در همینطور داستان گیل گمش و نمایشنامه‌ی من و آینه‌ام که روی اشعار فروغ است و نمایشنامه‌های دیگر که مجموعه‌ی اشعار فروغ و حافظ گرفتم. نمایشنامه‌ی هفت مرحله که یک دیالوگ بین فروغ و مولوی است و منتحی از مثنوی معنوی است. خلاصه حدود سی و پنج، شش تا از کارهای من براساس مضامین ایرانی است. هرگز در خارج از ایران به فارسی کار نکردم مگر کاری که الان دارم می‌کنم.

• در مورد تدریس و سوابق کارتان در نیویورک بگویید؟

اولین تدریسم در سال ۱۹۷۸ بود. به صورت نیمه‌وقت در سال ۱۹۸۸ در دانشگاه تاسون به‌عنوان استادیار مشغول به کار شدم. بعداً مدیر گروه کارگردانی شدم. وقتی به ایران آمدم در دانشگاه تربیت مدرس، سوره و دانشگاه تهران درس دادم. بعد که به آمریکا بازگشتم، در دانشگاه شهری نیویورک CITY UNIVERSITY OF NEW YORK پنج تا کورس درس دادم تا حقوق مساوی حقوق تمام وقت به من بدهند. بعد به دانشگاه SMU رفتم و از آنجا به سیانا آمدم و از سال ۲۰۰۲ همانجا ماندم و الان هم پروفسور تمام هستم. برای سه سال رییس دیپارتمان بودم و پارسال کناره‌گیری کردم و گفتم کارهای ADMINISTRATIVE (کارهای دفتری و دانشگاهی) نمی‌خواهم بکنم.

• دانشجوی ایرانی هم داشته‌اید؟

در دانشگاه SMU دو تا دانشجوی ایرانی در رشته تئاتر داشتم. امین ناظم و یکی دیگر که اسمش یادم نمی‌آید. امین، بازیگر بسیار خوبی است که در لوس آنجلس کارهای خیلی زیادی برای تلویزیون و تئاتر کرده است.

• دوست دارید برگردید ایران و آنجا کار کنید؟

من خیلی دوست دارم برگردم ایران. خیلی دوست دارم، ولی این اعتماد را ندارم که آنجا درگیری برایم به‌وجود نیآورند.

• اگر صحبت خاص دیگری هست بفرمایید؟

نه، خیلی خوب بود. چیزی که خیلی خیلی دلم می‌خواهد از صمیم قلب بگویم این است که دوست دارم یک ترم در ایران تدریس کنم و یک ترم اینجا باشم. در موقعیتی هستم که می‌توانم این کار را بکنم و دانشگاه اینجا این اجازه را به من می‌دهد.

• عالی بود. ممنون از اینکه وقت گذاشتید.

خواهش می‌کنم مراتب عشق و علاقه فراوان من را به دوستان عزیز در ایران برسانید. به خصوص به بچه‌های تئاتر که ای کاش می‌شد این کار تازه من را ببینند.

• امیدوارم اجرای خوبی داشته باشید

خیلی خیلی ممنونم

سال سی و دوم، جمعہ سیزدہم مہر ماہ ۱۳۹۷ شماره ۱۶۳۴

Friday, October 5, 2018 Issue No: 1634

JAVANIAN™

INTERNATIONAL WEEKLY MAGAZINE

جهانك™

برای نخستین بار
در جنوب کالیفرنیا

F.C.I. PROUDLY PRESENTS

رابطهٔ بازنانه‌ری
نتیلا و ثوق - افنتی ن کتاچی

کارگردان: دکتر محمود کریمی حکاک
طرح و اجرای موسیقی: حمید سعیدی

۱۴ اکتبر در لس آنجلس

Moss Theatre

۲۱ اکتبر در اورنج کانتی

Huntington Beach Library

به مناسبت اجرای نمایش کمدی "رابطه باز زنانشوهری" کاری از دکتر محمود کریمی حکاک: "تئاتر اتفاقی است که در ذهن تماشاگر و به هنگام ترک سالن می افتد"

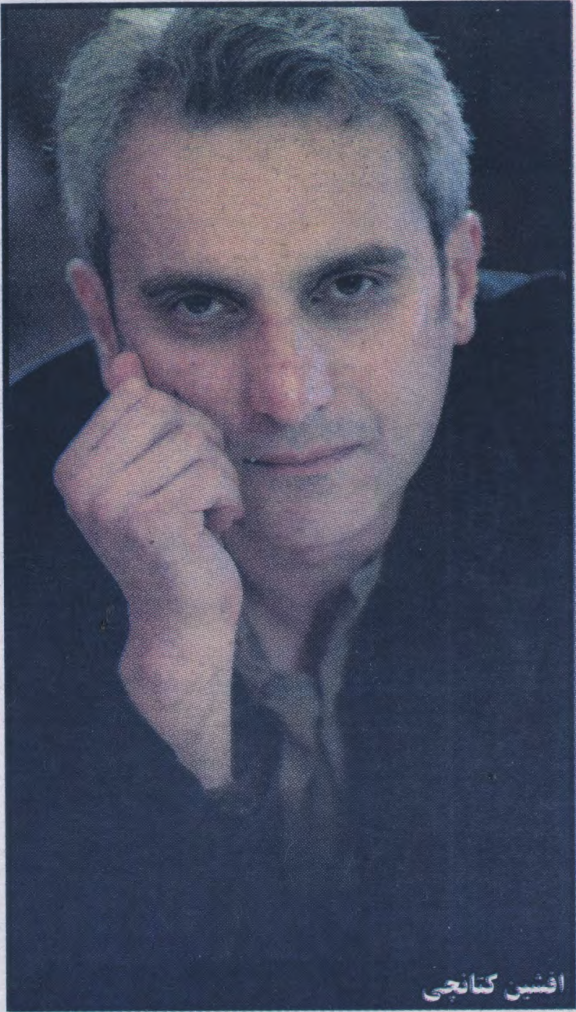

نمایش کمدی "رابطه باز زنانشوهری" برداشت آزادی از نمایشنامه فرانکارامه و داریوفو به روایت و بازنویسی دکتر محمود کریمی حکاک، نخستین کار تئاتری به زبان فارسی این نمایشنامه نویسی، کارگردان، پژوهشگر، بازیگر، طراح رقص و استاد هنر دانشگاه سی یو در شرق آمریکا با بیش از از ۴ دهه فعالیت در صحنه تئاتر حرفه ای آمریکاست که در روز شنبه ۱۴ اکتبر در "تئاتر ماس" سانتا ماریکا و روز ۲۱ اکتبر در کتابخانه "هانتینگتون بیچ" در اورنج کاوتی بر روی صحنه می آید. این نمایش اولین اثر تئاتری فستیوال سینمای نامریی است. فستیوالی که هدف اصلی آن ارائه ایده های نهفته در آثار هنرمندان می باشد که در لفافه مفاهیم سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و نژادی ظهور کرده و به سمت افق های تحول انسانی و مدنی قدم بر میدارد.

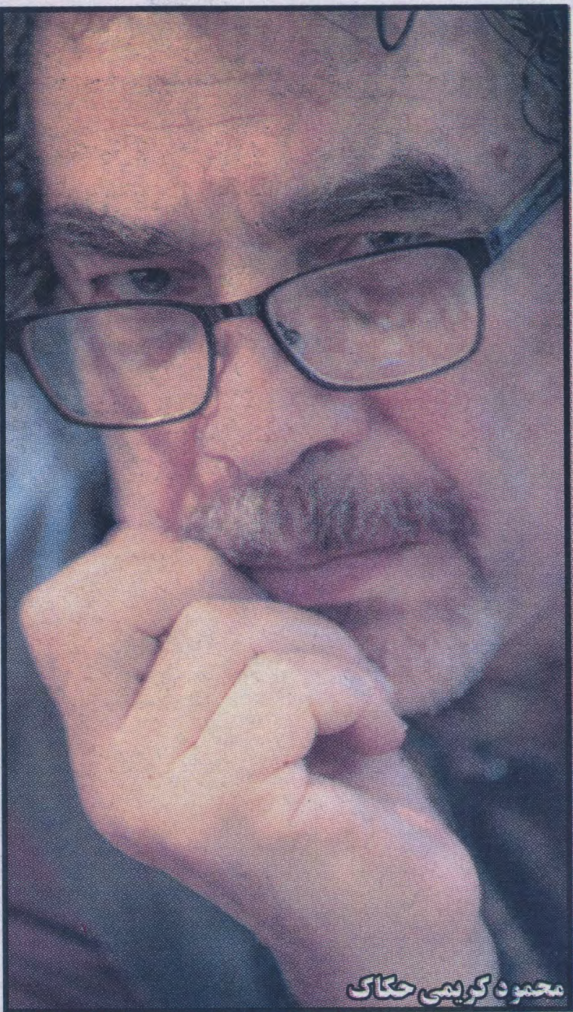
نمایش "رابطه باز زنانشوهری" همانطور که از نام آن پیداست، با طنزی کم نظیر، با بازی شیلا وثوق بازیگر تئاتر و تلویزیون و تهیه کننده ساکن لس آنجلس و افسین کتانچی بازیگر سرشناس تئاتر و تلویزیون ایران، داستان زندگی زوج میانسالی را بیان می کند که پس از حوادث ۱۳۸۸ (۲۰۰۹) ایران مجبور به مهاجرت شده واز طریق کشور فرانسه خود را

افسین کتانچی و شیلا وثوق

امین کتاجی

محمود کریمی حکاک

شیلارویجی

به امریکا می‌رسانند. مرد دچار بحران هویت می‌شود. سس‌خوردگی‌های پیاپی اجتماعی، سیاسی و خانوادگی باعث می‌شود که فکر کند تغییر در نوع ارتباط با همسرش ممکن است نجات‌بخش رابطه‌شان باشد. زن نیز در برخورد با جامعه غالب دچار تزلزل شخصیت شده، در بحران هویت با همسرش شریک است و طبیعتاً به دنبال ترمیم رابطه خانوادگی خودش است. این بحران با بزرگ شدن و ترک خانه‌تنها فرزندان تشدید پیدا کرده به اوج می‌رسد.

خانم مهین کریمی حکاک، از حامیان هنر و فرهنگ ایرانی جامعه لوس آنجلس، سرمايه گزارى این تئاتر را بر عهده گرفتند. متن اولیه این نمایش (ترجمه فارسی ایرج زهری) توسط خانم طابروس مشتاق به گروه معرفی شد و حمید سعیدی طراح و مجری موسیقی است که به صورت زنده اجرا می‌شود. ژولیت نیکو غامیان مدیریت صحنه را به عهده دارد. مریم راستخ طراح لباس و دکتر روجا ابراهیمی دراماتورگ این نمایشنامه هستند.

اولین ترمیم این نمایش با حضور نمایشگاهی به دعوت منصور نایند در تاریخ ۴ آگوست ۲۰۱۸ در سترال استیج شمال کالیفرنیا به روی صحنه رفت و با چنان استقبالی روبه‌رو شد که گروه مجبور شد یک شب دیگر نمایش را تمدید کند.

دکتر محمود کریمی حکاک، طراح و کارگردان نمایش می‌گوید: «همانطور که شکسپیر بیان می‌کند "زندگی صحنه نمایشی است که ما همه بازیگران آن هستیم" پس زندگی یک نمایش است، نمایشی که در آن هر عملی با ژانب زندگی درونی و بیرونی ماست، ما به تئاتر می‌رویم تا از زندگی و تحول شخصیت‌ها در مقابل چشممان مان درس بگیریم. ما با رنج ادیب همذات‌پنداری می‌کنیم، عصیان‌آینگی‌ها را تحسین می‌کنیم، جاه‌طلبی‌های مکتب را محکوم می‌کنیم، بر ساده‌انگاری شاه لیراشک می‌رنزیم، تلاش‌های صلح‌آمیز لیسترانا را راج می‌نهم، از تار ترف احساس نفرت می‌کنیم، از شیطنت‌های پاک‌لاذت می‌بریم و با طنز مبارک به خنده می‌آفتیم. با این وجود، اغلب پس از ترک سالن نمایش آموزه‌هایی آن را به فراموشی می‌سپاریم.»

آقای دکتر کریمی حکاک معتقد است برای نمایشنامه نویسانی چون داریوفو و فرانکا رامه، تئاتر میدانی است برای آموزش و یادگیری. «آنها در بسیاری از آثار خود دمشت‌انگیزترین وقایع را در فاصله نرم کم‌دی ارائه می‌کنند. این

نمایش «رابطه باز زناشوهری»

۱۴ اکتبر در لس آنجلس Moss Theatre

۲۱ اکتبر در اورنج کانتی Huntington Beach Library

شبیوه نه فقط برای خندانن تماشاچی، بلکه برای روشن ساختن وقایع پیرامون او به کار گرفته می شود.

دکتر روجا ابراهیمی دراماتورگ نمایش می گوید: "نمایش" رابطه باز زناشوهری" در سال ۱۹۸۲ میلادی به زبان ایتالیایی نوشته شده است، یعنی در دوره ای از تاریخ این سرزمین که در آن به مدد فعالیت ها و اعتراضات مدنی - به ویژه مشارکت زنان - کشور خود را از پس مانده های تاریک فاشیسم رهایی می بخشید. این دوران دورانی است که در آن پس از تصویب قوانین مربوط به اعمال طلاق، سقط جنین، کفبری کردن قتل های ناموسی و تبیین حقوق خانواده، جامعه ایتالیا در برخورد مابین سنت و مدرنیسم دچار دگرگونی های عجیبی می شود. نویسندگان این اثر با بیانی سمبلیک این بازخورد را از دیدگاه جامعه شناختی و روان شناختی بررسی کرده اند. تاریخ خلق این اثر بدان معنا نیست که این متن در روزگار ما دیگر ارزش و سندیتی ندارد: آیا در زندگی فعلی ما چالش های مشابهی وجود ندارد؟ آیا با وجود امید تک تک ما برای دستیابی به دنیایی آزاده تر هنوز اتفاق نمی افتد که گاه گاه متحجرترین باورها را در لایه های پنهان اندیشه

من خیلی اهمیت دارد.

مریم راسخ، طراح لباس نمایش می گوید: "دکتر کریمی حکاک با ظرافت سعی کرده اند این نمایشنامه را به گونه ای ارائه کنند که تماشاچی ایرانی مدرن آثرپذیرد و من به عنوان طراح لباس با توجه به تغییرات زمانی و مکانی والته با توجه به اینکه یک زوج ایرانی بجای یک زوج ایتالیایی درام را جلومی برند، لباسهایشان را طراحی کردم. طراحی لباس این نمایشنامه درام کمدهی فانتزی تجربه قابل تعمق، جذاب و شیرینی برای من بود. طراحی لباس نمایشنامه هایی از این دست کارآسانی نیست. به نظر من

خود بیابیم؟ قرن ها سلطه مردسالاری حقیقتی نیست که یک شبه از صحنه تاریخ پاک بشود و هر گونه حرکتی به سمت تساوی حقوق به ناچار باید با روان جمعی جامعه روبرو شده و تعادل های جنسیتی باستانی را به چالش بکشد."

یکی از جنبه هایی که از دیدگاه دکتر حکاک کار بر روی این اثر نمایشی را بسیار جذاب می کند زمینه فرهنگی و تاریخی متن اصلی آن است: این نمایشنامه در دهه ۸۰ میلادی برای روشن کردن گونه های مختلف سرخوردگی اجتماعی و سیاسی یک ملت نوشته شده است. یکی از مضامین اصلی این اثر زیبایی تئاتری عواقب تزریق ایده های پسا مدرن به بطن سنتی جامعه بدون بستر سازی مناسب است، که با خیلی از مسائل زندگی و چالش های ایرانیان ساکن خارج از کشور نزدیکی مفهومی قابل توجهی دارد، به خصوص با بخشی از آن جامعه که پس از سلسله شکست های ایدئولوژیک و سیاسی به عنوان پناهنده از کشور خارج شده و در برخورد با جامعه غالب دچار از هم گسیختگی شدید شخصیتی می شود.

شیلا وثوق، بازیگر، تهیه کننده و کارگردان

هر چه یک اثر به دنیای واقعی نزدیکتر می شود، طراحی لباس آن سخت تر می شود چون به عنوان یک طراح باید به فکر نشانه ها و رنگها و استایلی باشید که در عین نزدیک بودن به واقعیت، پیچیدگی روانی و اجتماعی شخصیتها، روند جریان زندگی و نیز شیوه اجرایی کارگردان را بیسان کند و در نهایت باهمه عناصر اجرایی نمایش در تناسب کامل باشد. نمایش "رابطه باز زنا شوهری" اجرایی است که من توصیه می کنم خانواده ها آن را ببینند و فکرمی کنم به شدت برایشان بحث برانگیز باشد."

حمید سعیدی در مورد طرح و اجرای

موسیقی این نمایش می گوید:

"به نظر من اصلی ترین، جذاب ترین و در عین حال سخت ترین خاصیت موسیقی تاتر، زنده بودن و پویا بودن آن است. موسیقی تاتر لحظه به لحظه به همراه متن، بازی بازیگران و نقطه نظرات کارگردان، خلق می شود و تغییر میکند و دوباره خلق میشود و دوباره تغییر میکند و این روند حتی تا لحظه آخر اجرای نمایش بروی صحنه ادامه پیدا میکند. اینگونه است که عملا تنها راه ساخت و اجای موسیقی تاتر، اجرای زنده بروی صحنه است. اینگونه است که برخلاف همه فرم های دیگر آهنگسازی تصویر، آهنگساز مجبور به کار و خلق موسیقی خارج از خلوت و سکوت همیشگی خویش است. برای من به عنوان آهنگساز حرفه ای این چالش برانگیزترین و در عین حال جذاب ترین بخش کار بر روی تاتر است. نمایش رابطه باز زناشوهری بر گردان هنرمندانه ای از یک اثر بسیار معروف غربی است که به رنگ و بوی فرهنگ ایرانیان مهاجر درآمده است. در سرتاسر نمایش تلاش موسیقی بر این بوده و هست که در متن و بازی قسار گرفته و به خلق فضای ایرانی - غربی زندگی ما به عنوان مهاجران و دور از وطن ماندگان نزدیک شود. موسیقی در نمایش رابطه باز زناشوهری ضمن داشتن هویت مستقل، سعی در بیان مفهومی انتزاعی و یا گاهی عینی دارد و به دلیل درخشان بودن بازی ها، استحکام متن و کارگردانی حرفه ای، موسیقی در هیچ جای نمایش به جهت پوشش دادن نقصان و یا تصحیح ریتم بازی و نمایش استفاده نشده است."

اطلاعات و تهیه بلیط:

Tel: 310-998-7171

www.ticketor/cmp

یادداشت کارگردان

همانگونه که شکسپیر بیان می کند "زندگی صحنه نمایشی است که ما همه بازیگران آن هستیم"، پس زندگی یک نمایش است، نمایشی که در آن هر عملی بازنمای زندگی درونی و بیرونی ماست. ما به تئاتر می رویم تا از زندگی و تحول شخصیت ها در مقابل چشمان مان درس بگیریم. ما با رنج ادیب همذات پنداری می کنیم، عصیان آنتیگونه را تحسین می کنیم، جاه طلبی های مکبث را محکوم می کنیم، بر ساده انگاری شاه لیر اشک می ریزیم، تلاش های صلح آمیز لیسترانا را ارج می نهیم، از تارتوف احساس نفرت می کنیم، از شیطنت های پاک لذت می بریم و با طنز مبارک به خنده می افتیم. با این وجود، اغلب پس از ترک سالن نمایش آموزه های آن را به فراموشی می سپاریم.

برای نمایشنامه نویسانی مانند داریو فو و فرانکا رامه تئاتر میدانی است برای آموزش و برای یادگیری. آنها در بسیاری از آثار خود دهشت انگیزترین وقایع را در لفافه نرم کمدی ارائه می کنند. این شیوه نه فقط برای خندانندن تماشاچی، بلکه برای روشن ساختن وقایع دنیای پیرامون او به کار گرفته می شود.

نمایش "رابطه باز زناشوهری" در سال 1982 میلادی به زبان ایتالیایی نوشته شده است، یعنی در دوره ای از تاریخ این سرزمین که در آن به مدد فعالیت ها و اعتراضات مدنی - به ویژه مشارکت زنان - کشور خود را از پس مانده های تاریک فاشیسم رهایی می بخشید. این دوران دورانی است که در آن پس از تصویب قوانین مربوط به اعمال طلاق، سقط جنین، کیفری کردن قتل های ناموسی و تبیین حقوق خانواده، جامعه ایتالیا در برخورد مابین سنت و مدرنیسم دچار دگرگونی های عمیقی می شود.

آیا این بدان معناست که این متن در روزگار ما دیگر ارزش و سندی ندارد؟ آیا در زندگی فعلی ما چالش های مشابهی وجود ندارد؟ قرن ها سلطه مرد سالاری حقیقتی نیست که یک شبه از صحنه تاریخ پاک شود. آیا با وجود امید تک تک ما برای دستیابی به دنیایی آزادتر هنوز اتفاق نمی افتد که گاه متحجرترین باور ها را در لایه های پنهان اندیشه خود بیابیم؟

یکی از جنبه هایی که کار بر روی این اثر نمایشی را بسیار جذاب می کند زمینه فرهنگی و تاریخی متن اصلی آن است: این نمایشنامه در دهه ۷۰ میلادی برای روشن کردن گونه های مختلف سرخوردگی اجتماعی و سیاسی یک ملت نوشته شده است. یکی از مضامین اصلی این اثر زیبای تئاتری عواقب تخریب ایده های پسا مدرن به بطن سنتی جامعه بدون بستر سازی مناسب است، که با خیلی از مسائل زندگی و چالش های ایرانیان ساکن خارج از کشور نزدیکی مفهومی قابل توجهی دارد، به خصوص با بخشی از آن جامعه که پس از سلسله شکست های ایدئولوژیک و سیاسی به عنوان پناهنده از کشور خارج شده و در برخورد با جامعه غالب دچار از هم گسیختگی شدید شخصیتی می شود.

این نمایش اولین اثر تئاتری فستیوال سینمای نامریی است. هدف اصلی این فستیوال ارائه ایده های نهفته در آثار هنرمندان می باشد در لفافه مفاهیم سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و نژادی ظهور کرده و به سمت افق های تحول انسانی و مدنی قدم بر میدارد.

رابطه باز زناشوهری

نمایش لا وثوق - اگنتینی

برگردان فارسی، طراح و کارگردان
دکتر محمود کریمی حکاک

نویسنده
فرانکا رامه
داریو فو

طراحی و اجرای موسیقی
حمید سعیدی

DIRECTOR'S NOTE

**Theatre is What Happens in the Mind of
the Audience As S/he Leaves the Building!**

If we agree with Shakespeare that "the world is a stage and all the men and women merely players," then life is theatre: a theatre where every action is reflection of our inner or outer living. We go to theatre to see the lives of the characters unfold in front of our eyes and to learn from them. We sympathize with the suffering of Oedipus, admire Antigone's defiance, condemn the ambitions of Macbeth, cry at the foolishness of old Lear, appreciate the peacebuilding efforts of Lysistrata, detest Tartuffe's antics, enjoy Puck's playfulness, and laugh at Mobarak's humor. Yet, we often forget the lessons presented on stage. We leave the theatre and leave its teachings behind.

For such playwrights as Dario Fo and Franca Rame, theatre is a school where they learn and where they teach. They wrap the sometimes-tragic occasions in the soft silk of comedy, not only to make us laugh, but also to remind us of the events in our own surroundings.

The Open Couple was written in 1982, at a time when Italy began liberating itself from the residue of Fascism. Thanks to the civic and social movements--especially the contributions of women--the established laws of divorce, abortion, honor killing and the like were challenged. Does that then make this play seem outdated? Do we not have similar challenges in our own lives? Centuries of male dominated machoism and repression do not disappear overnight. If we are to hope that history should not repeat itself, then we may recognize elements of what we see on this stage tonight and, perhaps, think "Wow, but that is me!"

It is exciting for us to borrow from the text of Dario Fo and Franca Rame in order to offer a modern challenge to our own people. What they illuminate in their play about the social and political frustration of 1970s Italy, is what we try to illustrate for our country wo/men living in exile; that the postmodern notions and ideas forced upon traditional beliefs and practices may not work well. The experience of theatre, however, like that of life is principally a personal and private one. To that end, we, the cast and crew of *The Open Couple*, look forward to learning your thoughts and hearing your feedback.

Enjoy!

بابه از زناشویی The Open Couple

Adapted, Designed & Directed by

Dr. Mahmood Karimi Hakak

Based on

Coppia Aperta Quasi Spalancata

Written by

Franca Rame & Dario Fo

Dramaturgy by

Dr. Roja Ebrahimi

English translation by

Stuart Hood & Joe Farrell

Persian translation by

Iraj Zohari

With

Shila Vosough Ommi & Afshin Katanchi

Music Designed and Performed by

Hamid Saeidi

Investor.....Mahin Karimi Hakak
Executive Producer Hamid Saeidi
Stage Manger.....Juliet Nikoghasian
Costume Designer.....Maryam Rasekh
Videographer.....Javad Emami
Graphic designerFarid Hamedi
Photographer.....Koji Zadori
Production AssistantParham Fallahi

SCHOOL OF LIBERAL ARTS FACULTY RESEARCH SYMPOSIUM SESSION #2

**CHRISTIANE FARNAN,
ENGLISH:**

**"LITTLE HAUNTED HOUSE ON THE PRAIRIE:
LAURA INGALLS WILDER AND THE
MIDWESTERN GOTHIC TRADITION"**

**MAHMOOD KARIMI-HAKAK,
CREATIVE ARTS:**

**"IRAN IS THE STAGE AND YOUTH
ITS MAJOR PLAYERS"**

MARK JURY, EDUCATION:
"TITLE TO BE ANNOUNCED"

**PERUNDEVI SRINIVASAN,
RELIGIOUS STUDIES:**

**"SPROUTS OF THE BODY, SPROUTS OF
THE FIELD: IDENTIFICATION OF POXES
WITH THE GODDESS IN SOUTH INDIA"**

WHEN

Friday 4/12/19

3:30-5:30

WHERE

Room L26

Standish Library

Siena College

WHO

You!

**All members of the
Siena community
are encouraged to
attend.**

REFRESHMENTS

**Light food, coffee,
and other drinks
will be served.**

ART
MINORITIES
AND SOCIAL
CHANGE

umes.les.harvard.edu
www.aacritclub.org

SoART

Art Exhibition:
3 May - 15 August 2019
Reception: Friday, 3 May, 6:30-9pm
with film screening from 7:30-8:30pm,
CGIS South Concourse, Tsai Auditorium, S010
* Young Iranian Artists Sharing Their Vision
Of Social Change Through Art

Harvard University, CGIS South Concourse, 1730 Cambridge St

Sponsored by

Touch CES

Art, Minorities and Social Change Exhibition at Harvard University

May 2019

In collaboration with Center for Middle Eastern Studies at Harvard University, Touch Art Gallery is pleased to present "Art, Minorities and Social Change in Iran", a group exhibition by 42 young Iranian artists and filmmakers. A film screening will be presented during the reception of the art exhibition. The art exhibition will take place from May 3rd to August 15th.

The reception will take place from 6:30pm-9:00pm on Friday, May 3rd at Harvard University, CGIS South Concourse, 1730 Cambridge St., Cambridge, MA 02138. The film screening will be held from 7:30pm to 8:30pm at Tsai Auditorium S010.

So-Art is a project of Touch Art Gallery whose goal is to bring together young Iranian artists who wish to address social and cultural issues in Iran. This project is the first annual art exhibition held by So-Art involving hands-on artists who share a progressive vision of women, minority rights and social change in Iran through art.

۱۶ اردیبهشت ۱۳۹۹

تمامی آثار تولیدی از بعد هنری و اجتماعی (توجه به مسائل اقلیت های دینی، مذهبی، جنسی و قومی) مورد ارزیابی و انتخاب هیات داوران فستیوال قرار گرفته است.

استون نیویورک، دکتر نادر رفوگران، مجسمه ساز و استاد دانشگاه ایالتی نیویورک، دکتر محمود دکتر ویلیام آبرست، نقاش و استاد دانشگاه کریمی حکاک کارگردان و نمایش نامه نویس و استاد کالج سی نا نیویورک و خانم آیریس گرنت، نقاش و استاد دانشگاه لزی هیات داوران این فستیوال را تشکیل می دهند.

تمامی آثار برگزیده اعم از نقاشی، عکاسی، گرافیک و فیلم های کوتاه تولید شده، در بهار سال 1398 در دانشگاه هاروارد در شهر کمبریج ایالت فستیوال سوآرت به ابتکار و همت ماساچوست آمریکا به نمایش در می آید و طی مراسمی آثار منتخب هیات داوران، معرفی و تجلیل خواهند شد گالری هنری تاج در بوستون آمریکا، راه اندازی شده است. گالری هنری تاج در سال 2012 توسط پڑمان تهوری در این شهر تاسیس و تاکنون برنامه های متعدد هنری، آموزشی و فرهنگی را میزبانی کرده است

سید محسن پور محسنی شکیب متولد 1367 رشت، فیلمساز و عکاس مستقل دارای 8 سال سابقه ی کاری مرتبط و ساخت 4 انیمیشن کوتاه و سابقه وی دارای مدرک کارشناسی تکنولوژی عمران از دانشگاه آزاد و دانشجوی کارشناسی حضور در بیش از 85 جشنواره ی ملی و بین المللی است ارشد روانشناسی عمومی - دانشگاه گیلان و دارای مدرک دوره یکساله فیلم سازی در انجمن سینمای جوانان ایران - دفتر رشت با درجه عالی است.

از جمله جوایز کسب شده توسط این هنرمند می توان به کسب مقام جوان برتر استان گیلان در زمینه ی انیمیشن از سوی معاونت فرهنگی و امور عکسهای این هنرمند نیز در 9 نمایشگاه گروهی ملی و بین المللی از قبیل: سمای قلم. جوانان و اداره کل ورزش و جوانان استان گیلان اشاره کرد انگلستان) و (Law Of Identity، (اداره کل فرهنگ و ارشاد تهران، آیین ها از درجه دوربین موزه تاریخ ملی تغلیس (گرجستان

اسپانیا) به تماشا گذاشته شده است) ExperimentoBio

SIENA DAILY DIGEST

Posted on October 16, 2019 by Mahmood Karimi-Hakak

Festival Cinema Invisible

The 7th Festival Cinema Invisible

The Invisible Cinema of the Middle East and North Africa
October 18 – 19, 2019
Siena College, NY

Free Culture Invisible www.freecultureinvisible.com in partnership with Siena

College, will host the international film festival The Best of Festival Cinema Invisible October 18-19, 2019 at Key auditorium (Roger Bacon Rm. 2020). FCI is a New York-based film venue in its seventh year, and this special edition of the annual festival is exclusive to Siena College. The Best of Festival Cinema Invisible will showcase films from the previous six annual festivals as well as sneak-preview films set to be screened at the 2020 festival.

The Best of Festival Cinema Invisible program includes documentary, short and animation films from the Middle East and North Africa. The line-up includes over a dozen

world and regional premiere films.

Films will screen on Friday, 10/18 from 4p-10p and Saturday, 10/19 from 2p-10p. The full program and schedule are available at <http://www.freecultureinvisible.com/festival-cinema-invisible/2019-festival-cinema-invisible/>

Tickets are available for purchase online

at <https://www.siena.edu/creativeartstickets>. Festival day passes are \$15/\$25 and single-session tickets are \$6/\$10. Tickets and passes will also be available at the door (cash only).

Free Culture Invisible
www.FreeCultureInvisible.com

Date: 10-18-2019

Time: 4:00 pm – 10:00 pm
and 10-19-2019

Time: 2:00 pm – 10:00 pm

Place: Roger Bacon Rm. 202

The 7th Annual Presentation of
Invisible Cinema
of the Middle East and North Africa

www.freecultureinvisible.com

Oct.18 (4-6pm, 6-8pm, 8-10pm)
Oct.19 (2-4pm, 4-6pm, 6-8pm, 8-10pm)

Siena College
Key Auditorium

For tickets visit:
Siena.edu/CreativeArtsTickets

Photograph by Sheila Pinkel

A NOTE FROM THE PRESIDENT

Every day the news reminds us that the universe we inhabit is not only a very unsafe place to live, but we are in danger of extinction. Destruction of the environment, economic, social and ethical injustice, and conflicts between the people of various cultures, religions, and nationalities, all cause us to live in an atmosphere of constant fears and threats.

The unmatched artist of all times, Shakespeare, places the responsibility of protection and preservation of this universe directly upon our shoulders. He writes "All the world's a stage and all the men and women merely players." The greedy politicians have not been able to bring peace and tranquility to the stage of our life, academics have proven less than able to bridge the social, economic or human divide, and many religious leaders have been too concerned with the afterlife to preach tolerance and acceptance. It is left to the activists to oppose prejudice, youth to try to save the environment, and the artists to lead the way to collaborations, dialogues, and negotiation.

As International artists and educators, we believe in making use of the persuasive power of the arts to communicate shared principles of love and compassion, and to build bridges of understanding, tolerance, and reconciliation. Free Culture Invisible LLC www.freecultureinvisible.com was founded to help introduce the work of those artists and intellectuals who are trapped in labyrinths of political, social or economic censorship to a wider audience.

Stressing the human similarities and cultural congruencies, FCI offers an environment conducive to understanding of "the self" and "the other," as well as a shared personal and cultural experience. Therefore, we hope to make a contribution, however minimal, to understanding, appreciation, and acceptance among people that may otherwise be conflicted.

Cinema Invisible, now in its seventh season, aims to use the arts as a way to open dialogue and understanding among cultures. Cinema Invisible aspires to introduce film, video, music, and art that, in spite of high artistic and technical quality, has been deprived of public exhibition in the country of production.

It is certain that such ambition cannot be realized without your assistance and collaboration. To that end, we are thankful to Siena College's support in providing the opportunity to reach you, our audience. We are also grateful to you for your enthusiasm and encouragement in fostering this much-needed artistic dialogue. We hope that with your help Free Culture Invisible grows to become a major platform for the artistic and intellectual exchange.

Free Culture Invisible LLC is an independent, not-for-profit organization dedicated to celebration and promotion of films and other artistic and cultural expressions produced within or about the Middle East, North Africa and beyond, which may be problematic and challenging within the country of production or focus. By introducing authors, artists, and filmmakers who may not have access to other venues, FCI provides a forum for dialogue and exchange of ideas. Through nurturing purposeful communication and meaningful cultural exchange, FCI aims to help artists learn and grow by exhibiting their creative works, while encouraging the international public to expand their understanding and knowledge of the works of art they may not otherwise experience.

Too many recent films from the Middle East, North Africa and beyond are unable to achieve entry into the channels of distribution and the wider audiences that they deserve. The Annual Festival Cinema Invisible (AFCI) creates visibility for endangered cinema of the region, giving filmmakers the opportunity to develop and grow while bringing their work to the attention of viewers who are eager to broaden arena for cultural exchange and diverse visions.

SIENACollege

featured at the new poetry series at

THE YALE CLUB

50 Vanderbilt Avenue (between 44th & 45th Streets
across from Grand Central Station), either 17th or 18th floor (TBA)

Friday, 16 November 2018, 6:30-9:30 pm

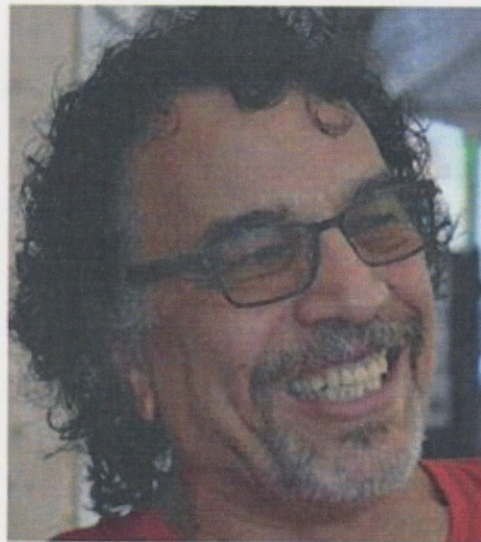
by invitation only

Sultan Catto, Host

SCatto@gc.cuny.edu

Stanley H. Barkan, Coordinator

cccpoetry@aol.com

Mahmood Karimi-Hakak is a poet, author, and artist who has created over 70 stage and screen plays, authored six plays, three books of poetry, numerous articles and essays, and five translations from/into Persian including *Your Lover's Beloved: 51 Ghazals by Hafez* and *Love Emergencies*, both with Bill Wolak. Mahmood is the recipient of six artistic and scholarly awards including Outstanding Foreign Film, Raymond C. Kennedy, and Fulbright. He is the Founding Artistic Director of *Festival Cinema Invisible* <CinemaInvisible.Com>, President of Mahak International Artists Inc., and has served on the board of several other artistic and educational organizations. Professor Karimi-Hakak has taught at universities in the U.S., Europe, and his native Iran. He presently serves as Professor of Creative Arts at Siena College in upstate New York. www.mahmoodkarimihakak.org

EMPTY MIRROR LITERARY MAGAZINE

December 27, 2019

<https://www.emptymirrorbooks.com/literature/interview-mahmood-karimi-hakak-bill-wolak>

Peacebuilding Through the Arts: An Interview with Mahmood Karimi Hakak

Mahmood Karimi Hakak and Bill Wolak

Mahmood Karimi Hakak is a poet, author, and translator. In addition, he is a theater and film artist whose creative and scholarly works are focused on peacebuilding through the arts. He is the founder and CEO of Café Dialogue LLC, and Founder and President of [Free Culture Invisible LLC](#). He has created over seventy stage and screen productions in the U.S., Europe, and his native Iran. His creative works explore the ideas of intercultural discourse and reconciliation.

His 1979 production of *Passion of Ashura* aimed at alarming his country against a rushed revolution, where one dictator might replace another. In 1991, he created *Seven Stages: A Symphony in Seven Movements* as a dialogue between the 20th century's most celebrated Iranian female poet Forough Farrokhzad, and 12th century Sufi poet Jalal-al-Din Rumi. His selection from Rumi's *Masnavi* (2000) employed actors from seven different nationalities, each speaking in their native tongue. In his 2001 adaptation *Six Characters in Search of An Author*, Pirandello's characters appear through the ruins of The World Trade Center where the murderers and the murdered faced each other. In 2008, Karimi Hakak used Aeschylus' *The Persians* to reference the devastating aftermath of American military industrial expansionism. His *HamletIRAN* (2011) imagines Shakespeare's prince within the Iranian Green Movement of 2009.

Karimi Hakak has published seven plays, two books of poetry, five translations from and into Persian, and numerous articles and interviews in both Persian and English. His translation of Hafez (with Bill Wolak), entitled *Your Lover's Beloved: 51 Ghazals by Hafez* (Cross-Cultural Communication, 2009) was nominated for the Best Translation of Poetry by American Literary Translators Association (ALTA) in 2010. He is a recipient of several artistic and scholarly awards, including Critic's Choice (1999), ACTF Merit Awards for Best Direction (2003, 2008, and 2011), and the 2005 Raymond Kennedy Excellence in Scholarship Award. In 2009, Karimi-Hakak received a year-long Fulbright award to produce an original theater production with Palestinian and Israeli actors. However, facing the difficulties of staging such a play within the region, he created *The Glass Wall*, a documentary film where theater practitioners of both sides express their frustration and opposition to the barrier that has divided them physically, intellectually, and artistically. Professor Karimi-Hakak has taught at CCNY, Rutgers, Towson, and Southern Methodist University in the U.S., as well as universities in Europe and Iran. Presently, he serves as Professor of Creative Arts at Siena College in upstate New York.

Poster for the film *Impossible Duality*, 7th Festival Cinema Invisible, 2019

BW: In 1991, you directed a play entitled *Seven Stages*. Tell me a little bit about that play.

MKH: *Seven Stages* sprung out of the curiosity of a few American students about Iranian culture and poetry. I was teaching at Towson University at the time, and the year before I had directed *The Epic of Gilgamesh*, the first staged adaptation of the entire poem in the U.S. That production, created through improvisations and experimentation emerging from physical expression of a poetic text, was invited to the Edinburgh Fringe Festival. However, the large cast and expansive scenery made it difficult to travel. So, I was asked if I could create another more manageable play in the same style. I agreed, even though I had nothing in mind at the time.

BW: So, you made a play about Rumi and Forough? They are over eight centuries apart. How did you make the connection?

MKH: I didn't intend on making a play about them. The play made itself! Let me explain. As a habit, I often recite Persian poetry out loud, especially when I am happy, depressed, frightened, or baffled. The lines I speak are from Rumi, Hafez, Forough, Shamlou, Sohrab, and others. I do this almost unconsciously, when I am in class, in my office, in the school cafeteria, in parties, wherever. And, being surrounded mostly by students, colleagues, and friends, I sometimes have to translate lines I speak.

Anyway, it was in a middle of a party, I think, that I recited a poem by [Forough Farrokhzad](#) for a young friend explaining how she wrote this poem in style of Rumi's *Masnavi*. My friend commented that, "Maybe she is trying to have a dialogue with Rumi." That night she and I spent the entire evening flipping through these two poets' works. By the next day, I knew what I would take to Edinburgh.

I invited seven graduating students to join me. The more we delved into their works, the more we agreed that they are indeed speaking to each other, and to us. Towson's theatre studios were booked all through the day. So, we decided to rehearse late, very late, often starting at 10 p.m. and going on till we dropped. Seven weeks later, we had a play, *Seven Stages: A Symphony in Seven Movements*. It developed as a dialogue between Rumi and Forough and my young friends. The production ran for two weeks at Baltimore's infamous Theater Projects, before it traveled to Edinburgh, where it was acclaimed by the critics.

BW: Was that the first time that you used naked actors on the stage?

MKH: I have always been interested in and intrigued by the purest form of bodily expression in a theatrical presentation. In late 70s as a graduate student at Rutgers, I created a play based on Forough Farrokhzad's "Earthly Gospels," called *Me & My Mirror*, where the main character shreds the layers of hypocrisy—the masks we all hide ourselves behind—represented by his clothes in order to pursue the truth. As an actor in Richard Schechner's 1984 production of *Prometheus*, I played the title role which required me to appear naked on stage.

In that production, pondering on what we have done with his gift, Prometheus suffers painful bonds like that of a tortured political prisoner in Iran and elsewhere. In both these productions, as well as in *Seven Stages*, nakedness is much more than taking off one's clothes. It is not a trick to enthrall the audience, nor is it imposed on the play or the actor. Nudity here is a process that the actor struggles through in order to shed layers of duplicity and pretense. Undressing, in other words, indicates a path by which an individual may strive to find the truth.

In *Seven Stages*, the character is ridding herself of worldly possessions, attempting to reach some level of purity in body and soul. It is not the actor, but the character that reaches such a stage of ecstasy where she no longer hides behind any coverings. The one who achieves that total transparency is the one whose virtue becomes a healing ground for others' sins. And, at the play's conclusion, it is only this character that leaves the stage unharmed, while all others are annihilated. She is the one reborn, resurrected, revitalized.

Seven Stages, Baltimore Theatre Projects, 1991

BW: In 1992, you returned to Iran to visit your mother for ten days. How did that ten-day visit end up lasting for seven years?

MKH: A Latvian theater troupe I met in Edinburgh invited me to Kiev to teach a workshop. I had already received a small grant from Towson University to visit Iran in order to make some interviews on theater topics that I was researching. So, I decided to combine the two opportunities and make a ten-day stop in Iran on my way to Kiev.

While in Iran, I was asked to give a talk in one of my ex-professor's classes. During my lecture I, arrogantly, scolded students for being lazy in comparison to those in my generation. A brave young woman stood up and spoke. With a combination of pity, anger, and envy apparent in her voice she cried out, "You are here bragging about how hard you studied, and we do not. How much you knew when you were our age, and how much we do not know. What you fail to understand is that it was your generation that created this revolution. I was just a small child at that time. And as soon as your generation realized that this was not what you had expected, you left, leaving us to deal with the aftermath of what you had started. We did not ask for this, nor did we have the means to leave like you did. For all these years not many worthwhile books have been published. Our progressive artists and intellectuals, those who could not leave, are either dead or in jail, or as Forough wrote 'swamps of alcohol and opium have dragged them down to their depths.' We are being taught by those who, in most cases, are chosen not because of their knowledge in the field but because of their loyalty to a certain ideology, or so they pretend. What many of us struggle with is trying not to sell our bodies to pay for our tuition. I cannot believe that you have the nerve to come here and chastise us!" Adding with a sigh, "And then of course you will leave too."

Her words pierced my heart. I sat down and cried. She cried too. The entire class cried. What she said transformed my decision about leaving Iran. I promised her, the other students, my ex-professor, and myself, that I would stay.

BW: What did you do in Tehran during those seven years? Were you allowed to work as a theater director?

MKH: Well, at first it looked like I could work. I was invited to have lunch with some theater authorities and was promised all kinds of assistance and cooperation. But soon I learned that I, too, would be expected to prove my loyalty before I received any help. I was asked to write an article or have an interview where I declare that Western theater is sinful and corrupt, or theater is purer, healthier, and more artistically viable with present administration. Obviously, I couldn't say that. So, I was politely asked to submit production proposals and await their approval. Well, I did propose. And I did wait. Months after months and years after years, my proposals faced a wall of silence. Meanwhile, I met and taught many young artists and students who threw their emotional support behind me, constantly encouraging me to keep the proposals going, even if there was no response from the authorities. Finally, in 1998, when Mr. Khatami won the presidency, my 125th proposal was approved, and I began working on Shakespeare's *A Midsummer Night's Dream*.

BW: After years of effort, finally you were granted permission to produce and direct Shakespeare's comedy *A Midsummer's Night Dream*. Can you describe some of the constraints that the censors imposed on you and your actors in order to allow such a play to be produced? In other words, what did you have to agree to in order for the production to be approved?

MKH: As you can imagine, this is a long story, but I'll try to offer a condensed version. As I mentioned, while my proposals were left unanswered, many young actors and students criticized theatrical authorities by publishing articles and interviews with me where they would ask about the fate of my latest proposal, and whether I have received a response, thus keeping the matter alive.

When Mr. Khatami was elected President in 1998, I was called into the Center for Performing Arts' office, where performance permissions are issued. There I was told in so many words that "now is the time to propose a play for production." I refused to write another proposal, sighting the previous ones asking them to "choose any of the plays I have proposed before, or even another from theater history canon that you like, and I will direct it." After a brief exchange, the new official presenting himself in opposition to the ones who occupied that office before, suggested Shakespeare's *A Midsummer Night's Dream* "because this is a comedy with no relevance to present day Iran," he said, "so suspicious minds searching for a 'footstep of sin' cannot find anything to object to." I happily accepted the suggestion, especially since I had staged this play ten years earlier in the U.S. and was well familiar with it. However, that also proved not to be smooth sailing, and I faced a variety of kinds of resistance and obstacles in casting, rehearsals, and performance from the very first day.

Poster for A Midsummer Night's Dream in Tehran, Iran, 1999

BW: Can you cite some examples of the kinds of obstacles that you faced?

MKH: To begin with, I was promised a reasonable budget (all plays were produced by the government those days) and signed a contract, but the money was never released. Nor were we assigned a rehearsal space. So, again with the support of my young friends, we chipped in from our own pockets and rehearsed in my mother's living room, an open space about 250 square feet. Then, there was the constant flow of "inspectors" sent by the Center of Performing Arts with constant suggestions about how to improve the text that ranged from very silly and to stupid.

Here is an example: An "inspector," bragging that he held an MA in theater, suggested that in order to avoid un-Islamic relationship between man and woman, I should have Lysander and Hermia marry each other before they escape into the woods! Imagine! The entire play happens because these two young lovers are not allowed to marry each other. That is why they run into the woods to escape to where "the sharp Athenian law / Cannot pursue" them. Another censor objected to the proximity of a male and female characters on stage. "From where I am sitting" he said, "they seemed to touch each other!" I pointed out to him that, "You can actually see that there's a distance of over three feet between these two actors, and that they did not touch." He responded, "Yes, 'I' know they did not touch. But some people in the audience may think they touched." There was no use explaining to this gentleman that theater is the art of make-believe, so I moved the two actors farther apart from one another.

Oberon on stage of *A Midsummer Night's Dream*, Tehran, Iran, 1999

BW: How was the production received?

MKH: It was completely sold out during the 1999 Tehran Fajr Theater Festival, where it received the Critic's Choice Award. Following the festival, a permission was issued for 45 public presentations of the play. However, the troubles did not stop.

The first night, the theater's doors were unlocked only a half hour before the curtain, leaving 35 actors and support staff only 30 minutes to change into their costumes, put on make-up, and

check the lighting and sound. The audience who had gathered at the doors over an hour before show time, were told that the play was canceled due to technical difficulties. But they did not believe this and waited patiently. Actors hurriedly warmed up, technicians rushed through the cues, and the play opened as scheduled to a cheering sold-out house.

The second night, the box office keys were mysteriously lost, and no one could buy tickets or pick up the ones reserved. Again, the audience, by now used to these games, waited in the freezing February Tehran weather for almost an hour, when our brave house manager (one of those who had supported my cause all throughout the production) opened the theater doors letting all in regardless of who had tickets and who did not. Finally, on its third night some thugs from the Revolutionary Guard raided our production disrupting the performance, cursing the actors, the audience and me, and then they closed the production.

BW: When you returned to New York City in 2000, you immediately staged *The Masnavi* of Rumi at [La MaMa](#). Tell me a little bit about that production and how it differed from your experiences as a director in Iran.

MKH: Well, to begin with, there was no theater authority to impose censorship on this production! I had just returned from seven years of living in a place where most my energy was spent fighting the existing absurdities, not only artistically, but socially, politically, intellectually, even emotionally. Working at La MaMa, I felt like an old bird that has been let out of its cage for the first time. There was no stopping me. I was running everywhere creatively. I was back continuing to further experiment with Ascetic Theater, a technique of staging plays I practiced during the years before going to Iran. I wanted the text to reach the audience beyond words and language. And what better text than that of Rumi to do this with?

So, I chose seven stories from the *Masnavi* as basis for the text, designed the stage as a canopy placed on seven columns, each with calligraphed poem by Rumi in a different language. The actors came from seven different countries of origin, and seven languages were spoken on stage. It was as if I wanted to shout messages of peace and love ingrained in the *Masnavi* so all people would hear it and understand it regardless of their cultural or linguistic background. And the production worked. The play communicated to people of all social, cultural, and political backgrounds. This play's success not only rejuvenated my spirit, it also provided a much-needed positive page on my resume (something that was lacking for the seven years I struggled in Iran) which helped in obtaining a respectable job. I was hired to teach and head the Directing Program at Southern Methodist University the next year.

BW: So, you were in Texas when 9/11 happened. What plays did you stage in Texas?

MKH: I was asked and accepted to direct *Six Characters in Search of an Author*. We were in rehearsal when 9/11 happened. I immediately adjusted my concept having the characters appear through the ruins of World Trade Center. The interaction between Pirandello's incomplete characters and the acting troupe, resembled a dialogue between the spirit of attackers and the attached under tons of steel and concrete in ground zero.

The production touched the theater critic for *Dallas Morning News* so deeply that he ended his review with, "I wept for terror and joy all through the final half of this production. I wept walking back to my car. I wept all the way home."

poster for the film *Bone*, 7th Festival Cinema Invisible, 2019, Siena College

BW: Yet, you left SMU and began your tenure in the Creative Arts Department of Siena College in upstate NY. Why? And how has your experience been at Siena?

MKH: Remember, theatre is a collaborative art, and theatre workers, especially in an educational setting, must function as a family. Unfortunately, SMU's theatre program, at that time, resembled a dysfunctional family filled with resentment and envy, making it an unhealthy environment, especially for the students. So, I looked for other alternatives, and when Siena offered the position, I accepted it.

From the very beginning, Siena College provided the kind of big-hearted small family that I felt I might want my own children to grow up in. I moved to Siena in the Fall 2002, not only because of collaborative colleagues, and supportive administration, but also because of its geographic location. It is less than three hours' drive from, NYC, Boston, and Montreal, three cultural centers I wanted to be close to.

BW: How many theater productions have you directed at Siena?

MKH: I have directed over fifteen productions, both within the college and outside. Almost half of these productions were original plays or new adaptations of existing plays. Included in this are; *Iphigenia*, written by Michael Sham, using the premise of Euripides's *Iphigenia At Aulis* to comment on the senseless Iraq war; a new adaptation of Chekov's *The Seagull*, staged within a decaying modern city, where humanity is destroyed and ethical values damaged; *Paydaayesh: A Creation Story*, based on 5000 years old Persian creation stories; a new adaptation of Aeschylus' *The Persians*; staged to expose the futility of America expansionism; and *HamletIRAN* where Shakespeare's characters were placed within the Iranian Green Movement of 2009.

In 2007, we invited an Israeli playwright, along with three American artists, to develop *Benedictus: An Iran, Israel, U.S. Collaboration Project* with Siena students. This play

was later staged at number of professional theaters across the country, and also participated in the 2007 LATC World Theater Festival, where it was awarded as the Critic's Pick.

HamletIRAN, Siena College, 2011

BW: In 2012 you founded [Free Culture Invisible \(FCI\)](#) in order to present the lesser seen films from the Middle East and North Africa to the international audiences. Why did you move from directing theater to promoting cinema?

MKH: Working on films is not a new thing for me. In 1994, when I wasn't allowed to do theater in Iran, I produced a feature film entitled *Common Plight*. The fate of that film was not unsimilar to that of the theater proposals. This time my pocket was the aim of attacks! While the government approved the script, I was not allowed to direct it, so I agreed to produce the film, but, unlike any other film in those days, we were given no budgetary assistance. Thus, *Common Plight* became the first film after the Islamic Revolution that was produced entirely with personal funds.

This film was also the very first Iranian film in which a new position was created, *bazigardan*, a member of directorial staff whose job it is to work directly with actors. Something similar to what is called an acting coach in the West. This title has been used in almost every Iranian production ever since. However, to discourage me from attempting another film, they pulled this film off the screen one day after it was released.

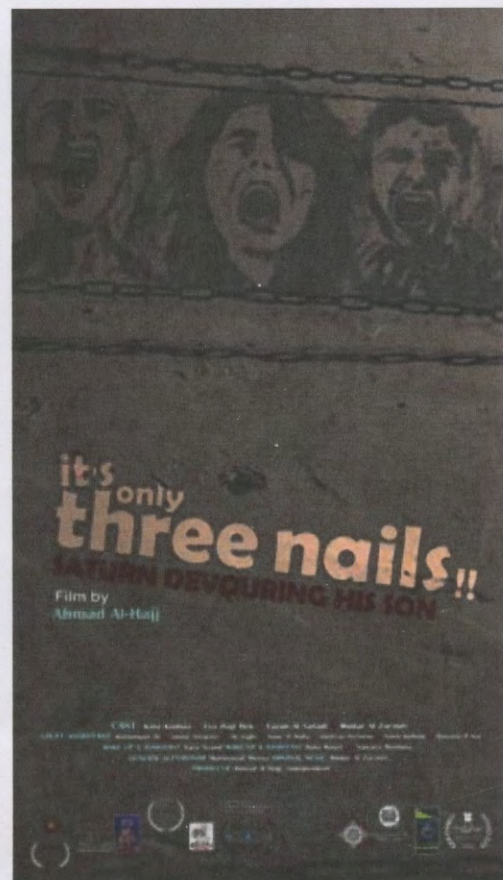
Anyway, back to why I founded FCI. Once I settled in the U.S. again, I received a number of films, shorts, documentaries and features from my friends and students in Iran. These were films that, like *Common Plight*, for variety of reasons their screenings proved difficult if not impossible. So, I took it upon myself to show them to larger audiences within universities, community centers, and actual movie theaters. Soon, the numbers grew and so did the interest.

In 2012, I founded Festival Cinema Invisible, an LLC dedicated to screening only Iranian unseen films. Soon the news traveled, and I was bombarded with films from other parts of the Middle

East and North Africa. This was followed by receiving photographs, paintings, and poems that had suffered a similar fate in the countries of production. Thus, Festival Cinema Invisible expanded to include other forms of arts and literature created by MENA artists, both inside the region and in diaspora, and we changed the name to Free Culture Invisible. As you can imagine, such undertaking cannot be managed without the support of other interested individuals, and I am thankful, honored and pleased to say that now FCI receives assistance from a dozen individuals who volunteer their time and talent to introduce these artists' works to the world.

BW: : How can cinema be invisible? That's a contradiction. What do you mean to convey by the title Cinema Invisible?

MKH: This is a very important question and requires special attention which is beyond the limits of this short interview. So, to provide a more comprehensive response let me refer you to the [FCI website](#) where you will see an extensive definition about the Invisible Cinema.

poster for 7th Festival Cinema Invisible 1nd poster for the film It's Only Three Nails2019, Siena College

BW: Tell me about the 7th and latest Festival Cinema Invisible.

MKH: The FCI 2019 offered a selection of the best of the past six festivals. Over fifty films were screened in seven categories: Experiments Invisible, Artists Invisible, Rights Invisible, Humanity Invisible, Women Invisible, War Invisible, and Life Invisible. These films are all made by MENA filmmakers living inside the region or in the diaspora. They ranged in length

from two minutes to 55 minutes, and represent the works of artists from Turkey, Iraq, Syria, Iran, Morocco, Israel, Lebanon, Qatar, Kurdistan, Poland, Belgium, and the U.S. A complete list of 2019 films, as well as details on each film, interviews with filmmakers, and critic's comments is available at FreeCultureInvisible.com.

BW: Any final words?

MKH: I would also like to thank my colleagues at Free Culture Invisible, especially our Executive Director, [Dr. Roja Ebrahimi](#), without whose tireless work we could not have opened this window to the life, people, and culture of a part of our world that many others know very little about.

At this juncture, we live in a very dark time when the survival of humanity itself is in question, a time when certain ideologues do all they can to heighten the existing tension by creating frictions between us as intellectuals, activists, artists, and just simple human beings. They divide us so that they can conquer us.

But, it is up to us, the people, not to allow the destruction of our values, our ethics, and our principles by practicing respect, tolerance, and understanding. Furthermore, it is our firm belief that the arts can play a pivotal role in this undertaking. Therefore, in the future, we hope to be able to better serve our communities by building stronger bridges, by fostering intercultural dialogue, by involving more people in our collaborative projects on line, and thereby, through the arts, helping everyone appreciate more fully and more deeply the gifts of life and freedom.

About Mahmood Karimi Hakak

Mahmood Karimi Hakak is a poet, author, and translator theater and film artist whose work explores peacebuilding, intercultural discourse, and reconciliation. He is the founder and CEO of Café Dialogue LLC, and founder and President of Free Culture Invisible LLC.

About Bill Wolak

Bill Wolak is a poet, collage artist, and photographer who lives in New Jersey and has just published his eighteenth book of poetry entitled *All the Wind's Unfinished Kisses* with Ekstasis Editions. He has published interviews with the following poets, writers, and artists: Anita Nair (India), [John Digby](#) (United Kingdom), Dileep Jhaveri (India), [Gueorgui Konstantinov](#) (Bulgaria), Naoshi Koriyama (Japan), Sultan Catto (United States), Ilmar Lehtpere (Estonia), Jeton Kelmendi (Kosovo), Yesim Agaoglu (Turkey), [Mahmood Karimi Hakak](#) (United States), Philip Cioffari (United States), [Yongshin Cho](#) (Korea), Manolis (Emmanuel Aligizakis) (Canada), Jami Proctor Xu (United States), Stanley H. Barkan (United States), Annelisa Addolorato (Italy), and William Heyen (United States).

Author: [Mahmood Karimi Hakak](#) and [Bill](#)

[Wolak](#) Tags: [interviews](#), [Iran](#), [theater](#) Category: [Interviews](#), [On Literature](#) December 27, 2019